

19

ישראל, אהבתיך!

בראשית ינואר התחילה להתעורר בי ספקות בנוגע למגילת האהבה, שלל אדוותיה דבר איתי האדון. פשוט לא ראייתי איך אוכל להשיג יותר מגליון נייר אחד מלא חתימות! לילה אחד, השתחפתי בכינוס מшибוי בירושלים, ובו שמעתי דרשה על אדוות "איולתו של האלוהים". המרצה הסביר כמה פשوطות הן דרכי האלוהים, וכמה שהוא נהנה מדברים הנעלמים מהבנתם ומכושר ראייתם של בני אדם. הוא תיאר כיצד ציווה ה' על צבא גדורל פשוט להקיף שבע פעמים את החומות, ולהרים; איך בחר בנער קטן כדי לקטול את הענק; ואיך, בשעה שבני ישראל ציפו ללחום רב מעליים — נולד תינוק עיר באיבוס. הרצתה זו עזרה לי להבין כי המגילה, עם כל פשטותה, הנה ממש כמו האדון! וזאת, ממש באמצעות האסיפה, תחבה ידידה אחת פיסת ניר אל תוך כף ידי; עליה היה כתוב הפסוק הבא:

"ענה דודי ואמיר לי : קומי לך, רעמי, יפתח, ולכי לך.

כִּי הַמָּסְטָו עֲבָר, הַגָּשָׁם חֶלֶף, הַלְּךָ לו,

הַגְּנָזִים נָרְאוּ בָּאָרֶץ, עַת הַזָּמִיר הַגִּיעֵג, וְקֹל הַחוֹר נִשְׁמַע בָּאָרֶץ.

התאננה חנתה פניה, והגפנים סמדר נתן ריח — קומי לך, רעמי יפתח, ולכי לך."

שיר השירים ב': 10 — 14

הכרתוי בכאן אתגר מהאדון להיפטר מכל הסקפות, ומכל הגאותה שגורמה להם, ופשוט ללבת אותו בטוחן כשל יلد.

ימים לאחר מכן ניגשתי לשוחח על הנושא עם מכר אחד בתנועת ההתחדשות הקתולית, האב פרנסיס מארטין. בתחתית ביחסו ובפריזוonto לפני האדון, והערכתי מאד את חוש ההומור שלו, הערכה הנובעת אף ורק מידידות אליו. סייפרתי לפראנסיס את כל פרשת מגילת האהבה, ותשובהו הייתה אזהרת:

"כן, זה מן האדון, ואת תעשי זאת!" ואו הוסיף, "רק כמה מלות יעוזר כדי לעזור לך בדרךך. תהיינה פעמים רבות שבחן צערבי ליפול על פניך לפני האדון ולבקש את סליחתו. אולם אחרי שתבקשי את סליחתו — קומי שוב על רגליך ודעי שנSELCHAH! ודבר נסתק, יקירותי, בשתיIASI ותתאכזבי מעצמך — זכרי דבר אחד: איןך נמצאת במקום בו רגילה את להימצא, וגם לא במקומות שבו את עתידה להיות! משומש שכולנו מסוגלים להabitat לאחר ולוואות שטחים בחינוי שאותם שינה האדון, דבר הנוטן לנו גם אומץ לקראת העtid. בזמננו שלו ובדרךו הוא, ישנה הוא את אותן הדברים המעכבים בעדנו מלבד

אחריו בשכחה עצמית מוחלטת. כמו כן, אני מרגיש שהארון יקים אנשי אלוהים כדי שתוכלי לפנות אליהם בבקשת יעוץ כל אימת שתזדקקי לבך. התאזרע עוז, איפוא, ילדונת!

הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר!"
כמה פעמים במועד מאוחר יותר עוזו ל הדברים הפשוטים והבסיסיים האלה שאמר לי,

שלא לחוש עצמי מיוasha ומרושעת בדי!

לקראת סוף ינואר "חטפות" שפעת הגונה, ובגרון כאב, נאלצתי לבנות מספר ימים בMITTEDה. כשהאין לי שום דבר חשוב יותר לעשותו, האזנתי לקלטה שהשאהירה יידיה אחת בבתי שבועות אחדים קודם לכן. התברר שהוא למד על מגילת אסתר מפיו של מורה במקרא הידוע, דרכ פרנס. התברכתו כל כך מהעובדה שנאלצת לשוב לשבול שפעת פשוט כדי שתתפנה לנוח באדרון ולהקשב למסר ממנו! אני חשה צורך לכלול את הלימוד הזה בספרי, משום שהעקרונות שבו הם ללא ספק רלבנטיים לכל אחד מאתנו, כאבירים בגוף המשיח!

"בפרק אי של מגילת אסתר, מוצאים אנו שושחי נקרא להופיע לפני המלך. משסבבה — הודהה מכם מלכותה, ושתי נכשלה. היא הוסרה מעלה כנה, איבדה את כתורה, ואינו שומעים עוד מלָה אודותיה. אני מאמין שזו היא ממשית ביותר לכנסייה הנוצרית בת'זמננו. אם לא נשיג בה מרעת רוח הקדש, הקורא לנו להופיע לפני המלך, עלולים אנו לאבד את כתרנו, להיות מוסרים העמידה, והשאלהיהם יקים לנוishiyo אחר, ראוי יותר מאשרנו!... ובכך ירצה אסתר את מקומה של ושתי."

אסתר הוכנה ע"י הגן, שומר הנשים, דבר המקובל להכנתנו אנו ע"י רוח הקדש. היה פה תהליך ממושך למדי של טיהור. הטיהור ארך שנה שלמה, תקופה הכללת את כל ארבע העונות. סבורני שאחד הלקחים לגנים הוא שעលינו לעבור את מבחני כל

העונות, של כל מ丑ב אפשר שהוא. שום דבר אל לו להיעדר.

האם שמת לב של יהירותם היו שני פנים? היה היה יהירות בשמן המוד, וכן בשמות ובתחמורי הנשים — בשמי היפו. לאורך כל כתבי הדקדש מרמז המור תמיד על סבל. אי לכך אסור לנו להפנות עורף לשבול. או אפילו להרגש בשל כך כאילו שהוא ונח אותנו. עליינו לקבלו בחיבוק! עירך לשבול, אם ברצונך למצוין חן בעיני המלך! חבק את הסבל, משום שהוא בוא יבוא! אל תנין אותו שלא בhalbca, אל תדרה אותו, אל תלחם בו, אל תחולון עליו! רשם רב עשה עלי דברו של שאל שאל השליה באיגרתו לפיליפים בפרק ג': "לדעת אותו, ואת גבורת חייתו...". אולם

הוא לא הפסיק כאן! הוא המשיך ואמר: "וחברת עינויו..."

באSTER ב': 15 נאמר: "ובהגיע תור אסתר... לבוא אל המלך, לא בקשה הדבר, כי אם את אשר יאמר הגי... ותהי אסתר נשאת חן בעני כל רואיה". כאן מוצאים אנו לך חשוב נסף. רוח הקדש יציע אוטך בכל הדריש לך. אין זוק למשאבים ולמקורות

אנשים או בשרים. אין צערך לлечט אל העולם הזה. מי שנבחרה היה זה ולא

בקשה דבר זולת מה שהוא נתן לך ביזמותו הוא.

ברצוני לעורך עכשו השלכה פשוטה מגילת אסתר לתולדות הקהילה בימינו, ולמנת תשעה דברים הנוגעים בהתנהגותה של אסתר אחרי חייתה, אלה הם

דברים האופייניים לקהילה, שבה מבקש ישוע המשיח לדאות את כלתו:

א. ברגע של משבר עצום לעם ישראל הגיעו הודמנותה של אסתר להוכיח מה פירושו של דבר להיות מלכה. כשהשמע מרדכי על הגוזה להשוויד את דיהותם, הוא

שלח לאstor שדר, בו נאמר: זה בתחום אחריותך, ללבת ולהתחנן לפני המלך ולבקש רחמים על בני עmr". בפרק ד':¹⁴ רואים אנו שהיאאגעה למילכות בזמן מסוים, בעת צרה גדולה ליהודים. כי אם החרש תחרishi בעת זו — רוח והצלחה יעמך ליהודים מקום אחר, ואת ובית אביך תאבדו.ומי יודע אם לעת זאת הגעת למילכות?..."...ואני מאמין שהדבר נכון גם לגבי הקהילה בשלתי העידן הנוכחי. גם עליינו מוטלת אחריות מיוחדת שיש לה קשור אל העם היהודי.

ב. אסתור לא הגידה את עמה ואת מולדתה. יש לה קרבת משפחחה סמוכה עם העם היהודי. גורלם הוא גורלה, למרות שלא נדע דבר יהודה ברבים. ואני מאמין שכזה הוא המצב גם עם קהילת המשיח. גם לקהילה יש קירבה בלתי-monicת רשמית עם העם היהודי. מושיעינו הוא היהודי, וולינו לראות שאין לנו רק את גורלנו מגורלו. איןנו יכולים להנתנק מעל היהודים. איןנו יכולים לשפט בארכון המלך ולטעתן שהדבר אינו נוגע לנו, משום שהוא בחולט עלול לגעת גם בנו ישירות. אותן כוחות שתניים המבקשים להשמיד את ישראל חפצים להרשות גם את קהילת המשיח. גורלנו שוחר בוגדים של היהודים ואין להפריד בין גורלנו ובין גורלים.

ג. היא הייתה מוכנה להקריב את חייה. היא אמרה: "כאשר אבדתי — אבדתי". גם הקהילה, בשלתי העידן הנוכחי, חייבת להגיע למקום שבו חשוב היהינה בעינה לעשות את רצון האלוהים מאשר להיוותר בחיים. על המאמינים המתגברים כאמור, בחוץ יהונן י"ב: 11, "ולא אהבו את נפשם עד למוות..." ואני מפרש ואתך, שהיחס רצונות בחיים לא הייתה אצלם בעדיפות ראשונה. עדיפות ראשונה צריכה להיות עשית רצונו אלוהים, בין אם הואendorש חיים או מות. ואני מאמין שעליינו יהיה להגיע לאותו יחס. אסתור אמרה: "אני אכנס ואופיע לפני המלך למרות שלא הותמנתי אליו, והוא עצරך לשלים עלך בחיי — חדי שזה יעלה לי בחיי, אבל אני אכנס אליו, וזה אשר יהיה!" אני רוצה לומר לכם, שאנשים המגיעים לאן-שהוא עם אלוהים הינם אנשים כאלה בדיקוק. פעמים רבות ירצה לך אלוהים להגיע למקומות שבהם הצטרך לשלים בחירות, משום שהוא חפץ לדעת אם תהיה מוכן להותר על חיק'ך למגענו והוא אכן נתן לך ערות כלשהו שלא יהיה عليك להקריב את חייך בפועל ממש! למשה, הוא עבר לכך שאחדים מאתנו אכן יאלצו להקריב את חייהם! ואסתור מהווע דוגמה למקורה זה כלני!

ד. אסתור נקראת להפוגעה. אסתור מהווע דוגמה מושלמת להפוגעה. היה עליה ללבת אל המלך, לעמוד לפניי ובין העתידים ליירג, ולבקש עליהם רחמים. וזה ההפוגעה בעורמתה הטהורה ביותר, וסבורני שאין צורה נعلاה יותר לשירות משהי מזו. ואני מאמין שהקהילה המשיחית באחרית הימים האלה נקראת לשירות הפוגעה ובקשת רחמים על עם ישראל.

ה. הפוגעה דרשה צום ותפילה. העובדה שאסתור מצאה, בסופו של דבר, חן וחסד עיני המלך איננה מנוחת מהעובה שהיא בילחה שלושה ימים Kundן בתפילה ובצעום. ישנם דברים בתחום הרוחני שאינם מושגים בתפילה בלבד. אני מתרשם עמווקות מאותן קברעות המגליות פתיחות عمוקה ואמיתית כלפי האדק חן פועלות בהתאם לרצונו בשלושה תחומים, למעשה: ראשית כל, חן מגליות דאגה אמיתית וכנה לישראל; חן מסורות לאדון עד מות; והן נכוונות להחפכל ולצום. ואני רואה בשלוש התוכנות האלה את מאפייניה של קהילת אחרית הימים.

ו. היא לבשה את בגדי מלכotta קודם שנכנסה אל המלך. במליגת אסתר ה: כחוב: "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי ... (אַחֲרֵי שָׁעַרְוּ שְׁבֻעִים וְשְׁתִים שָׁוֹת שֶׁל תְּעִנִית וְתְפִילָה) ... זָהָלַבְשׂ אֱسָתָר מֶלֶכְתָּה, וְהַעֲמֹד בְּחָצֵר בַּיּוֹם הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית ... אַנְיָמָנִין שְׁהָאַלְוָהִים מִתְהַלֵּן שְׁקִהְלִתוֹ תְּלַבֵּשׂ אֶת גִּימָתָה הַמֶּלֶכְתִּית, אֶת הַדָּרֶת הַקּוֹדֶשׁ, אֶת בְּנֵי הַסְּמִכּוֹת. שׁוֹב אֵין זו חָעֵת לְשִׁבְתָּה בְּאָפָר וְלִנְהֹגָה בְּבָתְעָבָדִים, מִשּׁוּם שְׁהַמֶּלֶךְ קָרָא לְנוּ יְעֵד אֲוֹתָנוּ לְהִזְמִין מֶלֶכְתָּה, לְשִׁבְתָּה עָמוֹ עַל כָּסְמָכּוֹתָנוּ, וְלַקְחַת חָלֵק בְּסִמְכַת שְׁלֹטוֹנוּ! ז. אֱסָתָר נְשָׁאָה חָנָן וְחָסֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר הַוּשִׁיט לְהָאַת שְׁרָבִיט הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּידָוּ. אֲנָחָנוּ רְאוּיִם שָׁאָתָר נְשָׁאָה חָנָן וְחָסֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּרַגְעָה שֶׁהָאָרָה אַוְתָה בְּפָעָם הָרָאָשׁוֹנָה — כְּךָ בְּכָל הַגִּיעָה לְמֶלֶכְתָּה. אָוְלָם כֹּאן אֲנוּ רְאוּיִם אַוְתָה מִזְעָאת חָנָן בְּעִינֵינוּ בְּפָעָם הַשְׁנִיה. בְּרַצְוֹנוּ לְחַצֵּיעַ כֹּאן, שְׁקִיּוּם פָּה תְּהַלֵּיךְ הַמְתִיחִים גַּם לְגַבְינוּ. בְּפָעָם הָרָאָשׁוֹנָה הִיא נְשָׁאָה חָנָן וְחָסֵד מִלְּפָנֵיו בְּשֶׁל יוֹפִיה. הַפָּעָם נְשָׁאָה חָנָן בְּעִינֵינוּ בְּשֶׁל הַתְּהַגּוֹתָה, וְאַנְיָמָנִין שִׁיבוֹא הַזָּמָן שֶׁבוּ הַתְּהַגּוֹתָן תְּמִלֵּץ עַלְנוּ לִפְנֵי הַיּוֹם הַאֲדוֹן, לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. וְהַזָּהָב אֲשֶׁר הַוּשִׁיט לְהָאַת שְׁרָבִיט הַזָּהָב — הַסְּמֵל הַחַיצְוֹן לְסִמְכּוֹתָנוּ וְלִשְׁלֹטוֹנוּ. כְּשֶׁהָאָרָה הַוּשִׁיט לְהָאַת שְׁרָבִיט — הִיא בָּכָר אֹתָה הַפְּגַנְתָּה רְחַמִּים מִצְדָּיו. וְכַאֲסָתָר נְגַעַת בָּוּ, נְטַלָּה הִיא חָלֵק פְּעִיל בְּסִמְכּוֹתָה זוֹאת.

ח. היא נְגַנְסָה לְחָרָק סִמְכּוֹת הַמֶּלֶכְתִּית: "וַיֹּאמֶר לְהַמֶּלֶךְ: מָה לְךָ, אֱסָתָר הַמֶּלֶכָה, וְמָה בְּקַשְׁתָּךְ? עַד חַצֵּי הַמֶּלֶכְתִּית, וַיְנַתֵּן לְךָ" (אֱסָתָר ה': 3). ט. בְּהַתְּעִבּוֹתָה, שִׁינְתָּה אֱסָתָר הַמֶּלֶכָה אֶת מַהְלָךְ הַחִיטְטוֹרִיה: אַנְיָמָנִין שְׁוֹהֵי אחָרָיוֹתָה שְׁלַחְקִילָה — לְשִׁנּוֹת אֶת מַהְלָךְ הַחִיטְטוֹרִיה. אַנְיָנוּ אִמּוֹרִים לְהַשְׁאֵיר אֶת הָעוֹלָם בְּמַעְבוֹ הַנָּכְחִי. אַנְיָנוּ אִמּוֹרִים לְהַנִּיחַ לְרַשְׁעִים לְשָׁגָשׁ, וְלְכָל כָּוחַת הַרְשָׁעָה לְהַזְחִין אֶת נְצָחָונָם. אַנְיָנוּ נְקַרְאָנוּ לְמֶלֶכְתָּה לְעַת כֹּואָת. וְאַנְיָמָנִין כִּי בְּהַפְּגַעַתָּנוּ נְכָל גַּם אֶן לְשִׁנּוֹת אֶת מַהְלָךְ הַחִיטְטוֹרִיה לְעַם יִשְׂרָאֵל וּלְמִדְיָנִית יִשְׂרָאֵל, שָׁאַיִתָּם אַנְחָנוּ מַאֲוֹחָדים.

וְאַנְיָמָנִין שָׁה' מַעֲפָה מַאיְתָנוּ כִּי נְשִׁעָה אֶת כָּל הַדָּבָרִים הַלְלוּ הַיּוֹם. וְאַנְיָמָנִין שְׁקִיּוֹמֹת בְּסֶךָ הַכְּלָשִׁתְיָה קְבֻרוֹתָה שֶׁל מִשְׁיחִים, שֶׁכָּל אֶחָת מֵהָן מַאֲוֹפִינָת עַיִ"ז גִּבְורי הַסְּפָר הַזָּהָב. יִשְׁכַּלְתָּה כָּל הַמִּירְגָּמָן עַיִ"ז וְשְׁתִי, וְאַחֲרִים — עַיִ"ז אֱסָתָר. וְתַמְהַנִּי אֵם יִשְׁעָה מִשְׁחָה בֵּיןָם. ה' מַעֲפָה לְמֶלֶכָה, הַלְלוֹיה!

ישנם נזירים כה רבים בעולם הקיימים בצורה בלתי מחייבת ומלאת שביעיות רعن עצמאית. האויב באה הקהה את חזיהם, עד שהם אינם מודעים כלל לטכונה שצפוי להם כי יודחו מכסם. אולם לפחות לגביי — היה זה לך רצוני שלא לנוטות לשפטות במלך, כי אם להיות בטוחה — צעד אחר צעד ויום אחר יום, שאני מוכנה להופיע לפניו כל אימת שakra, ולעשות כל מה שידורש ממני לעשות!
בנובמבר נדרש משרד הפנים להופיע לפני הבג"ץ בתוך שרים יום ולנסק מודיע לא הכיר כי בכורחית ישראלית. בינוואר, בדיק שבועיים לפני שפוג הזמן, ביקש משרד הפנים ארוכה של ששה חודשים. עורך הדין שלי הוזעק אותו למשרד על-מנת לדון במצב החדש שנוצר.

"אני מאמין שהענקת הדחיה הזאת תהיה לטובתנו", הסביר אורי. "אם אנחנו נסרב לארכאה, יתן אותה הבג"ץ בלעדינו, והדבר עלול להתרפרש באילו יש לנו משווה להסתיר. עבשו ייש לנו היתרון, ואם נעניק את הארכאה, סבורני כי נוכל להגשים כמה תנאים מצידנו".

מר הופרט ידע שאני מתכוונת לצעת את הארץ בחודש הבא. "אי לך, אנחנו נסכים לארכך בתנאי שהם יערבו לזכותך לחזור ולהכנס לארץ במא依, ללא כל קשיים!" ואז הציע לי להתקשר עם מר שפט, פרקליטו של משרד הפנים. "פשות, גשי אליו ושאליו אותו אם יהיה מוכן לעורוב לזכותך לשוב לישראל". אמר אורי.

קבעתי עם מר שפט להפגש עמו במועד מאוחר יותר באותו שבוע, אולם המחשבה בדבר פגישה עם פרקליטו של הצד השני הייתה באמת מפהידה!

שעה אחת לפני המועד שנקבע לפגישה, הודיע אורי האדון לבית קפה קטן ברחוב בן יהודה. ברגע שהתיישבתי, טפח מישחו על כתפי, ושאל: "מה את עושה כאן? חשבתי שאתה עומד להיות עכשו בפגישה במשרד הפנים! זה היה עורך הדין שלך."

"אתמול הייתי בכנסת, ופשות נתקלתי בו במרקחה! הייתה תשובה המפתיעה. ממש לפני שפנסנו אל הדלת, שב אורי וקרא לי: "אגב", אסתר, את יכולה להסבירים עם ההסדר שהוא מציע".

האדון הודיע אורי אל הקפה והוא, בידיו שפרקליטי יהיה שם. לאחר שישוע שולט במצב עד כדי כך — על מה נותר לי עוד בכלל לדאוג? ולחשוב על כך, שני עורכי הדין נפגשו בכנסת יום אחד קודם לכן, אף שידעתם מראש כי אוכל לקבל את בקשה הארכה של מר שפט!

בגינוי, הובלתי מיד למשרדו של מר שפט. "מדוע מבקש אתה דוחיה?" הייתה שאלתי הראונה.

"משום שהוא נושא מאד רגיש בישראל. פירושו, במובן מסוים, הגדרת "מיهو יהו", וזה נושא רגש וערין מאד. אני עבר לך שם נאלץ לתת תשובה עכשו — היא עלולה לא להיות לטובתך!" ואז הגיע תורו להציג לפניו שאלה.

"מדוע איןך יכולה, עכשו כשבשותך אשורה, להמתין שנתיים עם העגת השאלה?" שאל.

"הבט, מר שפט"; עניתי, "אני אוהבת את ישראל. באתי הנה כדי לבלוט כאן את שארית ימי. מה הטעם בהיליכה לאולפן, לימודי עברית, במעיאת דירה, ברכישת חברים, בקבלת תעסוקה ובהפיכת הארץ לبيתי אם בתרן שנתייםادرש לעזוב את המדינה? הייתה רצעה לדעת היום מה קורה, ולהמשיך לנמל את חי' בהתאם!"

"ובכן, איןני יכול להאשים אותך על כך". העיר.

ואז הסברתי את תוכניותי לנוסע לאנגליה ולארצות הברית בפברואר. "אני מקווה לברך משפחה ודים. אם נסכים למתן הארץ, היש דרך כלשהו שבה תוכל לעורוב לזכותי לשוב לישראל? עdryין קיימות הוראות בנמל התעופה למנוע את כניסה מחדש לארץ!" "אני ערובה לך. אשלח מכתב לפרקליטך, בחתימת ידי, ובו ערובה לזכותך להכנס חדש לארץ. כמו כן אשלח העתק של המכתב זהה לרשות הנמלים ולשלטונות נמל התעופה, וכן למשרד התכחורה".

"מצוין; אם כן נוכל להסבירים על מתן הארץ", אמרתי, כשאני אסירת תודה על כך שידעת את עמודת פרקליטי מראש.

יומיים לאחר מכן נמסר למיר הופרט מכתב בມיסירה ידנית, שבו ערובה לשיבתי לישראל, וההליכים המשפטיים נדרחו. ידעתי שהעתק מהמכתב זהה ילווה אותה בעתיד כל פעם שאעוזב את ישראל.

היהתי אמורה לטוס לאנגליה ביום שני אחיה"ע, בשבועו הראשון של פברואר 1978, כדי להתחיל שם במצוע מגילת האהבה. זה נראה מקום בלתי סביר לחלוטין לגבי, משום שהכרתני שם אנשים כה מעטים! אולם מתחן צוות לאדון התחלה בטיסורים הנחוצים. הזוג שיצלו שהיתה בבלגיה שמר אתי על קשר, וכשנודע לאשה ההיא כי אהיה באנגליה תכנה לטוס ללונדון כדי לפגוש בי ולא רוח אותה במשר שולשה ימים במלון צ'רצ'יל. אחר כך אהיה אצל אחיותי ובעלה, שבניתים עברו מדברן ללונדון ומשם אראה אילו דלות יפתח האדון לפניי. מפה אחת פבר שכחה את חדרי לכל תקופת היעדרי.

שבועיים לפני נסיעתי היה ברשותי מעט מאד פטף, וכרטיס הטיסה בכוון אחד לאנגליה טרם שלום. ואז הודיע אוטי האדון לקנות מזוודה במעט הכסף שהיה לי בכל זאת. הוא הראה לי מזוודה נחמדה, עם ריקמה בשוליה, שיוצרה בישראל, ואני צייתני לו ורכשתי אותה! אולם כשהבאתי אותה הביתה, היא נראתה ענקית, משומ שפומות הבגדים שהיתה לי כדי לאروم בתוכה הייתה מוזערת עד חמלה! (את כל רכבי עלי אדרמות יכולתי להביא אליו לישראל בתרミיל גב קטן!)

"במה אללא את העסק הזה?" קונטי. אולם את התשובה לשאלת זו עמודתי לקבל בקרב. למחורת אותו היום נכנסו כמה וכמה מברים לחדרי הקטן, ולכל אחד מהם היה משהו שהשאר אצלי, כפי שנדרשו ע"י האדון. זה היה מדהים! ביום אחד ויחיד מילא האדון את המזוודה במלתחה חדשה ושלמה, ולמרות שהבגדים הגיעו מאנשים שונים – הכל תאם בЏורה מושלמת! וזה היה נפלא גם משומ שמעט הבגדים שהיו לי היו כבר "יעיפים" וധויים.

לקראת סוף השבוע נכנס הדואר הישראלי לשביתה. היה עלי לשלם עבור כרטיס הטיסה ביום ראשון בערב, בשעה חמש לכל המאוחר, וудין לא הגיע שום כסף! ורק אז ידעתה שהכסף איינו אמרור להגיע בדרך. כבר היתה רגילה מזה זמן רב לחיות באמונה, אך שידעתה שהאדון רק לעיתים רוחקות מקרים באספקתו, אולם אם הדבר נמצא בהתאם לרצונו, הוא גם לעולם, לעולם איינו מאחר! בדרך כלל היהת ליחסות להסבלות לחכות, כפי שנאלצתתי כל חודש לעשות בקשר לשכਰ הדירה, אולם עד אז ידעתה כבר שהמגילה הייתה חשובה לאדון, ובשבת כבר לא יכולתי לשאת עוד את חרדתי. בסופו של דבר כרעתה ברק והתפלلت:

"הו,ABA, אני יודעת שהכסף איינו אמרור להגיע עד מחר בשעה חמיש אחר הצהרים, ואני יודעת שלא אהיה זוקה לו עד אז! אבל, אדון, אני יכולת לעמוד במתה זהה רגע אחד נוסף. אני, תן לי לדעת כבר היום שהכסף נמצא בדרך!"

עברתתי את היום כולו כשאני מצפה להגעת הכסף, איכשהו, מאין-שהוא, בכל רגע שהוא. אולם לבסוף, בשעה עשר בערב, עדרין לא נראה אפילו שקל אחד באופק. חברה אחת עמדה להכנס לגור בחדרי בבורק המחרת, אך שידעתה כי גם ללא הכסף לנטרע לאנגליה, יהיה עלי לפנות את הדירה בכל אופן. סיימתי איפוא לארו ושכבתי לישון. כשאני חשה עצמי מאוכזבת למורות רצוני.

התעוררתי משינה עמוקה ע"י דפיות קולניות בדלת החיצונית. העצתי בשעון, חטפתי חלק ומיהרתי לעבר הדלת. השעה הייתה אחת עשרה ושלושים בלבד. פתחתי את הדלת והופתעת לפגוש יהודי מסויח אחד עומד לפניי.

"צר לי להטיריך אותך בשעה כזאת", אמר, אולם האח מרטין ביקש ממוני לעברו אצל בדרכי הביתה, כדי לומר לך שהוא חופשי לפגש אותך אחר הצהרים בשעה אחת, יש לו סכום כסף שברצונו לתת לך – אני חושב שמדובר במאתיים וחמשים דולרים!" הודיעתי לו בנדיבות מופרזה, וחוורתה לחדרי כשודמעות שמחה מלאות את עיני. האדון לא איב讚 אוטוי. זה היה עדרין שבת – לפחות בשלושים הנקודות הקרובות! והאדון אכן הודיע לי, ממש לפני סיומו של יום, שהכסף אכן יהיה במועד. כמה נרגשת ושמחה היהתי! עדרין חסרו לי מאה דולרים על מנת לרכוש את הרכביס, אולם עד אז הייתה לי כבר האמונה לדעת שאיכשהו, במרוצת היום הבא, הוא יספק גם את כל החסר.

קשה לתאר מה שבא לאחר מכן, משומם שקשה להעלות על הכתב את תחושות נוכחותו של האדון בעוראה כה עמוקה ורבת כוח. אולם לפחות חשתי את נוכחותו במידה חסרת כל תקדים, כשהוא דרש מני להסתובב ולהסתבל על השולחן בפינטו המרווחת של החדר.

הסתובתי, ושם, על קעה השולחן, היה מונח שטר בן מאה דולר! הוא לא היה שם קודם לכן, והוא יגיד שהביא לי את השדר מהאב פראנסיס אפילו לא נכנס למסדרון המוביל אל החדר! אולם בגל התהוויה העמוקה של נוכחות האדון שחוותית זו עתה, ידעתי בעמוקיubi שהבר אוּחַר הסבר אחד לבסוף שמנע עלי קעה שלוחני. הכסף בא שירות מיד האדון, ממש כפי שהמן, שידר על מהנה ישראל במדבר, החזיק אותו בחיים יום אחר יום במשך ארבעים שנה. התקשתי לדעת איך לנוהג, והתקשתי להאמין למראה עיני, עד שצנחתה על הרצעפה בהכרת תודה ובחרטה על דלות אמונה.

האומנים ישמו משה בכל העולם זהה שנבער מהאדון? בכל שנות חייו באמונה מזו אותו היום, לא סיפק עוד האדון את צרכי אותה צורה ישירה. תמיד ניתנו הכספיים באמצעות בני אדם. אולם קיבתי בטחון עמוק לאדון לעולם לא יאזור הריעונות והדריכים לדאוג לאלה השיעיכים לו. ממש כפי שדאג לכיסי המכס עבר כיפא וישוע בתוך פי הדג, ומשם כשם שבגדיהם של בני ישראל לא בלו במשך ארבעים שנות נדודים במדבר, ומהש כפי שהוא האכיל אותם יום; כן יכול הוא גם היטיב לדאוג לצאן מרעיתו. הוא אינו זוקק لأنשים אחרים, אולם הוא משתמש בנו כדי להתח מנתנות טובות איש לרעהו, ובכך לבך אותנו! אולם הוא מסוגל, אם אין עד מאמין אמיתי בכל העולם כלו, לדאוג לנו, למורי לבדו! הוא מאפשר לנו להושיט עזרה זה וזה מסוים שהוא אהוב אותנו בילדיו. והעובדת שהוא משתמש בנו הופכת פלא גדול עד יותר מאשרנו מבנים שהוא איננו צריך לעשות זאת!

בעדי בעיר בבוקר יום המחרת, הורה לי האדון לגשת למשרדו של פרקליטי. "ריבונו של עולם!" קרא, ברגע שנכנסתי לחדר. "איזה עיתוי מושלם! בדיק ברגע זה נמצאת על קו הטלפון כתבת עיתון 'הארץ', ובפיה שאללה שرك את מוסגולת לענות עליה!" גיחרתי כשהוא העביר את שפופרת הטלפון אליו. ידעתי שום יבוא והוא יכיר בעובדה שדברים רבים שהתרחשו היו הרבה צירוף מקרים מועלם! הכתבת שמעה על אודוט המשפט, ורצחה מארך לכתוב על כך. היא הייתה אדיבה מאד, ושוחחת אייתה בשעה בטלפון. היא קבעה עם העלם להפגש אתי למחרת בנמל התעופה, כדי שתמונתי תוכל להילوت אל הכתבה שהעתודה לכתוב. (המאמר, שהופיע מאוחר יותר ב"הארץ", היה אודר ביותר, והופיע תחת הכותרת: "הפנס פותח ויד משרד הפנים

רשותת: משפט תמים על אודור יושא בוינכוו בין שנים עלה לאיילין דורפלינגרא באבדן זכויותיה כעליה חדשה, ובהתדרות בלתי פוסקות..."
בנויותים כמעט ואיחרתי לפגשתי עם האב מריטן. נפרדתי בחום מאורי, ומירהתי לעבר העיר העתיקה. "וואו! אלה הן בהחולת חדשות המתקבלות בברכה!" קראתי ברגע שגיליתי את האב פראנסיס. הוא צחק. "בואי, ואני אספר לך הכל עלך!" ענה. וזה הסביר לי כי בעקבות אסיפת התפילה במזרעאי שבת, ניגשה אליו אשה גרמניה אחת ואמרה לו, שהאדון נתן לבה להעניק לי מתנה בסך מאותים וחמשים דולר. שנינו הופתענו שהיא ניגשה אליו עם המידע, בהיותו האדם היחיד בעיר כולה שידע שעדיין אין לי הכספי הדרוש לרכישת פרטיז הטישה לאנגליה! ורק הבין שהכספים חיבטים להגעה אליו תיקף ומידי!
אחרי שצרכתי את הכספי הזה לסכום שכבר היה בידי, והוא הוסיף את הסכום הקטן הנדרש לתשלום המש, אמר לי: "מה השעה עכשו, שתיםacha'ץ? ואת אין זוקקה לכיס?"
עד חמץ, נכון? בשל מה הייתה כלך מודאגת? האדון נתן לך את הכספי בהמון זמן!"
וכך, בשעה חמיש ערב, התיעצבתי במשדר "אל-על" בשברותי סכום כסף מספק לרכישת פרטיז ללונדון!

שלושת הימים שבליתי במלון צ'רצ'יל היו כמו חלום. חברתי מבלגיה הייתה מארחת בחסד, והיא באמת טיפלה بي כבמלה! בטוף היום השלישי היא שלחה אותי במונית משולמת-מראש אל בית אחותי, דבר בעיתו, שכן לי לא היה אפילו הכספי לתשולם דמי הנסעה! (היה בכר מן האירוניה, שעם גניי החודשים ומוזודה, עם כתובתי במלון צ'רצ'יל, לא נתקלתי בשום קשיים בקבלת האשורה בנמל התעופה של לונדון — بعد שלמעשה היה לי פחות כסף מאשר השנה הקודמת, בשפוך המכש הבריטי גורם לי בעיות כה רבות).

המעבר ממלון צ'רצ'יל לדירתה של אחותי היה כמו השינוי מהי נסיכה לחוי קבוצנית. بعد שאחותי ובעלה שכרו דירה נאה, היא הייתה בלתי מחומרת כמעט לחוטין. והחוּרָף בלונדון לא חימום עלול באמת להיות קר ולח! ישנתי פשאני מכורבלת בזהירות בתוך שק השינה שלי, ואת הימים בלתיו בשאני עטופה במעיל כבד ובשמיכות!
התקשרתי אל אחדים מהידידים שפגשתי בביוקרי הראשן באנגליה, ודריכם נפתחו לפני דלתות רבות לציבור באסיפות, בחלקים שונים של הארץ.

פגשתי שם בידידי ישראל רבים, וכולם הגיעו ברגע את האתגר לעמוד לעצם ישראל בכל מקום! פעמים רבות התייחסתי בדברי לחווייה שהיתה לי כאשר בכיתי ליד הכותל המערבי בירושלים, והסבירתי: "לפנֵי תקופתו של ישוע, היו הגויים מנוטקים לחלוין מהבטחות האלוהים, שהובטחו לעם ישראל בלבד. רק אחרי אותו יום מיהם, שבו הורד הכל דמי המפרש מן השמיים, נוכח כיפא לדעת כי ישוע בא לעולם גם כמושיעם של הגויים! ועכשו, באבטחו של מישיח ישראל, יכולם כולנו לעמוד לפני כיסא האלוהים, רוחצים ונטלחים. מחיית ההפרדה, המבדילה בין יהודים וגויים, נהרסה במשיח. אולם העם היהודי עדין מתפלל לפני הכותל! ואחריותנו היא להתפלל בכל לבנו שהכותל, המחיצה העומדת ומפרידה ביןם ובין אלוהיהם, תוסר במוחרה באופן רוחני, כדי שגם הם יוכלו לבוא, לאחוב ולדבר עם המשיח, שעמו יש לנו הזכות לשוחח באהבה يوم יום. ואני

יודעת שקב הפגיעהנו, בתפילהותינו, טיפול המחייב המפרידה זאת ארעה ابن אחר ابن..."

מרבית האנשים חתמו ברכזון ובשמה על מגילת האהבה, ואנשי רבים שאלו אם יכולות מתנה כספית ליום הולדת השלושים של מדינת ישראל. בסופו של דבר הכרתי שזה היה באמת רענן ה', להציג לכל האנשים האלה הדרמןת להראות את אהבתם לישראל בצורה מוחשית יותר. וכך הבהירתי לכל שום לחץ אינו מופעל על האנשים לחתה, שהוא פשוט עניין בין ובין האדון; ושאיש אינו צריך לחותם על מגילת האהבה, אלא אם כן השתתף באמת ובתמים בנשיאות נטול האהבה הכבד של האדון לעם ישראל. אולם יומם אחר יום, ודף אחר דף, המשיכה מגילת האהבה לגדול!

אחריו שלושה שכונות של הטפה באנגליה, המשכתי במסעי לארצות הברית, כדי להמשיך שם בבשורות מגילת האהבה.

תחנתי הראשונה הייתה במשרדה של חברת בניו יורק, שעורה להפיץ את החדשות על משפטם בכתביהם של מישיים שונים, חדשים אחדים בכך. בלילה הראשון שם השתתפתי בעבודת עבר חיגיגת, שאליה הוזמנו חברי מקהילות שונות בחוות החברה. אחיה הסעודה נתנה מבשרות מפורסמת אחת בשורה. ואוקם בחור עיר אחד על גליוויסיפר כי משפחתו שבאפריקה רצתה מאד להעטרוף אליו באלה"ב, אולם עשרה אלפיים דולרים הפrido ביןם ובין הגשمتם משאליהם. הוא עבר למן החברה. כשהתיישב, כמה שוב המברשת על רגליה וביקשה מאנשי שוניות התהיהויות בסך אלף דולר כ"א, על מנת לעזור לצערו והוא להביא את בני משפחתו לארכוזה הברית. כל מי שהרים את ידו נקרא קדימה, ו"גבואה" נאמרה בקשר אליו. ה"גבואות" היו מלחילות, משום שלא היה בهن כי אם לפאר, לוומים ולהאריר את האדם שהתחייב לתזרום את הכתף. יכולתי רק לחשוב על דבריו של ישוע בבשורות מתי:

"הישמרו לכם מעשות צדיקתכם לפני בני אדם להיראות להם; כי אם כן – אין לכם שכר מאיבכם שבשמיים."

לכן, בעשהך צדקה – אל תרייע לפניך בשופר, כאשר יעשה החנפים בנות הכנסיות וברחווכות, למן יהללו אותם האנשים. אכן אומר אני לכם – דמה נשאו את שכרם.

ואתה – בעשהך צדקה, אל תדע שמאלך את אשר עשה ימינך.

למן תהיה צדקתו בסתר: ואביך, הרואה במסתרים, הוא בגלי יגמלך".

מתי ו: 1 – 4

ואו המשיכה וביקשה התהיהויות בסך חמיש מאות, מאתיים ואחר כך גם מאות דולרים, ובסופו של דבר אמרה: "כל מי שהינו זול עד כדי כך שאינו מוכן להתחייב לתזרום לפחות מאות דולר, למטרה חשובה כל כך, שישאיר פה לפחות די כסף כדי לכוסות את הווצאות ארוחת הערב שלו!"

הסתכלתי סביבי, וכל הנוכחים במקום, וחברי החברה בכללם, היו עוסקים בהודיה, בתילה ובשבח לאלוהים, כאילו היה פה משהו שהוא עשה! נבהلت ונהדרתי כל כך, שזינקתי ממושבי ונמלטה לחדרי. מעולם לא ראיתי דבר כזה בחיי – ועוד שנענשה בשם ישוע!

התvipחת לי לפני האדון: "אדון, האם זו אני? האם משחו בי אינו מסדר, שאני היחידה שנחרdot ונגעתת לмерאה תופעה שכזאת? איך הם יכולים בכלל לומר להם מאמינים בר, ושזהו ראייה לאספתקר? זה נראה שהם בכלל עושים דבר שכזה, אבל הם עד מעיים לצערם לך את שמו! מה קורה פה?"

ידעתי שהגומתני בתגובהתי, אולם פשוט לא יכולתי לעשות דבר בנדון. כבר ראיתי יותר מדי מיפה של האספקה האלוהית מכדי לדעת שאotta מניפולציה כפואה תחת לחץ איננה בהשראתו! והאדון ידע, כמובן, שהאנשים שנתנו את הכספי — עשו זאת מאהבתם אליו, והוא אכן יברך אותם על כך. אבל להיות נוכחת במקום היה ממש כמו לראות את החטים ואת עשי הבר צומחים ביחד, אלה בצד אלה! באיזו קלות אמורים אנשים — וועושים כל מידי דברים — בשם האדון, מבל' להבין כלל את גוונם האדון ואת חומרתו! ידעתי שאני מוכרכה לעזוב את המקום הזה במהירות האפשרית, אולם באותה השעה לא היה לי די כסף כדי לעזוב! את כל הבפטים שננתן לי האדון באנגליה הוצאה על קניית כרטיס הטיסה שלי לארצות הברית, ושארית הכספי הוצאה על הנסעה בריבבת אל אותה החברה בניו יורק. אולם באותורגע עצמו, בעודי מוחכמת בדיוני מה לעשות, נקרأتي טלפון.

"שלום! ענה הקול מן העבר השני, "שמי בטסי רייגל. יתכן ואני זוכרת אותך, אולם את פגשתי את בעלי, סיד, ואותי בטילנו עם הקבוצה שלנו בcpf נחום, בישראל! פעמיים רבות נסיתי ליצור קשר איתך מאו, ואני חנו כל כך שמחים על שסוף סוף עלה בדרכנו לאחר מכן! היינו רוצים מאד לארח אותך אצלנו בפולטימור! אם יוכלך לשלים עבור התהברות, נשמח להזיר לך את הכספי בהגיעך!" הוא, נאמנות דאגתו של האדון! עשית את הטידורים הנחוצים, ארוזתי את חפצי, לוויתי את הכספי תוך הבטה להזירו במחרה, ועליתו על הרכבת הראשונה שיכלתי להשיג בפולטימור, שבה נפגשתי עם בני משפחת רייגל בתחנת הרכבת.

הם הזמינו אותי לדבר בקהלת הקטנה שבלב בולטימור, ובשורות מגילות האהבה התקבלה בחמשות. לאחר מכן הם סיפרו לי משהו מיוחד באמת, משהו שעיין את תחילתה של ידידות מיוחדת במינה בינינו, שבורכה ע"י האדון מאו ואילך. הם אמרו לי: "כאשר ראיינו אותך בcpf נחום, לא ידענו דבר וחצי דבר אודוטייר, היות ותמיד נסענו באוטובוס התיארים השני, ומעולם לא היתה לנו ההזדמנות לשוחח אותך. אולם האדון דיבר ישירות לבוטינו: "היא משרות אותך, ואני רצתה שאתם תעוזו לה בכל צורה אפשרית!" אי לך ברטוננו שתודיע שאנחנו עומדים לרשותך ולעוזرك בכל דרך שנכל, ובכל זמן!"

הם נתנו לי את פרטס האשראי שלהם, עם מכתב נלווה המתייר לי להשתמש בו, כביחון נוסף לתחברות או לכל צורך העולל להתחזר, בכל נסיעותי ברחבי ארעות הבית עם מסר מגילת האהבה. (כמובן שדי היה לי בימה שהאדון מספק, ואני יכולתי להזיר להם את הכרטיס בסוף המסע, אלא שהשתמשתי בו ولو פעם אחת, אולם זה היה

אות כל כך יקר לאהבתם ולמחוייבותם להחלץ לעוזרת!)

מאו ואילך החלו הדלות להיפתח לפניי במהירות בזו אחר זו, ואני נסעתי מקצעיה אחד של ארונות הברית לקצעיה השני, כשהאני מכירזה את בשורת מגילות האהבה. באשר נתן לי האדון את חזון מגילת האהבה בפעם הראשונה, הוא הבטיח לי כי ישלח אותי אל אותם אנשים שנוטלים חלק בנטול אהבתו לישראל; משום כך כל "הדלתות שנפתחו" קיבלו את

הבשורה ברכzon, משום שהאדון מכיר את לבותיהם של בני האדם! קיברתי תגבות מהומותות לב כל כך, והרגשתי שוב ושוב אהבה עזה הפעמת כל כך בלבו האנשים כלפי ישראל! זה היה זמן שאנו צור בלביו תמיד!

בארצות הברית קיימים לפחות שני ארגונים שבאפשרותם להגיע — פשוטו כמשמעו — אל מילוני מישחיהם, עם ההזדמנות לברך את ישראל. ידעת מהeadון שעלי' לגשת אל שניהם ולדבר אל כל האנשים הקשורים בתהיליך קבלת החלטות בשניהם, ולהציג בפניהם הזרמנות זו; אולם ידעת מן האדון מראשיהם ישארו סגורים בפניה! לא הבינותי כלל וכלל מודע היה עלי' לגשת שם בכלל!

ואז הסביר לי האדון שאחד הארגונים האלה קיבל את החזון הראשוני לברך את ישראל, אולם למרבה הצער סטה מדרכו, משנחנק ע"י עושרו של העולם הזה. יומם אחד יאלצו שני הארגונים האלה לעמוד לפניו ולענות לו מודע בזבוז מילוני דלארים מישחיהם על בניינו פאר ועל ציוד אקלטוני מתחכם, בשעה שמחסוריו של העולם הזה גורדים כל כך! אולם הוא רצה לתת לשני הארגונים האלה הזרמנות נוספת להיות מקור ברכה גדול לעמו.

ואז ענה לי בברורו: "אם תחلي, והם ייסבו להיענות להזרמנות הזאת לברך את ישראל, ישאיר המשא הכבד של מילוני בני אדם שיכלו לקח חלק בברכה לישראל — לרבות על כתפיים ועל מצפונים. אולם, אם לא תחליל ולא תחלקם אתם את בשורת המגילה — כי אז

ישאר המשא הזה על שכמך את!"

אי לך, נראה לי שלא נותרה לי ברירה כי אם ללבת. סייד ובטי הצעיעו לי להתלוות אליו, והאדון סייד בשביili שיחה עם אנשי המפתח בשני הארגונים גם יחד. באחד מהם נגעתי במיוחד נוכח פרשנותם את המשיחיות, שהיתה בעיניהם לא יותר מאשר התיחסות חיובית לעשרו של העולם הזה, דבר שהפרק את ההליכה עם המשיח למשחו דמי טiol קסמים בארץ אגדות זוהר וחביב! ביום שבו היינו שם, דבר המנחה — אחרי שכבר אסר עלי' לדבר על מגילת האהבה — על פхи אשפה המועצבים בחזירים במרכו חדש, של מולטי-AMILION-IDALARIM, שאת הקמתו עמדו להשלים בקרוב. הדבר הרהים אותו כל כך עד שאיבדתי את עשתונותי, וסערתי אליו אחרי האסיפה, כשהאני אומרת לו בזעם: "אם אתה יכול בזבוז את זמן של האדון בפתפוטים על חזירים וסלוי אשפה, הרי שלכל הפחות תוכל להקדיש את אותה כמות הזמן למען מדינת ישראל!" אין

צורך להסביר שהערתי לא הוסיפה הרבה ל Yokriti בעינו!

בארגון השני, סיירוב המנכ"ל לחלוון לפגוש אותו! נסיתני נואשות להסביר למזכירתו שאיני מבקשת לדבר בעבור עצמי, "אנא, אני מבקשת רק חמש דקות כדי לומר לך מה שבלבבי, ולתת לו הזרמנות לברך את עם ישראל!"

אולם המזכירה אמרה: "צר לי, אולם הוא ידוע כבר במה מדובר, והוא אינו רוצה לפגוש אותך; הוא לא יפנה אותך, והוא דורש שתעוזבי את המקום תיכף מייד!"

הנחתית את השופורת על כנה והתחلت לבקש, ממש בשם שהתייפחתי ליד הכותל המערבי. ידעת שחשתי בעצרו של האדון על שהדרך נטרקה בפניו בנסיבות שכזאת, למרות שיכלה להיות פה ברכה מהמשמעות לישראל. (מאוחר יותר הוא כתב לי: "מי את חשבת שאתה, שתנסי בספר לי איך אוכל לברך את ישראל?" ובכל זאת סירב להקדיש לי אפילו חמיש דקות מזמננו להסביר לו את המ丑ב!)

בו ברגע שהוא ביטא את סיירובו פגע רעש אדמה באיזור הוא צל. וכשקרהתי על כך

למהרת בוקר בעיתונים – אפילו לא הופתעתי. בדרך כלל היהת תופעה מעין זו מדרהימה יותר עד להתקת הדיון מפי, אולי חשתי את צערו של האדון במידה כה עמוקה. היהת לי ההרגשה האיומה שאף לא אחד משני הארגונים הללו היה מוכן להחלה עם ישראל בכל הכספיים שהיו נוחצים, לדעתם, לשם קיום ואחזקת מלכיהם. נירנו את העפר מעל רגינו בשני המקומות, והלכנו לדרכנו.

ישנם ארגונים נוצרים רבים שהחלו את דרכם בענוה אמיתית, בתשוקה פשוטה ובקנות לדברי האדון. אולי השטן משוטט أنها ואני בימים האלה CARELLA שואג, ורבים הם הנופלים כפרי בשל טרפּוּ נכללו. איך יכולים בני אדם ללבך שלול בקלות כזו עד כדי לחשוב שבנית מבני-על יכולה לפחות את כבוד אלוהים? כמה זמן, מזמן ומאמצים מושקעים וمبזבזים בתחום, בתיוזק ובהרחבה מבנים מפוארים ומיוורדים אלה – זמן ומשאבים שהיו אמורים להיות מושקעים בהבאת התועים, הנצחים והאובדים אל המשיח!

בשתיו שעבר האיז ביה אדון להתחילה לעבוד על כתיבת הספר, שעליו ניבאו לי כבר ב-1957. וכך, בעוד גרה בירושלים, התחלתי לכתוב על ששת החודשים האחרונים שלי יחד עם הילדים, וכן על חיי האמונה הרבים שלמדתי במשך הזמן. החומנתי לדבר בתחום רדיו משיחית באראה"ב, ויום אחד שוחחתי עם מנהלה על הספר. הוא עצמו התאכזב קשות מהדרך שבה שינה הרצאות ספרים משיחית מסוימת את עדותו הווא, והבטיח לנשות לעזר לי למצוא מפיקץ לספרי, או להוציאו לאור בעצמו, אם יוכל.

וכך, ביום אחד במרוצת מסعي, היה לי פנאי להתעכב במשרדו ולהשאיר לו עותק של כתבי הדיד, כפי שהוא בידי עד אז. (באותם הימים טרם חלמתי כלל על כל הדברים שייכלו בספר זהה!) באותו יום חיכה לי מכתב עם מבחן ממישמי ששמעה את תכנית הרדיו שלו, אי שם בארץות הברית. (היא לא חתמה את שמה ולא ציינה את כתובתה!) אולי בערור הייתה קופסה קטנה, ובתוכה כתור זעיר ויפפה ממכסף, ומצוך לו מכתב כתוב בכתב יד נאה ביותר:

"אסתר היקרה,"

אני מאמין גודה, ואני מותבת לך מכתב זה, לפני הרגעisti, מתוך עזות להרצעתו הנפלאה והיקרה של רוח הקדש.

האונתי לשיזור הדינו הבוקר, ובו שמעתיק לראשונה, ואת האmittot שהוא חמיש ליליך בונגעל לעצמו וליהדים עדי האל.

מלך נתן לאסתר את העדרים שנשאה על לבה כאשר נכנסה אל המלך – כאשר ראה אותה עונדת את עצמה – את אבני היקורות, היה בך פדי להזכיר לו את אהבתו אליה. וממש כשם שאסתר נשאה את האבניים על לבה בכוואה לפני האדון – המלך – כך נשא גם אהרון את שמות בני ישראל, שהשתקפו בעדים שהוא מושבעים בחושן, כל אימת שהופיע לפני האדון.

האדון עורר את לבי לחתך "מבחן" שהפקיד בידי לפני שנה.
אני נתנת אותה לך בהכירי את הדרכים הנפלאות מכל, שהוא התאים אותה ליליך. זה כתר – לא כתר שניתן לעטר בו את הראש, כי אם כתר שיש לשאטו בתוכך.

לפנִי שנה עודר רוח הקדש בלבּי את האמיתות היקרות בנווגע לאסתר, ואני סבורה
שליל לחלק ארך פניה יקרה זו —.
רצונו הוא לשbez' אותה בחור ליבך.

אל תוך רוחך דבר הוא ואמר:
”אני רוצה שאת תהייל לאסתר שלי, כדי שאוכל לקרוא לך להיות ולפעול כרצוני
הטוב. את הדורי ותעשי את משאותך לבני גמלך וכאהבתך הגדייה ביוותר. את תבואי
לפני כלב מושפל, ביראתה נאווה ויפה, אחרי שהכשות עצמן לתקבל על ידי, למען
אתן את מבקשך לבכויות.虬את דעך לך, אסתר אהובך של, כי מצאת חן בעיני
— כדי שתוכלי לצאת בשם ה' אלוהיך. הוושתמי לך את שרביטך, שיחיה לך לאות, כדי
שעתמדי באומץ אהבתך אליך. זה יהיה גם אותן לכל, שאת באה ומכוריה את דבריך
בسمכותו הרכוכה של האדון.”

שלך — מלך מלכי המלכים”.

את המלים האלה הוא המכחיש לי ימים אחדים אחרי שמשיחו הינה מתנה זו בידי
— כתור כסף — גואלה.
ועכשיו הדרכך אותו לתה לך. אותן למשיחתו — ברכתו על כל אשר תעשי
— באסתר אהובך שלו.

הכתר הוא שרביטו המרטט אליו
לדבר בשם
אסתר ה': 1 — 3.
אתחת משפחותיו”.

מיד ידעתי מהאורין שלמתנה זאת יש קשר כלשהו עם הספר, אם כי לא יכולתי לשער
כל איך! לאותו שידור רדיו הייתה תגובה עצומה ביחס לבשורות מגילות האהבה. כאשר
שבתי ובירקרתי אצל לפני תום מסע, הייתה המזוכירה מוכנה להרוג אותה.
אם תציבי פה עוד פעם אחת את כף רגליך — זה יהיה סופר! אימה, לא למומי
בדיחות הדעת. ואו הסבירה לי שתכנית הרדיו הכניסה עשרים ושבעה אלף דולרים
 לישראל, הכל בתרומות קטנות, והיא נאלצה להסביר לכל אחד משלוחי המתנות! פMOVN
שלא יכולתי להאשים אותה על שהיתה נסערת מעט! אך כמובן שזו היהתה ברכה רבה,
וכלנו היינו מאושרים מאר!

השובות הרבים שהייתי בארץ הברית, בשיחות על אדוות מגילת האהבה, אפשרו
לי גם לבנות זמן רב עם משפחתי וידידי.

בביקורת הראשון יצא מארסיה הגענו לביתה הכספי בשעת ערב מאוחרת.Psiatzano
מהמכונית והעצנו בשמיים, השתאיינו לראות צלב ענק, זורח, ניצב על עמודו ומעטר
במסגרת את הירח! אולם המזרע מכל היה שمرכו של הצלב היה מתחת לירח, כך שלא
יכול היה להיות לכך שום פרשנות הגיונית! ידענו שפשוט העטרנו לקבל זאת פאות מן
האדון! אין ספק שחשנו בהתעוררות אהבתו בלבוטינו כאשר עמדנו שם ונעצנו את מבטינו
בו, בתחוות פלייה עמוקה. זה הזכיר לי מסר על פיסת ניר שהושיט לי מישקה קודם עזבי
את ישראל, בו הלשון:

”אם תשאי את צלבך, לא מתוך כפייה, כי אם אהבתך לישוע — הוא יתחל לזרוח!”

זה גורם לי להתבונש עמוקות במרירותי הקדמת לפני האדון בגלל הצלב שהוא הניח בחיה, כשהכל בקור שערכתי אצל מיק וגיאי באותו שבועות רק אישר את העובדה שיד האדון מונחת על חייהם.

יום אחד, דרך משל, החל גיאי לצייר למען תמונה חמודה של חומות ירושלים. מיכאל היה תמיד ה"אמן" במשפחה, כך שהופעתו כמה יפה ידע גיאי לצייר.

"גיאי, היכן למדת לצייר?" שאלתי, כשהאני חשה עצמי כמעט כמעט באשה זהה. הוא הסתכל למעלה וחירק: "הו, אמא, זהה מותנה מהאדרון!" ענה. כמה שהתרברבתי! ואז סיפר לי שהיה הקריין הראשי בכתחה העלונה בקריה, ואיך שזכה בפרס ביריד הטבע. היו לו קשיים כי רבים בבני הספר קודם לכך, וכך יכולתי ממש לראות כיצד החל ישוע לגעת בו ולרפאו את חייו העזיריים!

שלושתנו זכינו בפגישות נפלאות רבות, ורק פעמיים עלה וגאותה כי תהושת העצבות וחוסר התקווה. הפעם הראשונה הייתה אגב שיחה שנייה לתי עם מיכאל, ביום הולדתו השבעי.

"אמא, האם נחיה פעם שוב בלבד?" שאל.

לפני שנים למדתי — תוך כדי עבדתי עם ילדים, שהם מתקשים מادر להתרמודד עם חסורי-ודאות. הם מסוגלים להתאים עצם כמעט לכל מצב, כל עוד יודעים הם אל נבן למה עליהם לצפות. אי לרך ידעת שתשובי חיבת להיות כנה, אפילו אם יצטרע בגינה צער רב.

"לא, מיכאל", עניתי ברכות. "אתה, אבא, ג'ידי, התינוק החדש יונתן וגיאי — אתם משפחה עצvio. אנחנו לא נשוב ונחיה ביחד עד שישוע יבוא". נטליי אותו בזרועותי. "אתה יודע שאני אוהבת אותך מادر, וגם אביך וגיאד אוהבים אותך. אתה זכר, כשהיינו ביחד בישראל, נכוון? וכמה שהתגעגעת לאבא ולגיאד, ולסבא ולסבתא, ולחברים, ולמסעדות מקדונל, ולכל היתר?" חיבקתי אותו. "וუכשו, מיכאל, כל מה שנשאר לך זה להתגעגע אליו!"

הוא זקף بي את עיניו התכוולות והגדלות ואמר בגעועים: "הו, אמא, אבל זה כמו להתגעגע למיליאון אנשים!" כמה היטבתי להבין את כוונתו, ולא נותרה תשובה בפי. כל מה שיכלתי לעשות היה ללפוח אותו חזק וקורב אליו, לפחות לרגע.

הפעם השנייה הייתה עם גיאי, בשבוע האחרון לשוחות בארה"ב. הוא היה בקורס אצל הורייה של גיא, וכך שהמצענו את הפעם الأخيرة שנועדה לפגישתנו. שלא בידיעתו, תכננתי להאריך את שהותי באמריקה, כדי שאוכל לבקרו עד פעם אחת אחרי שובו הביתה.

באותו היום, בקורס האחרון אצלו, הוא התווודה: "בשוחרותי הביתה אמש, חשבתי שלא אראה אותך עוד. חשבתי שהורתה לישראל מבלי להגיד שלום. בכיתתי ובכיתתי לתוך הכר שלי כל הלילה!"

דמעות עמדו בעינינו בשיקרביי אותו אליו. "גיאי, דע לך שלעלם לא הייתי נוטעת מבלי להיפדר ממך! אני אוהבת אותך! תמיד, תמיד זכר זאת!"

הדבר שהתקשתי לשאת יותר מכל היה היديעה על הצער שהם עדרין הרגיסו. לפני שנפרדנו, אמרתי לשניהם. "כל אימת שאנחנו מרגשים עצובים, ומתגעגים זה זהה, בואו

ונסכים בינוינו שנספר על כך לישוע. הוא היחיד המסוגל באמות ובתמים לעזור לנו! ואו נוכל לשוב ולהזכיר!

שניהם הנהנו בראשיהם. גזוי התקרב אליו שוב, ויכולתי להבחן מהדרך ההסתנית שבה פתח, שהיה לו משהו חשוב ביותר לומר לי:

"לפעמים", אמר, "כשאני מרגיש את עצמי עצוב ובודד מאד... ישוע מרשה לי לראות את המלאכים השומרים על ביתנו. אז, אמא, אני מרגיש את אהבתו כל חזק בלביו!" דבריו נגעו כה עמוקות לבני עד שלא נותרו מילים בפי, אולם לבני התIRONן במזמור תהלה ותודה! מוקדם מדי הגיע גם ביקורנו האחרון לטיומו, ושוב הסתכלתי אחרי המכונית המתרכחת עד שנעלמה מין העין. אולם הפעם — שלא באשתקד — רأיתי את התוצאות של ידו המחויקת בידיהם, דבר שהקל על כאבי.

מאורע נוסף שקרה קודם לכך באותו שבוע עוזר גם הוא להקלת הסבל. החומנת לארוחת ערב ע"י ידידים מהקהילה שבה השתתפתי, כאשר ד"ר ריד היה בה רועה ערדה ומני. אחרי ארוחה מסורתית של ניר-אנגלנד, העירה אשתו בפנותה אליו: "את יודעת, פעמים רבות התבוננתי בר ובילדיך בקהילה. מעולם לא ראיתי מישו שככלך נהנה מילדיו, כמוך.

כמה קשה היה לך בוחאי להיפרד מהם!"

אחרי כל החדשויות האלה של האשמה עצמיות שעברתי — היו דבריה כמו צרי מרפא על לב פוצע. סיפרתי לה איך שכנעתי את עצמי שאני אם נוראה!

"זהו שטוט, אסתור! זה נשמע בדיק שמו האויב עם שקריו המכוערים! הוציאו את המחשבות האלה מראשו תיכף ומידי! רבים מתנו בקהל שוחחנו פעמים רבות על תפיקדר כאם, וכמה שבעצמנו רצינו שתהייה לנו סבלנותך ותחוות הדנהה שלך! יחסיך עם מיק וגיאי היו קרובים, ואת ידעת זאת! הפסיקי אם כן להיות מוגוחכת!"

כמה הערכתי את דבריה האדיבים! ידעת, כמובן, שלא תמיד הייתה סבלנית; אולם כמו כן ידעת כי בעקבו צקה בדבריה, וכך נזול כל נשק אחד מידיו של השטן!

שחוותי סוף סוף לנמל התעופה בן גוריון הטרופתי לתוך הארון שהשתרך מאחוריו דלקוי בקרורת הדרוכנים. כשהגע סוף סוף תורי להושיט את דרכוני, היצץ בו פקיד הנמל,

בדק ברישימה, ומיד לחץ על זמוס, כשהוא מועיך את משטרת נמל התעופה. "אנחנו מעצערים", הודיעו לו, לא בחוסר אדיבות, "אבל יש לנו פה צו האוסר על כניסה למדינת ישראל! חוששנו שת策רטי לעשות את הטיסורים לחזור לארצות הברית בטישה הראשונה האפשרית!"

כאשר שמעתי קודם על ההוראות שניתנו לנמל התעופה כדי למנוע את כניסה למדינה, התקשתי להאמין בכך. אולם בכת אחת הופתעת מוחכמתו של האדון שניגלהה אשתקד! הוא לא ספק ידע על אורות הארץ, ולמן החור אוותי לאחרן דרך נמל חיפה, ביום שבו היה נמל התעופה בשבייה!

באותו יום הייתה אסירת תודה על קר שניות לראות את עורך הדין שפט, ושבלתה ממנו מכתב שאמורabic להזות את דרכוני, להרשאת כינויו לאךן. מיד מסרתי את מכתבו לשוטר.

"בדוק זאת, בבקשה", אמרתי, "זהו מכתב ממשרד הפנים הערב לזכותי לחזור מחדש לישראל".

הובלתاي אל כסא בפינה, עדין באולם הנוסעים הבאים ומצידיו השני של דוכן ביקורת הדרכונים, ואז ניגש השוטר להתקשר למר שפט. הדבר ארך כשבועיים. לאחר מכן התנצלו לפני על העיכוב, והסבירו לי שהתקשו להציג את עוזה"ד שפט בטלפון, אולם עכשו סודר הכל באשר לזכותי להכנס שוב לישראל. וכך עברתי דרך אלום הנכנסים, שהיה ריק ושקט לחלוון, אל זוהר המשם הישראלי!

פאשר דיווחתני מאוחר יותר על התקarity לאורי, הוא זעם על שההוראות הקדמות לא בוטלו במוועד. משרד הפנים התנצל, והודיע שהוא יdag לאלאר לתיקון המעוות! באחד הבקרים הראשונים בחדרי הקطن, שמעתי דפקה בדלת בשעה מוקדמת מאד. היה זה חבר ממפרי, שמסר לי להתקשר למישמי בשם אנ. ניגשתי לטלפון העיבורי במורד הרחוב וחיגנתי אליו.

"אסטר!" קראה אין, "את בודאי איןך זכרת אותי, אולם פגשתי בר בכנסיה שלנו בורות'ינג, אנגליה, כשברת שם בפברואר. ביום שבו נשأت את דברך, האדון אישר אותו בבני. שלחתי איפוא קלטה לامي בניו זילנד. היא העבירה מיד ליד וועורה הענות עצומה בזאת, שזוג אחד יטוס עשרים ושלוש שעות במטוס, על מנת להעיבר אלק תרומה בסך שלושת אלף וחמש מאות דולאר וחמש מאות למגילת האהבה!"

מנeo זילאנ! היהתן שבשורות מגילות האהבה הגעה עד ל"קצוי הארץ?"

בערב יומם העצמאות השלושים של מדינת ישראל הגעה יידית הווותיקה מקונקטיקוט, גין דונגן, לנמל התעופה – אורחות הרשותה הראשונה בישראל! היא העבירה עימה את הפסיפים למגילת האהבה שנאספו באלה"ב, יחד עם אלף החתימות שנאספו מאז שעזבת את אמריקה. (סיד ובטי העיבו, באדיובותם, את מבנה הקהילה שלהם כמען לכל המתוות והחותימות) השיק שהיא הביאה אליה על סך ארבעים וחמשה אלף דולאר! סכום זה, בנוסף למוניות מאנגליה ומניו זילנד, עלתה בסך הכל על חמישים אלף דולרים!

אלך שאני הובלתי את האדון!

פגשתי את גין בנמל התעופה ושם נסענו לביתה של העתונאית התל אביבית של "הארץ". היא גילהה עניין רב בספרור כלו, ומראה אלף החתימות, והמתנה הכספית ליום הולדתת של המדינה, נגע עמוקות בלבה. היא רשמה העורות בהירויות רבה, והבטיחה לי שהמאמר על בר יצא לאור.

ואז עליינו, גין ואני, על מונית שירות לירושלים, וכשהוריד אותנו הנהג מהמכונית, כמעט ולא זיהיתי את רחוב המלך ג'ורג' שבו היה ביתי! הרחוב כולו היה סגור לתנועה, ואלפי אנשים הצטופפו בו בחגיגת יומם העצמאות השלישי של המדינה. באורך הזאת פועמת שמחה פזאת, למרות המכשולים והלחיצים הרבים שלו. חופהש כאן הינה מאורע אמריתי, ולילה זה לא יצא מן הכלל! בהשתאות פסענו במוועד הרחוב אל חדרי הקطن. ככל שרו ור��ו, והלמו זה על ראשו של זה בפטיש פלטטי! (כמובן ששתיינו קניינו פטישים כאלה תיכף ומיד!) ראיינו זקנים מרכודים ברכבות עם נסידיהם. ראיינו חיללים העורומים את כל נסקם לערימה גדולה אחת ומקייפים אותה ברייקוד הורה סוער. הייתה אותה הרגשת אהדות ואהבה, האופיינית כל כל לישראל בזמנים כאלה. ישראל הינה באמת משפחה אחת גדולה, ולבותינו על עלו גדורותיהם מאהבה לאנשים האלה, ובבחירת תודה לאלהיהם על שאיפשר לנו לקחת חלק בחגיגת מיווחת זו.

השארנו את מזוזתתא של גין בחדרי ייצאנושוב החוצה (עם פטישינו) לחגיגות. בסופו

של דבר, בשעה שתיים וחצי אחר חצות, נפלנו תשושים במיטותינו, בסקולותיהם
השחמים של החוגנים עדין נשמעים ברוחובות!

למחרת בוקר היה עליינו לדיבgesch עם ידידים ישראלים לפיניק ולטול להרי ירושלים.
כמה יפה היה זה! ושוב השבתי פמה מברכת אני, על שוכתי לגור במקום מיוחד כל כך.
ידידתי היישראלי שוחחה עמי תוך כדי הליכה, וסיפורה על המאבקים שעלו במלחקה,
כילדת הארץ. היא בת גילאי, אולם חוויה בהיה יותר משיכולי בכלל להעלות בדמיוני.
היא סיפרה לי על הקשיים שהיו לה בזמן המצור על ירושלים ובשלוש מלחמות גדולות.

הקרב על שיקומה הפסי של ישראל לא היה קל וכל ועקר!
גילינו מקום מבחד לאכול בו ארוחת צהרים, שמננו נשף נופם מריחת העין של שיפול
הרי יהודה. הלכנו כשניים עשר קילומטרים מבל' לחוש בקר אפלו! (לגביו יידי
הישראלים היה בקר משום "התרגעות". במרבית הירושלמים — הם רגילים ללבת
הרבה...).

באוטו ערבית השתתפתי בקונצרט שנערך מחוץ לחומות העיר העתיקה, בבריכת השליטן
שליד מצודת דוד. פרבבת אנשים נאספו שם, אולם הגה לא נשמע מהרגע שהזמורת
הפלורומונית הישראלית החלה לנגן. וכשהשור הדימנון הלאומי של ישראל — "התקווה"
— קמו הכל על רגליהם. וכשתימה הזמרת לאונטין פריס את הערב בשירת "כל העולם
בידיו", יכול היה לא ספק לחוש בנוכחות האדון!

באותו הלילה, ממש לפני שנדמתי, צדו עיני פסוק בתנ"ך שלי:
למעשה, דבר את האדון כבר פעמים רבות רקום לכון על הצורך לעבור דירה, אולם אני
התנדתי לבך בתוקף, להיות שחרדי הקטן הפך להיות לי למקום מקלט נפלא כל כך, שאני
פשוט לא רציתי להיפרד ממנו! אולם לਮחרת בוקר, עד לפני שהספקתי להפקיד את דיום
בידיו, הוורה לי ישוע ללבת למשרד הנכס-ידלא-ניידי בקומת העליונה של הבית שבו
התגוררתי ולהתענין בנוגע לדירה. "לפני ארותה הבור", היו דבריו האחרונים. סיפורתי
לגיון על הוואתו, ושתיינו התלבשנו במחירות ועילנו במדרגות. נראה היה שהוא שודי דרך
איומה לקבל אורחת, אולם, הפקודה מהאדון הייתהכה תקיפה וכוראה שאי אפשר היה
לסרב. מלבד זאת — היא לא באה אליו פאורחת, כי אם פשוט כדי להשתתף בחוי בஸר

שבועיים ימים, ויקרא אשר יקרה!

"האם יש לך דירה להשכיר, מרוחתת אם אפשר?" שאלתי את המתווך בעינויות מה.
עדין נצמדתי לתקווה הטפשית שתשובתו תהיה שלילית. כמה בקהלות שכחתי שرك
אהבתו ונוכחותו של האדון היא ההופכת מבנה בעל קירות וגג בית של ממש, והוא
איןנו יכול לבקר משחו שאיננו בא ממנה. אלו המריהמי את פיו ונשארתי בחדרי הקטן

— בטוחני שבתווך זמן קצר היה הופך לחור קען, עולב וריק באמת!
המתווך נראה נדהם. "ובכן, למעשה, יש לנו דירה להשכיר מזה עשר דקוט!" ג'ין ואני
החלפנו מבטים. "לאדם אחד הייתה אופציה לגבי דירה חמוצה ברמות אשכול, והוא פשוט
צלצל לפני עשר דקוט וביקש ארכה של יום ונוסף כדי להרהר בדבר. בדיק אמרתי לו שהוא
מסתכן בקר שהדירה תושכר בבר הבוקר, אולם הוא הבטיח לי שהוא מוכן לקחת את
הסיכון על עצמו!" הוא הסביר שהדירה הייתה מרוחתת, שאוכל לעבור לתוכה בתוך
יומיים, והוא יסכים לקחת אותנו לראותה — אם אנחנו מעוניינים!

ושוב — לא הייתי מוכנה להפגנה כואת של דאגת האדון. הוא ידע עד כמה

שהתאהבתי בחדרון הקטננו של ברה' המלך ג'ורג', ולכן בחר בשבייל בבית חדש שהיה מיוחד לגבי באotta המידה. באשר הגענו לכתובות החדרה, גיליתי שהדרה הייתה שיכת למברים שלו; כבר בליתוי בדירה זואת זמן רב בעבר וכבר אהבתה אותה! היו שם חדר מגורים וחדר שני, מטבח קטן, הסקה ומים חמים, וגם טלפון. ו— בעורת מתנה מקהילות הקטנה של סיד ובטי — יכולתי אפילו לשלם שכר דירה לחדרה הראשון!

חזרנו למרכז העיר וחתרנו על החווה. באותו הערב נכנס מאמין עזיר לבקרו. ברגע שדרכה כף רגלו על רצפת החדר, שאל בדחיפות: "אול' מישיה מכן יודעת על חדר להשכיר? אני במצב נואש ממש! פבר חיפשתי בכל מקום, אולם לא מצאתי ולו חדר אחד לרפואה! פשוט אינני יודע מה לעשות!"

"ובכן, אני במקורה יודעת על חדר להשכיר", אמרתי לו, "החדר הזה!"
"תמיד אהבתה את המקום הזה! אני לוקח אותו! תודה לך!" כמה פשוטים העניינים
ఈים בהם כהם בטיפולו של האב!
כשהגיע הזמן לעבור — בכיתי בניגוד לרצוני. ידעתי שהוא היה טפשי, משומם שלמעשה
עוובתי חדר טוב ומעופש לטובת דירה גדולה, מאוררת ומוארת יותר; אולם ישוע היה כל
כך קרוב אליו שם, עד שהרגשתו באילו שני משאיות שם חלק מלבי.
למהחרת היום הופיעمامר בעיתון, תחת הכותרת "ישראל, אנחנו אוהבים אותך". יחד
עם המאמר הופיע צילום השיק, שמתחתיו הכותרת: "מאות מאמינים בישוע!" באמת —
"סיבה למיסבה!..."

בימינו השני בדורי החדרה האין כי האדון לגשת למשוד ראש הממשלה, ולהתכנס
להגשת מגילת האהבה. לא יכולתי להעלות בדמיוני איך ייצא הדבר אל הפה, אולם
בשההמחאה והחוויות בידיו, הגענו אל בנין ראש הממשלה. אחרי בדיקה בטחונית, קישר
אותנו הקცץ שבמסדרון עם מזכירתו של ראש הממשלה. התחלתי להסביר לה שיש בידי
מתנה שברצוני למסרה לידי ראש הממשלה, מר בגין.

היא נשמעות רגזה ומרירה: "ראש הממשלה עסוק מאד בניסיונותיו לניהל את המדינה
הזאת, ובשם אופן אי אפשר להפריע לו כל חמיש דקות. זה בלתי אפשר!"
אני בטוחה שהייתי מותרת על כל העסק באותו הרגע, אולם לא ידעתי שהאדון הוא
שליחathi שמה, ולכן — הדלתות בווודאי תיפתחנה. בסופו של דבר אמרתי לה: "היבטי,
האוכל להראות לך משהו? יש לי פה מגילה ובה אלף כתימות המבטאות אהבה
 לישראל..."

הישראלים נחנו במידה רבה של סקרנות, וזה פועל. "החויר את הטלפון לקצין הבדיקה,
ואני אורה לו להכנס אונך". אמרה. אחרי בדיקה בטחונית נוספת הוכلت לשכבה
הפנימית במשוד ראש הממשלה. כאשר החלה המoxicחה להסתכל באלפי החותמות
וביטויי אהבה לישראל, נגע הדבר אל לבה. היא הזעיקה אנשי צוות נספים, ואזו — אחרי
בדיקות בטחונית נוספת — הובילנו למשודו של ד"ר אליהו בן אלישר, מנכ"ל משרד ראש
הממשלה.

הסבירתי לו: "אני יהודיה שקיבלה את ישוע כמשיח". הוא קימט את מצחו במבט זעם.
"בהתואה מאמונתי נשללו מני זכויותי, ואני במצב עכשווי בתחוםי פניה לבג"ץ".
הקטנים במצחו העמיקו. "בהתואה ממשפט שמעו מאמינים בישוע בכל רחבי העולם על

המצב. וכך נראה הדבר שנפתחה הזרמו נפלאה לגלות אהבה לישראל בדרך מוחשית, לבבוד יום הולדת השלושים של המדינה". ואז הראיתי לו את המגילותanganlia, מארצוות הברית ומניו זילנד, וכן את הממחאות שנלו אליין. "האנשים האלה הנם ידידי אמיתי לישראל" הוסיף. הדבר עשה עליו רושם עמוק.

ואז אמר לבסוף: "אבקש מעוזו האיש שמלמר בגין להתקשר אליו בהמשך האפשרי. האם תוכל להשאיר לי את כתובך ואת מספר הטלפון שלך?" מהרתי ושובטתי אותו, לשאני תמהה לדעת מה היה חושב לו אמרתי לו שעוד לפני שלושה ימים לא היה לי טלפון כלל! אין פלא שהאדון דרש מני לעוזו כאשר דרך!

גין ואני יצאנו כשאנו מוכות תדהמתה. הגענו למשרד ראש הממשלה שבו אלמוניות לחוטין, והנה עברו רק רകות אחדות ונפתחו לפנינו דלתות אל משרד של מנכ"ל משרד ראש הממשלה!

"ובכן אסתור, את בהחלה ייצאת ממה בואר!" הקניתה אוטי גין. "הארם הראשון שיודיע את פתוכתך החדש הוא מנכ"ל משרד ראש הממשלה!"

בדרכנו הביתה העירה גין בפיורו נפש: "תמהנתني אם אמו של ישוע בינהה אותו ינוקא" בילדותו?

שאלת זו נשמעה כמעט בחילול הקודש, אולם אני פניתי אל ישוע ושאלתיו: "האם كنتה אתה אמרך קר?"

היום כולו חלף מבלי שקבלתי תשובה. אולם ישוע גرم לי להיות מודעת לעובדה שלא קבלתי תשובה. ובסתו של דבר, כשהгин היה בחדר الآخر, חשתי בnochot האדון ובקדושתו, עד כדי קר שנפלתי מיד, בו במקומו, על פני ארעה. ואז אמר לי בהדרת כבוד גודלה: "יתכן שאמי קראה לך ינוקא", אבל האלים הוא אבי! אייכס!

"השגתתי בדבר אחד ביחסו אחר", אמרתי לו הרבה יותר מאוחר, כאשר שבתי וקבלתי את בכורי העצמי שלי; "זהה העובדה שאתה שומם כיף בויכוח אחר, משומם שאתה תמיד צדק!"

בימיה האחרונים של גין בישראל טילנו יחד בגליל. היא בת לוויה מצוינת, וננטה מהנוף הישראלי בדיקן כמוני! זה היה עצוב בשහיגע לבסוף זמננו להיפרד זו מזו בנמל התעופה בן גוריון!

שבועיים אחרי יום העצמאות החלו, הגיע יום חג נספ' לתושבי ירושלים. זה היה "יום ירושלים", לציון נס איחודה של העיר. והשנה נהוג היום המופלא הזה בפעם האחת עשרה!

שלושה ימים קודם לכן התפותץ מטען חבלת באוטובוס ירושלמי, ושוב קיפחו חפים מפשע את חיים. השתתפה בעצרת זכרון שנערכה באותו אחר צהרים ב"גבעת התחרמות" לזכרם של מאות שמות ואחד חילוי צה"ל שנפלו על שחזור העיר במלחמת ששת הימים. ראש הממשלה בגין התיחס בנאומו הקצר לפיגוע החבלני, ציין שהמחבלים תוקפים שוב ושוב מטרות אווחיות במקום צבאיות, והוסיף שלא היה בפעילויותיהם כדי להעיב על שמחת יום ירושלים. "ירושלים תישאר אחת, מאוחדת ומשוחרת לנצח!" הכריז, כשකולו מהדרדים דברי הנביאים מיימי קדם.

וזו צעדי שנים עשר אלף איש "מגבעת התהמודות" דרך גת שמנים אל מגרש הספרות לעצרת משותפת.

באוטו אחר צהרים נפגשתי עם מפירים להשתף עם בחגיגות ברוח' בן יהודא שבמרכו ירושלים. הכותרת הראשית ב"ג'רוזלם פוסט" של יום המחרת צינה: "איירואן (הפניינ) שמה בבן יהודא". ומה אמר המשיך:

"רוח' בן יהודא בירושלים הפק Ames למדרחוב באורה זמני, פשרבבות אנשים נהרו לרחוב המרכזי כדי להשתף בהפנינג ההמוני שנערך לרגל יום ירושלים ע"י האקדמיה "בעצלאל". האידוע, הראשון מסוגו בירושלים, היה עיקרם של חגיגות יום ירושלים. להקות, קונפטי, בתים קפה של מדריכה, אמנים בידור, סרטים תחת כיפת השמיים וקישוטים טסונאים משכו קהל רב של תושבי ירושלים המערבים. גם משמרות הבטחון הרבים לא העיבו על השמחה, אם כי בשל ההמוניים התקשו ילדים לעקוב אחר המתרחש..."

מאוחר יותר באותו לאחר הצהרים נערכה עצרת הדודה ברחוב הכותל המערבי. אף-על-מנת נקבעו שם כדי להזדהות לאלהוי אברהם, יצחק ויעקב על שהחזר להם את העיר בכימי קדם. באותו רגע עצמו התהחשו שני נסים יוצאי דופן.

הנס הראשון היה שלפעת פתאום החל לרדת גשם. באיזוריהם אחרים בעולם אין ירידת גשםים בינוין מסוים נס כל עיקרי, אולם בירושלים — ממטרים בעונה זו של השנה הנמ דבר חריג בהחולט! ואנו, כשנפסק הgasם, הופיעה קשת צבעונית ונחרדת עלשמי המזורה. זו הייתה קשת כפולה ענקית, שנמתחה מקצהו האחד של הכותל המערבי לקצהו השני! ניתן היה לראותה גם משאר חלקי העיר, והיא נשאה בשם שלוש שעות. אין ספק שגם הייתה מתנה מאלוהים,אות בריתו עם עמו העתיק ביום השלושים לעצמאותו המדינית! זה הזמין לי את השמחה שתורגש יומם אחד בעיר הזאת באשר תוסר — אחת ולתמיד — מהיצת ההפרדה בין העם היהודי ובין מישחו, באופן רוחני. هو, החשנא את היות הזה, אדון!

כעבור כמה ימים קיבלתי שיחת טלפון מרם יהיאל קידישאי, אשר העיג עצמו כעוזרו האישי של ראש הממשלה, מר בגין. הוא הזמין אותי להיפגש עמו במזנון העזרורי של הכנסת ביום המחרת. הוא הבטיח לי ישירair אתשמי אצל קצין הבטחון מוחוץ לשיכון,

ושיפגש אורי במזנון בשעה אחת בעchrם. למחרתacha ישבתי במזנון, המנתני ותמהתי לדעת איך יהיה הריאיון הזה. דקוט ספרות לאחר מכון הופיע מר קידישאי ופסע בחחלטיות לעבר שולחני. "ובכן", פתח; הוא היה ידידותי מאד, ואישיותו כה פורקת מתרחים, שמייד חשתי עצמי נינוחה למגרא במחיצתו.

התחלתי לספר לו על המגילה, כאשר אני שולחת את ידי כדי לגלוותה לפני. "כן, שמעתי כבר הכל אודוטירך", קטע את דבריו, "את הרבה יותר צערה, ובהחלט יותריפה ממה שהעליתי בדמיוני!" כמה יקר היה הוא!

"ボאי אטוי", הכריז, ברגע שישיםתי לספר לו את סיפורה של מגילת האהבה. הוא פסע במסדרונות הכנסת עד שהגיע למשדו של ראש הממשלה בטור משכן הכנסת. וזו חייג

אל מר הארי הורביזן. "שלום, הארי", אמר לתוכך האפרכסת, "בווא למשכן הכנסת תיכף ומידי, אם אתה יכול! יש כאן אשה אחת שאתה פשוט מוכחה לראותה! בכלל, מוטב שתבלה כאן יותר!" הקנית.

"בואי אתי!" הכריז שוב. נאלצתי לזרע אחריו כדי להדביקו! הוא הבניס אותו לחדר האוכל של הכנסת. המשור לחברי הכנסת בלבד. שם התישב אל השולחן עם שר הבירות, והזמין תה. מר קדישאי סנת בשיר הבירות על שהלה אכל עוגה. "איו מין עוזות היא זאת, שיר הבירות מפטם את עצמו בעוגה?" ואנו נזה דעתו, בראותו שיר הבירות פדרה" את עצמו בשתייה מיץ שזיפים במקום קפה! (בתחילת פדרה נוראות מן הריאון; אבל בינותים נהנית בכל כך מהאוירה הנינוחה והבלתי רשמית, שכחתי כליל את בושתי!) ואנו סיפר מר קדישאי בדיחה בעברית לשיר הבירות ושניהם שאגו מצחוק; "האם הבנת זאת?" שאל אותה. הדיחתי שלא הבנתי, ואנו קיבלתי את ההסביר: "ובכן", אמר, "פה מדובר בימים הראשונים בארץ הזאת, כשהטרם הייתה מערכת לאיסוף אשפה בירושלים, ובכל בית היה בור בחצר האחורי, שלוותו היו מ羅וקנים את הפסולת". ואנו ניגש לסיפור עצמו.

"יום אחד הסתווב אבי בחצר, כאשר ראה את חברו יצחק מחתט בבור האשפה.

" יצחק, מה אתה עשה? שאל אבי.

"מקטורן החליפה שלי נפל הנה! ענה יצחק.

"אבל, יצחק, אתה בודאי לא מתכוון לבוש אותו!" קרא אבי,

"אלוהים אדירים, בודאי שלו!" באה התשובה הנרגזת, 'אבל שכחתי את הכרין

של בוכיס המקטורן!"

זה היה הומו, כמובן; אולם היה זה אחד מאותם סייפורים לא-כל-בר מצחיקים, אשר סיפרו על הזמנים הקשיים בירושלים, כשהשר מחשוך חמור במערכיו מזוין, ותנאי המגורים היו פרימיטיביים. אולם לייהודים יש היכולת להחדר הומו אפילו למקומות הקשות ביותר, ואני בטוחה שיש בכך ממשום עוז רב!
ולנסיבות הקשות ביותר, ואני בטוחה שיש בכך ממשום עוז רב!
כמה דקות לאחר מכון הופיע מר הורביזן: "מה קרה?" שאל בצעיפיה. "מה רצית בספר- ליד?

"בוא קודם כל ותתפכד בעוגה, ואנו אומר לך." ענה מר קדישאי.

אחרי שמר הורביזן הזמין תה וועגה, שב ושאל: "ובכן, מה קורה?"

"קדום כל אכול את העוגה שלך", ענה לו מר קדישאי. ולא משנה כמה פעמים הציג מר הורביזן את שאלתו, מר קדישאי סרב לספר לו דבר עד אשר יעצנו את המונון וחזרנו אל משרדיו של ראש הממשלה! ואנו פנה אליו והאיצ' ב' לחזור ולספר את סיורי חדשן. מר הורביזן התרשם עמוקות לмерאה אותן אהבה גלי כוה לישראל. וזה היה לו השבעה הראשון להכהונתו כאיש יחסី הציבור של ישראל, ומהוויה זו של תמיינה בה מסיבת בישראל ריגשה אותו מאד.

"איילין צריכה לעבוד למען ישראל, מה דעתך?" התרגרה מר קדישאי. "אבל איך זה יראה אם נשלח לחוץ מיסיונרית מישראל?"

כਮובן שהסבירתי להם כי אני מיסיונית! (בישראל, יש למונח "מיסיונר" משמעות לוואי שלילתית מאד, משומש לנו, היהודים, מגלים חשדנות וזרירות הרבה כלפי כל מה

שעלול לגרום להם לאבד את זהותם כיהודים; המיסיונרים המסורתיים אכן השתדרו לגורום לאנשים להמיר את דתם לאחת מהדנומינציות הנוצריות. מרבית בני הארגן – יהודים וגוים כאחד – חסרים את ההבנה הבסיסית זוatta, הטוענת שהמשיחיות הינה יהדות, ולפיכך, כשהיהודי מתחיל להכיר ולאحب את ישוע משיחו הוא אינו 'ממיר' את אמונתו באחרת, אלא מגשים אגב כך את יהודיותו במלואה).

אחרי שישפרתי להם על אהבתם של המאמינים האמיתיים לישראל, סיפר מר הרוביץ מצידו על חוותה שהיתה לו זמן קצר לפני עלייתו לא מכבר מדרום אפריקה:

"יום אחד נכנסה קברנה של נצרים למשדי. הם שאלו אם יכול להתפלל למעןינו, והסבירו זאת בך שישוע אהב כל בר את העם היהודי. אולם הם אמרו אחותיהם אותנו", אמר, כשכלו מלא פליה. "שנה לאחר מכן חזרו אליו אותם האנשים, והביאו לי במתנה חתיכת מצח, שאותה הביאו עימם "מאת אחין מעבר למסך הברזל". האנשים האלה ממש ביקרו יהודים ברוסיה, והביאו עם מתנת אהבה מהם!" האהבה מוגברת בשפה ברורה יותר ממלים!

שעתים חלפו מאז הגעתו לבנסת, וידעת. שהגיע זמני לעזוב. שני האנשים הבטיחו לתאם את מועד הנגשה של מגילת האהבה בהקדם האפשרי. הדוייטו להם על עורותם ויצאתי את משכן הכנסת, לשאני אסירת תודה לאדון על הזמן שבליתי עימם.

ימים אחרים לאחר מכן באה קברנה של מאmins מהתנועת ההתחדשות הקתולית-כאריזומטית לבكري. (הם באו מארצות הברית ומאוסטרליה, ושמעו על אודוטי מהאב פראנסיס). המונח זהה, ההתחדשות הקתולית כאריזומטית, משמש לציון אותם האנשים בתוך הכנסייה הקתולית שפתחו את ליבותיהם ליחס ישיר עם ישוע, שקבעו רבות ממננות רוח הקודש, יחד עם הבחנה הרווחנית כלפי اي אילו היבטים מההדרת הקתולית שהנמנ מסורות של בני אדם ושאן להם אסמכתה בכחובים או האצללה מהאדון. למשל, הם הכירו בעובדה שאהבת האדון הוערפה על כל המאמינים האמיתיים בישוע, שהם איברי גופו וחברי משפחתו האמיתיים, ללא כל קשר עם הזודחות הכנסייתית. הללו מתפללים ישירות אל ישוע, ושוב אין מתחווים לפני הcombe. במרבית המקדים אין הם ממשיכים להחזיק במסורת הקתולית של תפילה אל המתים ובعد המתים, מנהגים שלכל הרעות אין להם בסיס מקראי בלבדו.

באוטו הערב הייתה לנו התחרבות מבורכת ייחדיו. וממש לפני צאתם הרגישה אתם מהם, משרחת יקרה ונאמנה של האדון בשם האחות ברייג' מק-קנה, לצורך להתפלל אתי, וסיימה את תפילה במילוט הנבואה הבאות:

"אל תיראי, בתי; גם אם ינחשוך הכל – אני לא ארכף ולא אעזוב. שלוח אשלוח לפני שרים ושליטים, לפני אנשים בחלוות הגבוזים. העפיה תהש עלייך ביותר, אולם את תכירי את היום..."

מעולם לא חלמתי על הורכים שבהם עתיד יהיה האדון יום אחד להגשים את דברו זה! יום אחד, זמן קצר לאחר מכן, שאלה אותו מכרה אחת: "אסתר, האם דיבר איתך האדון על איילנד?"

"על מה את מדברת?" שאלתי אותה, כשבורי נדהמת.

ובכן, אינני יודעת בדיק, אולם יש לי הרגשה העזה מمنו, שתת אמורה לנסתע לאיirlנד!

בחיי האמונה קיימות אין-סוף "אפשרויות"! אולם אני יודעת שלעולם אין אנו אמורים לפעול אך ורק על סמכר דבריהם של אחרים אלינו, עד אשר, או אלה-אם-כן, מאשר לנו זאת האדון ישיירות לנו! לפיכך לא יכולתי לעשות דבר בנדון מלבד להמתין, בידיע שאם הרעיון הזה באמתה בא מمنו — הכל יתגלה לי בmundoo!

שבועות אחדים חלפו לפני שהתעלמה נפתחה. ביום העתרך האב פראנטיס לעזוב את ירושלים ולשוב למולדתו, קנדיה, ומשם לכל מקום אחר שהאדון יפתח לפניו. ביום האחרון לשתייתו בעיר פגשתיו בשעה 8.00 בבוקר, כדי שנוכל לחטוף עד שיחח אחת אחרונה קודם לעזיבתו. הייתה לנו שיחה נחרת, וידעת שאטגעגע אליו, ושתחסר לי הבנתו העמוקה בדבריכי זה. בשעה 11.00 נאספו ידידים רבים כדי להפרד ממנו לשולם, ובבדיקה לפני שנכנס לחור המכוניות שהמתינה לו, התחללו לדבר על דאבלין. למרות שלא היה לי מושג بما מדובר, הייתה לי תחושה חזקה ביותר שגם עלי לנסתע שם!

"פראנטיס, יש לי הרגשה מהאדון שגם אני צריכה לנסתע לדאבלין". ופראנטיס, בדרכו המתוונה והשלווה, אמר: "מצוין! התכווני לבוא כמה ימים לפני הכנס. עשי את ההכנות הדורשות עם האחות סלין, ואני אפגוש אותך שם! יהיה מעניין לראות אילו דלתות יפתח האדון!" ובזאת נופף לפרטיה ונעלם בקפיצה בתוך המכונית.

וכאן הייתה, עורכת הכנות לנסעה לאירלנד — כשאפילו אני יודעת לשם מה אני נוסעת בכלל! כמה שונה הדבר להתהלך באמונה, מדרכי העולם הזה! ללא הדרכת האדון לא היה איש מתקנן לנסתע לאירן אחרת מבלי לדעת אפילו מדווע! אולם הראייה שזה היה ברצון האלוהים הייתה כל הבטיחון שהיא דרש לי לשם כך.

עד מהרה למדתי לדעת שאני עתידה לחתך חלק ב"כינוס הבינלאומי על ההתאחדות הארכיאומטית בכנסיה הקאтолית". תיכננתי יחד עם האחות סלין, והוא הבטיחתני נאמנה שמשיחו יפגש אותי במל התעופה של דאבלין, ושישמר חזרה עבורי בקרבת מקום לאטר הכנסות. שבוע לאחר מכן סופקו הכספיים הדורשים באורה פלא, ואני כבר מצאתי עצמי צופה בירוק האיזומרגד של אירלנד, כשהמטוס מתכוון לנוחות במל התעופה של דאבלין. כשהגעתי למרכז הכנסות, הובלתי מיד לפגש את האב מרטין. כמו נפלא היה לשוב לראותו!

"הקשיבי", אמר, "הענינים יתנהלופה די במהירות. מחר הוא היום האדון לכינוס המנהיגים", ואני סיידרתי בשביבך הרצעה לפני המליאה מחר לפני המיטה של הבוקר. אולם לשם כך אני זוקק לאישורו של יושב ראש הכנס, ולכן תעתרכי להיפגש איתו בעוד כשבועה.

באותה העת טרם הפטשתי שאנו אפנה בדברים אל המנהיגים בפועל של ההתאחדות הקאтолית בכל רחבי תבל! תחת זאת הנחתי שזהו כינוס לאלה המתלמדים לקרהת עמדות הנהגה. וכך, למחורת בבוקר, נתתי בהיסוס את עדותי לפני הקבוצה שנאספה שם, שאני מספרת להם על מרכזיותה של ישראל בתכניות האלוהים ובמטרותיו, ואז העתוי להם את ה�名נותם לחתום על מגילת האהבה. האדון באמת חנן את הזמן ההוא בונכחותו ובאהבותו, ואחרי האסיפה חתמו "מנהגי הכנס" על מגילת האהבה, כשהם מוסיפים עשרים וחמש מדיניות חדשות לאלה שכבר מופיעות בה!

רק אחרי האסיפה הבינוני ששהאנשים שאלייהם דיברתי זה עתה לא היו מתלמידים להנאהה בתנועת ההתאחדות הקתולית, אלא היו מנהיגי התנועה הקתולית להתאחדות בפועל ממש! (האדון מכיר אותו היטב, וידע שלו ידעתו את מריאש, לא הייתה איזורת עז בנפשי לפתח בכלל את פי!)

בימים הבאים היהת לנו התחברות מיבורכת ביחד, ואני ידעתו שווה אכן אמרו להיותאות לשינויים מרחיקי לכט בתוך הכנסייה הקתולית, אם אשה יהודיה התקבלה בברכה, והורשתה לדבר אל אנשים בעמדות הנאהה בכירות כאללה! בכנסייה הקתולית שההתאחדות לא הגיעו אליה עדין, היה דבר כזה בלתי אפשרי לחלווטין!

בעקבות "כינוס המנהיגים" נערך כינוס של חמשת אלפיים, נזירות ומיסיונרים. בבוקר שבו נערכה המיסה הקיבוצית, הוזממתי לפסוע בראש התהלהכה הנושאת את לחם הקודש לחזיות האולם. התברר שהאב פראנסיס הדיריך את המיסה באותו היום, ומماחר יותר סנת כי על ארשת הפנים המבויהת והנדמתה הייתה לי כאשר פסעתי לאייטי מעבר, כשהאני נשאת את לחם הקודש בידיו! אולם לגבי יהודיה במרחב קתולי כזה הייתה זו בהחלט חוויה חדשה!

אחרי הכנס הזה בא כנס כללי, שנערך באולם החבורה המלכותית של דאבלין, ושבו השתתפו עשרים אלף איש משמונים מדינות! הכנסייה היה חוויה מה轟ת בשבייל! מיד הבחנתי באחדות של התמסורות עמוקה שחינה את הכנס, והודיתי לאדון פעמיים רבות על שරשה לי להיות נוחת בו.

הכנס נמשך שלושה ימים, וביום האחרון נאספו כלם באיצטדיון (שהכיל מקומות ישיבה לכל עשרים אלף המשתתפים) לטקס היוכיריסטי האחרון, שציין את נעלמת העצרת. בסוף המיסה נקרא המברך הבא בקול, ובכך הוצעה ברכת האפיפיור על הכנס:

"האב הקדוש שלוח איחולי שמחה ושלום לנוטלים חלק בכינוס הבינלאומי על ההתאחדות הכלירזומטית בכנסייה הקתולית של שנת 1978".

הוא מודה לאל על חסדיו האלוהיים המפעלים בהםים של כה רבים מבנייה ובנתייה של הכנסייה הקתולית.

הוזדורותו מתפלל שפירושו הגדול יותר של רוח הקודש יתמוך במשתתפי הכנס בחים נעראים סקרמנטלים אמידתיים, ידריכם לריגשות הולכת ונgóבתת כלפי ערכיהם העצומים של כל אחיו המשיח, ויחזק אותם באחדות נסיתית בתוך הכנסייה כלה ואיתנה.

כן מתפלל הוא שבאמצעות עליית רוח הקודש תושלם עדותם הבשורית של כל המשתתפים, כדי שהם יוכל תמיד להזכיר ביעילות ובאותנטיות הנוצרית של חייהם היומיומיים שישוע המשיח אכן אדון!

ברגשות אלה שלוח האב הקדוש ברגע את ברכתו האפוסטולית..."

ידעתי שזה היה סימן חשוב להתאחדות הקתולית, שהאפיפיור הכיר בכינוס הזה ואנו נתן לו את ברכתו. באילו תשואות חן – חן התקבלה הקראת המברך! ואו דיבר האדון את הדבר המזר ביותר אל לבי: "יום אחר אשלח אותך לרומא כדי להפגש עם האפיפיור!" זה נראה כל כך מוזר, שסבירתי על כך מאוחר יותר למארסיה, והוא שכחתי כמעט מכל העניין. אחרי שחברי "כינוס המנהיגים" היו חמימים כלפי וונענו בתהלהבות שכזוות לבשורתי, נסה האב מארטיין לפתח דלתות לפניו כדי לדבר לפני לפני המלאיה כולה על אורות מגילת

אהבה. אולם אז נוכחנו בקיומה של דעה קדומה של שלטת בכנסייה הקתולית המסורתית כלפי ישראל, וכלפי אלה שאינם חברים בכנסייה הקתולית; ואני חוויתי במאה וכמה רגעים קשים מעד אחדים ממתכני היכנוס. אחדים מהם היו למשה כל-כך בלתי נעימים, שאני ישתי באמצע המיטה האחורונה כשהאני שוקעה ברחמנות עצמית. הנרתיק ובתוכו מגילת אהבה נשען אל הכסא שלי, ואני התפלلت: "אדון, אני מתחפרת! מי בכל בקש את העסק לטפשי זהה? נמאס לי מגילת אהבה, ואני רוצה לדבר עדר בשם ישראל ולטובתה! החור לי רק את הילדים ואת הכלב שלו, והנה לי לנפש!"

מיishiho פלש לתוך עננת העצבות שלי די הצורך כדי לומר: "סליחי לי, אבל אני סבור שמיishiho בדיק ברח מפה עם המוזודה שלך!" ואכן — נשאתי את עיני בדיק בזמנם כדי

לראות מיishiho הנמלט מן המקום עם מגילת אהבה!"

מה שבא לאחר מכן יכול היה לשמש סצינה טובה בסרט קומי! מסתבר שהנרתיק נשען על כסא גללים, וכשמיishiho הדף את כסא הגללים הזה — חשב האדם שישב בקרבתה מקום כי הנרתיק שירק לישוב על כסא הגללים — ולכן חטף את הנרתיק והחל לדלוק בעקבות כסא הגללים. ואני העטררתי לנוק ממקומי ולרוץ אחרי האיש אשר נשא את הנרתיק — והכל לפני עשרים אלף איש! ידעתי שהוא חוש ההומור של האדון, אולם היתי עצנית וזוועמת מכדי לzechוק על כך עד למחרת היום! אולם כמובן שהוא היה קומי; ובדיק בזמנם שבו ציינתי בפני האדון שנמאס לי מגילת אהבה, על כל הצער והטבל הכרוכים בה — הוא סייד שמיishiho יתחיל לזרע ולברוח איתה תיכף ומידי!

דרשת הטיסום של הכנס נישאה ע"י הבישוף דרמות או-מאהוני, ההגמון החיצוני של דאבלין, וחקלים ממנה בחרלט ראויים לצין:

"אני ממש אוהב את התרבות האחורונה בטיפור הבשורה. האדון שקסמן המתים אמר לאחד עשר תלמידיו לפגש אותו בגליל. וכשהם הגיעו שמה הוא כבר המתני להם שם — כמה אופייני לאדון! והוא הטיל עליהם את הבשורה לה' ניtan li כל שלtan בשמי ובארץ. לנו אל כל העולם, וקיראו את הבשורה לכל הארץ... וטבלתם אותם לשם האב והבן ורוח הקדש. ולימדתם אותם לשמר את כל אשר צויתינו לכם, והנה אנחנו אתכם כל הימים, עד קץ העולם. Amen." מרkos ט'ז:

15 ; מהי ב' : 18-20
וכאן נאפסים אנחנו, עשרים אלף מאייתנו מכל קצוות הארץ, פשוטו במשמעותם, כמעט אלףים שנה לאחר מכן; ואנו מתכנים יחד משומש שהאדון הבתיח לנו שהוא יפגש אותנו כאן בזורה מיוחדת במיניה. האדון ציריך בודאי לחירות, ובעצם — אני משוכנע שהוא מאושר בתכליות. ואנחנו נתונים כאן את התשובה האפשרית הטובה ביותר לכל נבייאי החורבן והזעם אשר קמו בכל הארץ — והדבר נכון בהחלט בארצנו אנו — המכריים השם והשער את מפלתה הניעצת של הנערות, ואיפלו את מותן של האלים. איך יכולים הלו להיות רציניות? ידעו לכם, אנחנו אתכם תמיד, עד קץ העולם!"

הקשיבו לקולו של אדוןנו, השב וקורא אלינו היום אחר העברים אחדות מלאות המפתח של הבשורה: "למען יהו כלם אחד, כאשר אתה, אבי, בי, ואני בר, למען יהו גם הם אחדים בנו..." (יוחנן י'ז : 21) המבחן הבסיסי ביותר של העדות האוטנטית — "בזאת ידעו כולם כי תלמידים אתם לי, אם תשכון אהבה בינויכם". (יוחנן י'ג : 35). ריבים מאיתנו היו כאן את קירבת אדוןנו הניעור מהמתים במרוצת היכнос הזה. אולם

חויה שצאת אינה פעלת בדרכי כף, ואני מיצרת חסד זול – היא אינה מהויה קיזורי-דרך לשמיים. נכל לשכוח אותה עד מחרה, אם לא נרתם לתפקיד הקשה והמכאב של מתן עדות יומית לישוע, באחבותנו. הבה ונאמץ לעצמנו את המירה היפה המיווסת ליהונן הקדוש על העצב: 'במקום שבו אין יכול למעוא אהבה – שם אהבה, ואו תמצוא אהבה'. מישחו, איפה-שהוא, לך בחסר. זה יכול להיות בערך, אשתק, בגין, מפסיק, שכן ממול – אפילו הגמן שלך! וזה יכול להיות ביחס, משדרך, איפר-ליך, בית החירות שלך, קהילתך הדתית או המועצה הקהילתית. במקום שבו אין יכול למעוא אהבה – שם אהבה! לא תיתכן דרך טובה יותר להוכיח שקיים משהו נספּ לטענת ההתחדשות מאשר חיבור, או זרועות הנישאות אל על, או תנעה של התלהבות דתית שמיינית כל כך, שהיא חסרת כל ערך עלי-אדמות. כן, כמובן שעליינו לשבח את האדון. עליינו לבטא את רגשותינו כלפי האדון, את שמחתו על קיומו, את שמחתו על שהוא אותנו. זה כל כך טוב וחווינו לפעמים להלן אותו לא על מה שהוא נתן לנו, אלא על מה שהוא – למען כבוד תפארתו. אולם, לא כל האומר "אדוני, אדוני", יבוא למלכות השמיים, כי אם העושה את רעון אבי שבשמי... (מתי ז: 21). ורעון האב לגביינו הוא שנאהב כדי שישוע אהב. וזה האהבה המשנה עולם ומלאו, ומהדשת פני אדמה; מושום שהאהבה, והאהבה בלבד הנה מתנתו העילאית של רוח הקודש. והאות הבוטה היחיד לנכחוינו בחיים.

روح הקדש ידריך אותנו איך לאחוב, ובתייחש בכל מלאה, בכל פעולה, בכל מהויה – יהיה לנו הכוח להיעיד ביעילות לנכחוינו של אדוננו, הנעור מן המתים בקירבנו. הבה ונעצ בשמחה ובתקווה לדרכנו אל העולם כולו, ונזכיר את הבשורה הטובה לכל הריבאה!..."

אני מוצאת באמינים האלה מתנותה התחדשות האוריינטית הקתולית, משה יקר מادر, החסר לעיתים כה קרובות בתנועות הפרוטסטנטיות המקובלות. לראשונה ישנה הכרה אמיתית בקדושתו של האדון, והם אחוי פליה ויראת קודש, דבר המעניק עומק ליחסיהם עם האדון. בנוסף על כך, הכנסתה הקתולית לא זנחה מעולם את תפיסת ההתמורות המוחלטת לאלהים. וכשזו זכתה במעט רוח הקודש – היא נעשתה ממשו יפהפה באמת. לעיתים תכופות מושם בכנסיות האוריינטיות הפרוטסטנטיות דגש חזק מידי על החוויה של אהבת האלהים, ולא די על מחיר התלמידות!

בתום המיסה, רקדו מאות כמרים וירדו מהבימה כשורעתיהם נישאות מעלה בהלן רשבה לה. היכnos בצללותו ישר כבורן יקר ערך!
אחר-צהרים אחד, במרוצת הכנס, עמדתי בתור על מנת להכנס לאחר המזונונים ששירתו קברצת אנשים כה עצומה. התחלתי לשוחח עם הכהן שעמד מאחוריו בתור, ואז, כשהענגנו עצמנו זה לפני זו, אמרה האשה שעמדה מאחוריו בקול מופתע: "האם אמרת, אסתור דורפלינגר?"
כן, עניתי לה.

"ובכן, האם אין זה מדהים? קראתי על אודוטיריך ועל משפט בעיתון הולני בינוואר! גורתי את המאמר והכنتו אותו בין דפי התנ"ך שלי, כדי שאזכיר להתפלל בערך יום ויום!" מאז ואילך הייתה אשה זו מקור עידוד בשביבי, ולוחמת נאינה בתפילה. אולם, השמחה הגדולה ביותר הייתה, שהיא הכירה את אהבת האדון אליה בוצרה בה מיוחדת במינה,

שהוא גמל לה על נאמנותה בתפילה בך שהפניש בינו בדאלין בתרוך קהל שמנה עשרים אלף איש!

עם תום השבוע נגע הכנוס האחרון בסדרה ואני התכוונתי לשוב לרשותם. יידיות עמו ניקשו, ואפילו המסר הקטן שלי המשיך להתפשט. זמן מה לאחר מכן קיבלתי גלויה מכומר פאקיסטני אחד, ששחה בחופשה ברומא, אשר כתב:

"אני זוכר את סיפור חייך בדאלין, ובמיוחד את החלטתך עם שני הילדים הישנים. יברך נא האל אלה ההולכים בעקבותיו בגת-שמנים, ויעניק להם את השמחה העוברת על כל שלל. הבוקר, בדרך-בערתית שתורגמה לאיטלקית, סיפרתי את סיפורך לאחיזות הפרנציסקניות..."

זה היה באמת זמן מופלא!

עם שבתי לישראל, הורה לי האדון שרצונו הוא כי עצי הגלילה למגילת האהבה יחוטו מעץ זית. ואו, يوم אחד ביולי, שלח אותו לבית לחם כדי למצוא נגר. שהגעתי למרכז בית לחם לא היה לו שמן שלמושג لأن לכת ומה לעשות. אולם, או הדריך אותו האדון בכירור לרדת במודר אחת הזרדים ממשマル לאכיבר האיבוס. אחרי שהלכתי מרחק מה, הורה לי לפנות שמאליה. ואו מצאתי את עצמי בסימטה עריה מאה. כשפסעתי לטסופה, הדיטה בפנים הנגירה הזעירה ביותר שראיתי מעוד! וידעת שהאדון ראה כי עצי הגלילה של מגילת האהבה יחוטו במקום זהה.

השבח לאל שהנרג, ששמו טוני, דיבר אנגלית, ואני התרשםתי מייד מידידותו ומחמיותו. תיארתי בפניו מה רצוני, וגולתתי לפניו את דפי מגילת האהבה. "ASHMAH LEUSHOT AT ZA B'SHEVIL'R", עוזד אותו בהבטחה, "אולםutzarbi להשאיר כאן את המגילה למשך שבועיים, כדי שאוכל לקחת את המידות המדויקות. חוזרי אליו ביום שני הבא, והוא תהיה מוכנה!"

בשביתתו שעלי יהיה להשאיר את המגילה אצלו, נתקפתني בהיסטויים ובאי רצון אמיתיים. היום בית לחם היא עיר ערבית. אין אוכל להעוז ולהשאיר אלפיים כמה רביהם של ביטויי אהבה לישראל בעיר ערבית? היה עלי רק לבטוח שזה באמת המקום שבו רעה האדון כי אהיה.

לקראת סוף השבוע פסעתி שוב אל חנותו. טוני הראה לי בಗאותה את המגילה הגמורה. היא נראית נפלא, ואיזו הרגשה נפלאה הרגשתו שליטפה את עץ הגליל החוטב בעז זית שנוצר בבית לחם!

בעוד שכבת הלכה האחרון הולכת ומתיבשת, כיבד אותו טוני בספל קופה תורכי מהביל, לפי המנהג היהודי. ומיד התחליל לדבר על ישוע! הוא היה ערבי-ינוצרי, ולא מוסלמי; אולם כمبرית הנוצרים המסורתיים — הוא לא ידע ולא הכיר את מושות אהבותו של ישוע.

לבסוף, ממש לפני שפני שהעצתי את המגילה מחנותו, שאלתיו אם ברצונו לקבל את ישוע לחור לבו. תשובהו הייתה חיובית! הוא החפלל בדממה, בקש סלחאה על חטאינו, והפקיד את חייו בידי המושיע. התפלתי גם אני למעןו, והוא חש בעומק לבו את אהבת ישוע אליו!

ה' הבטיח לכבד את האהבה שמכילה המגילה הזאת, והנה כאן היה שמצ' מפרי הביכורים! הוא עבר עם המגילה בשבועיים, ואהבת ישוע נגעה בלבו עד קדם שעובה המגילה את גורייתו. באיזו שמחה אזכור תמיד מגילה יקרה זו ואת הידים שחטבו אותה!
כשון שורות בתפילה, בשעה שהאלוהים חידש את לבו!
בראשית אוגוסט דיברתי עם מר קדרישאי בטלפון, וקבענו להגיש את מגילת האהבה ביום ה-3 באוגוסט, 1978. אז הייתה אמורה להתלוות אליו בטקס ההגשה.
עם מאות כה רבות של דפי חתימות, נדרשו ימים רבים לחיבור הדפים למגילה. ערב אחד, אחרי שעות רבות של עבודה, אמרתי לאן בבדיקות הדעת: "חכי ותראי; אני בטוחה
שנקבל פרט מיוחד בשם... על הקבלה..."
צירפתி למגילה את המכתב הבא למד בgin:

"לכבי ראש הממשלה מר מנחם בגין,

משרד ראש הממשלה

ירושלים, ישראל"

ראש הממשלה בגין היקר:

באביב ש.ז., ביליתי חדשניים וחזי בהרצאות על אודוט ישראל בארץות הברית
ובאנגליה, בין מאמני האמיטים של ישוע, הן יהודים והן לא-יהודים במועדים.
כתעהה מכך, הוטס הנה חלק ממתנת יום הולדת השלושים למדינה אפילו
מנורויזילנד הרחוקה. אנשים משלהווים ושתיים מרגנים מגילה אהבה
זהה. הם אוהבים אותך ואת עמך אהבה עזה, ומתפללים ללא לאות בעך ובעד
ישראל, וחפצים לעוזר בכל דרך שיעלה בידם.

קבל נא את הרצע"ב בראשיתה של מתנת אהבה גלויה לעין, שתימשך גם
בחדשים הקרובים. אנחנו עומדים שם אחד אחר עם ישראל אהובה שלנו.
אנא, הפקד את עצך כל יום בדיו של אלוקי אביהם, יצחק ויעקב. דווא לבדו
יכול להעניק לך הדרכה וכות.".

יום הולדת השלושים שמח לך, ישראל!

ברבה אהבה ובתפלות רבות,

(—) אילין דורפלינגר ידידים מדינות רבות"

בנוספ' על כך, חשתי צורך לצרף את המכתב הבא, בהיותו מקור עידוד ממאינה גואה
את מארה"ב:

"מר בגין דיקט,

הנני משיחית שנולדה מחדש, פונדקנטלית המאמינה בכתביו הקודש,
ואהבת אהבה עזה את עם ישראל. לבי כואב בקרבי על עמו הנבחר של האל,
וברצוני להציג עידוד ונחמה לכם, למרות ההתנגדות הבלתי-משיחית בחלונות —
הגבוהים של מושל ארצי, שעליו אני מתחנעת".

אליה הטוענים שהם משיחיים שנולדו מחדש" (במיוחד במושל שלנו) צריכים
הייו להכיר בעובדה שהאלוהים — בכתביו הקודש — הצהיר בפירוש ובהירשה מהם

השתחמים שידיו בידי ישראל, ואילו שטחים יהיו נחלת העربים. וזה נחלתם שננתנה להם עיי' האל הכל-יכל. אין שום כח בעולם שיוכל לשנות החלטה אליהית זו!
לפיך, מרגע בגין הicker, אל תירא ואל תחת! סרב נא לוותר על כל שטח אדמה שהעניק לה' לישראל, למורת העוברה שהיא לאכורה עומדת לבודה במערכה. היה בטוח ודעת לך שאין המכבן. התעודד נא בהבטחה האלוהית ובהתחייבתו בישעה נ"ז : 72, כאמור :

'כל כי יוצר עליך לא יצליח, וכל לשון, תקום-אתך למשפט — תרשיעי. זאת נחלת עבדיך ה', וצדקתם מאתי, נאום ה'!

המשך נא לבתו באלהינו הכל יכול (ר' משל ג': 5-6).

'בתח אל ה' בכל לבך, ואל בינתך אל תשען.
בכל דרכיך דעהו, והוא ישר אורחותיך'.

היה נא סמור ובתו בתפילהינו, באחבותנו ובחמייכתנו, ושל כל המשיחים ש"נולדו מחדש".

בכנות ובאהבה משיחית

(—) ויאולה רוס

בבוקר הד'-ב אוגוסט התפללנו, אז ואני, על המגילה, לפני שהבאנו אותה למשדו של ראש הממשלה.

"ישוע הicker, זהה מתחנה הניתנת בשימך כדי להראות את אהבה הפועמת בלבבות ילדיך כלפי ישראל. הללו במעט ולא נתקלו מעולם באהבה בשםך, ישוע, כי אם רק בשינאה, בשפיכות דמים וברציחות. הו, אדון, תן נא שמנחת אהבה זו תעין את ראשיתה האמיתית של הכרתך על ידיהם. כשהיא מוגשת להם הבוקר, מבקשות אנו שכח רוח קדש יהיה נכח בחדר, ושאהבתך תורגש עמוקות על ידי כל הנוכחים. וכן נן מתחפלות שכאשר תוגש המגילה מאוחר יותר למר בגין, שוב תורה אהבתך ותיגע בו בעוראה עמוקה וממשית. أنا, תן להם לדעת בבירור שזו היא מתנת אהבתך אל אלה שבאת לנאלם..."

כאשר הגענו אל בגין משרד ראש הממשלה הוכנסנו פנימה אל משרד הפנים של ראש הממשלה ללא כל בדיקה בטחונית שהיא! מר קריישי קיבל את פניו בלחיצת יד חמה, ואנו הופגשנו עם ד"ר בן-אלישר, עם מר הורביץ, עם יידיד קרוב של ראש הממשלה בשם מר הפט, האיש שהקים את ממגורות "דגון" בחיפה. אז ואני כובדנו בכוונות תה, ואז חשפנו את המגילה, והציגנו את המעטפה עם המכתבים והמחאות על השולחן.
שהתחללו האנשים הללו להסתבל במגילה, המלהה באלפים כה רבים של חתימות מאנשיים המבטיים את אהבתם לישראל, יכולנו להבהיר עד כמה עמוק נגע הדבר בלבם. הם זיהו רבים מדגלי המדינות שאן ואני העמדנו באהבה למגילה, והופתעו לגלוות ביניהם מדינות שעימן אין לישראל קשרים דיפלומטיים רשמיים, כגון אינדונזיה ופקיסטאן. אףלו מאמינים ערביים מישראל עצמה חתרו על מגילת האהבה! כמה ברור היה שאהבת ישוע הורסת מכשולים מלאכותיים כאלה, עד שהם נעלמים כליל!

הם המשיכו להסתכל ברפיה המגילה ופשו לא ידעו איך להתייחס לאהבה זו זאת שהופגנה כלפיהם!

וכשקרו במכתבים הנלוים, יכולתי להסביר להם שקיים הבדל בין אותם גויים המכנים עצם נוראים, אולם ששנאו ורדפו את העם היהודי; ובין אלה שבאמת מקיימים יחס הדוק עם ישוע עצמו — כמו החותמים על מגילת האהבה — והמחויבים לעמדות לצידה של ישראל בכל מחיר!

"אליה הם ידידיה האמתיים של ישראל" אמרתי להם, "אומת אנשים שגרמו צרות צעראות נוראות כאליה לעם היהודי בשם ישוע — אין להם כל קשר אליו!"

ואז סיירה להם אין איך הגיעו בשורת מגילת האהבה עד לנירזיאלאנד הרוחקה, ואיך שהאנשים שם ייצאו ממש מגידרים משמה נוכח ההזדמנות לבטא את אהבתם לישראל, עד שמתנתם הוטסה לארץ במשר עשרים ושלוש שעות, והגיעו ליעדה בדיקת קראת יום הולדת השולשים של מולדת ישראל!

העם היהודי איננו רגיל למחאות אהבה, והישראלים כמעט ואיים איך להגיב במקרים כאלה. אולם זה היה אירוע נוגע ללב מד', כקשרי הידידות והבנה מורগניים על ידי כלנו.

אן צילמה את טקס הגשת המגילה, וכולם לחצו את ידינו בחום. הם אמרו לנו שיגישו את המתנה למר בגין עוד באותו היום. לו עמדתי על כך, יכולתי להגיש את המתנה אישית למר בגין, באופן ישר, אולם חשתי מהאדון שלא לעשות כן, משום שהוא לא היה מתנתני הפרטית, וייה לה ערך רב הרובה יותר בעיניו אם תוגש לו ע"י חבריו ו עמיתיו הקרובים ביזור!

למחרת חזרתי עם אן למשרד ראש הממשלה. מר קדרישאיקידם את פניו ב"שלום" לבבי.

"מר בגין התרגש והתעודד מאד הן מהמתנה הכספית והן מהmegilla", אמר לנו, "ובדיווק עבשי הכתב מכתב אליך, אשר יודפס בתוך דקות אחדות. בינוים, בوانה וראינה את המגילה!"

היכנו אחורי לתוך משרד, והוא הראה לנו את הכוונתי שבה תישמר המגילה מעתה ולהלאה. הענקתי לו צילום של המגילה, אותו שומר הוא במסגרת על קיר משרדינו מאז ואילך! הוא סיפר לנו שהם לא שיערו בנפשם כמה רחבות-יריעת המגילה זוatta עד אتمול אחר הצהרים, כאשר הקristol זמן להתבונן בה התבוננות של ממש. "היו בה אלפיים כה רבים של כתימות, שווה ממש מודדים!"

לכלכם, שיש לכם חלק במגילת האהבה — התעוזדו נא. אהבתכם הורגשה עמו! והתקבלה בחום!

ראש הממשלה

ירושלים, ה-4 באוגוסט 1978

גב' אילין דורפלינגר

רחוב פארן 4, דירה 508

רמת אשכול, ירושלים

גב' דורפלינגר היקרה,

חברי במועד הגישו לי את מגילת השמות ואת ה豁מאות אשר הענקת לי בשם של אלף אנשים, אשר הצהירו את ביטוי אהבתם לישראל ואת רצונם לעזור לקרן המרומות שלנו.

אני אסיר תודה עלمامצעיך ועל מהחוות הנפלאות של כל אחד מהאנשים
ששמותיהם מופיעים במנילה. ביום קשים אלה טוב לחוש בחמיות אהבתם
ובתפילהותיהם למען שלומני, רוחתכם ושגשוגן.

אנחנו עומדים עתה בשנת השלושים לקיומו, ובמבט לאחריו אנו גאים על הדישגינו, ומודעים לעובדה שטרם נהנו אף מיום אחד של שלום. את ייחדותו שרצונו בשלום, אנו מכבים לשלום ועושים כל שיש לאל ידינו להציג שלום ובוחן בכל נושא, אנשינו וילדיינו. אנחנו סמוכים ובוחנים שבתוך זמן לא רב יבין העולם את עדקתו, ואת שטחן האקדמי. טוב יותר.

אנחנו בטוחים שרבים האנשיים האווהבים את ישראל מללה המבקשים את רעתנו, וידיעתנו מוחזקת את מאמינו.

התרומה הכספית, מתנת ידידיך, ווקדש למקרי סעד דחופים, בהתאם למשאותיהם.

יברך האלוהים על תפילהתיך, על איחוליך הטובים ועל מעשיך.

בכנת - (-)

מנחם בגין

רִאשׁוֹן מֶנְצְּחָה
THE PRIME MINISTER

Jerusalem, August 4, 1978

Ms. Eileen Dorflinger
4 Paran Street
Apt. 508
Ramat Eshkol
Jerusalem

Dear Ms. Dorflinger,

My friends at the office handed me the scroll of names and the cheques that you presented to me on behalf of the thousands of persons who declared their expressions of love for Israel and their desire to assist our welfare funds.

I am most grateful for your efforts and for the wonderful gestures of each and everyone whose name appears on the scroll. In these difficult days it is good to feel the warmth of love and the prayers for our well-being, success and peace.

We are now in our thirtieth anniversary year and, looking back, we are proud of all our accomplishments and conscious of the fact that we have not enjoyed a single day of peace. You know that we want peace, we yearn for peace and we are doing our utmost to achieve peace with security for all our women, men and children. We are confident that, before long, the world will understand the justice of our cause all the better.

We are certain that there are more people who love Israel than who wish us harm and this adds strength to our efforts.

The financial contribution that your friends made will be devoted to urgent welfare causes in accordance with their wishes.

God bless you for your prayers and your good wishes and your deeds.

Sincerely,

M. Begin
Menachem Begin

קשת בכוכת המערבי, יומן ירושלים יוני 1978.

העוגת "מגילת האהבה" ב-3 באוגוסט, 1978
הרי הורוביץ, דר' בן אלישר, אסתר, יהיאל קדישאי, מר הפט.

20

"אתה הבן"

מחלון דירתי, יכולתי לראות במרקח את השכונה החדשת של ירושלים הנקראת "רמות אלון". רמות חבויה בתוך הר יהודה, והיא מרהייה עין מיוחד בשעות שקיימות זהותות של ירושלים! יום אחד, מן קצר אחרי הגשתה של מגילת האהבה, הודיע לי האדון בביבור כי על לעזוב את דירתי המרווחת ולבור לדירה ברמות!. היפשתי בעיתון, וכשקרأت אחות דירה ריקה אותה ברמות, אמר האדון: "צלצלי לשם וקבעי מועד לראיית הדירה הזאת".

למחרת נסעתי עם ידידה לשכונת רמות, ואחרי שהסתכלתי בדירה, הבינו מהادرון שהוא רצח כי אשכבר אותה! ביום המחרת מעט מיישחו שיקח את החווה של דירתי הינה, דבר שהיווה אישור נסף לרצונו, וכר ארותי את רכושי הדל וערתי לדירה החדשת בשכונת רמות.

התארגנתי לא ארכה זמן רב, משומ שבעמצע ולא היה לי מה לפרק, וגם לא ריחוט שהתוכו יכולתי לפרק זאת. הדירה הייתה ריקה לחלוון מכל רוחות; וכל מה שהיה לי היה שולחן קטן, כסא שallow, ושטיח! כל אימת שדיברתי — היה קול בקירותיהם החשופים של החדרים הריקים! לא היו בדירה ארונות, לא שיזות, לא רהיטים ולא אביזרי נוחיות; פירשו של דבר כי ללא תנור או מקרר, היו חיו פשוטים באמת! וכמונן שוגם טלפון לא היה בה. מאחר וגם מזמן לא היה לי, היה עלי לישון על שמיכה על גבי המרצפות הקשות, ובקרים רבים, אחרי יקיצתי, התקשתי להתחלך כחוצאה מקרירותם של הארים.

חשתי כאילו נבגדתי על ידי האדון, והייתי מאד זנחת ואבדת עצות. "מדוע הבאת אותי הנה? מה חטאתי שמגע לי מקום שכזה? וממי יברך אותי במקום שכזה-אל שכזה?" החדרים הריקים הרדו לקול תלונוני. ואו, לאט לאט, החל האדון לענות עליהם. אורחיו הראשונים היו תיירים מאמריקה שבאו באוטובוס תיור כדי לבקרני, ואחר כך התפללו עדר ובעד ביתי החדש. הם היו אדיבים וגילו די טקט שלא להזכיר את העובדה שלא יכולתי להציג לאיש מהם לשבת! אך מי היה חולם בכלל שהארחים הראשונים שלי ברמות ימלאו אוטובוס שלם?!

ואו אמר לי האדון להפטיק להטלון, ולהתבונן טביבי אל השכונה החדשת הזאת שבה, בחור הוא עבורי במקום מגורים. יצאתו איפוא החוצה וערבתי סיור היכרות נרחב בסביבה,

ולמרות שטרם הייתה נcona ליותר על המריה השחורה, נאלצתי בעל כrho להחות שזה היה אחד המקומות המריהיבים ביותר שرأיתי אי פעם!
מעל גג بيتي יכולתי לאות נוף עוצר נשימה של ירושלים מעבר לעמק. וכאשר התחלתי לטויל בסביבה, התרשםתי עמוקות מהדרך שבה תוכנה השכונה.

האיזור כולו נבנה אחרי שנת 1967, כאשר חוברה לה ירושלים ייחדיו להיות לבירתה של ישראל. מאחר שרמות מומקמת על שטח ששימש עד מלחמת ששת הימים כעמדות עצביות ירדניות נגד ירושלים, הרי שהיא נבנתה לשמש הэн כחומרת מגן, והן באמצעות רחובות גובליה של ירושלים. מאות הפסגות ברמות ניתן לראות את הרים ואת העיירות הערביות הרובים המקיפים את האיזור, והמהווים חלק מארץ יהודה ובנימין. (עתים קרובות מכונים איזורי יהודה ושומרון – בטעות – בכינוי "הגדה המערבית", אולם לאmittio של דבר מציין כי נזהה אותו חלק מישראל – שהונען לעם ישראל ע"י אלהים – הינו למעשה "חלהה המערבית של מלכת ירדן"! אני מודה לאלהים על פרשנותו השונה, משום שאינו גרה עכשו באיזור שלא יוחזר לעולם למדינה ערבית כלשהי!) אנשים המקששים אודוט ישראל והשתחים שי'בשה", מגלים את בורותם הэн בכתובים, והן לגבי מידותיו של איזור עיר זה. "הגדה המערבית" – כביכול מתחלת במרקח של גבעה אחת ממרכז ירושלים! איך יכולים אנשים להתקUSH בקלות שכזאת שיש להחזרה לאומות אשר נדרו תיגנית להשמיד את ישראל כאומה? מירושלים, מרוחק הגבול הירדני היום מרחק של שעת נסעה מבוכניות; לבנון מרוחק שלוש וחצי שעות, ואלו מצרים מרוחקת רק שש שעות נסעה מירושלים! תמהני, כמה שטחים חשובים הללו שנוכל להזכיר, כדי לישראל תוכל בכלל להתקיים כאומה? חישבו על כך: אילו הייתה "הגדה המערבית" מוחזרת, היו הירדנים עומדים במרקח של 50 דקוט הילכה ממרכז העיר ירושלים! מה נפלא הדבר, שבתוונו בא מלאהיהם, שהבטיח כי לא ייעוב את הארץ הזאת לעולם – ותצרchnerה אומות העולם ככל שתצרchnerה!

רמות תוכננה בעוריה שקטה ונחמדה, מגרשי החניה הוגבלו לשוליו החצוניים של המתחים, כמרכוזו שמור להולכי רגל, לגנים ציבוריים, למגרשי משחקים ולגנים. בעל כrho נאלצתי להודות בין עצמי שהמקום אכן מען רב בעיני!

עד מהרה החל האדון לטפל גם בדירות הריקה באופן ישיר. הוא אמר לי: "התחלת למצוא הנאה וספק בדברים הטוביים אותן, במקום כי. עלייך להכיר בעובדה שאין לך צורך בדבר מלבד אהבתך!"

בתחילתה לא היה לי אף שמי של מושג למה התכוון; אולם ככל שנkapו השבועות, למדתי ממש לשם בתנאי, ובאמת להביט אל האדון ולעופות ממנו לנחמה, ולא אל הדברים החיצוניים והשתיים! אז, כשיכולתי להיות שבעת רצון בכנות מחיי, ללא פינוקים חומריים, סיפק לי האדון את הכסף לרכישת מיטה, כיריים בעלי شيء להבות, ומקרר משומש. אולם בנסיבות למדתי לדעת שככל מה שהוא לי שיר בעצם לו ולא לי, שהוא היה חופשי לנוהג בשולו כראות עינו.

כשם שזה נכן לעיתים כה קרובות בדרכו של האדון, היה לו עוד מטרה נוספת בהעבירותו. אותה מקום פחות נגיש באותו הזמן, משום שהוא לבדו יודע את ליבות בני האדם. עד אותה העת, היה לי קשר עם קבוצה קטנה של מאמינים-גויים מארצות הברית, שעמדו לעצדי וועודו אotti, הן עם מגילת האהבה והן במשפט שלי. אולם אייכשהו, עם חלוף

החדשים, החלו הלו לנטור לי טינה על דברים שמעולם לא הובאו כלל לשירות לידיעתי, והטינה הזאת צמיחה, בתוצאה מכך, בצורה בלתי הגיונית לחוטין, והחלה להתנפה למידדים שהיו מעל ומעבר לנקודות התתפיוסות!

יום אחד הזמין הנזירים האלה אותי לארוחת צהרים, ואז תקפו אותי בשורה כזו של פגיאות ואי-הבנות, שהתקשיתי לדעת מה לעשות ומה לומר! אחד הזוגות היה נרגז במיוחד, וניסה לאלץ אותי להודות בכל הדברים שהם עשו לנו! ריבים מהזרים האלה היו תקריות שכמעט ולא זכרתי, ואחרים היו העזרות שלי שהצאו מהקשר או שלא הובנו כלל ועיקר! אולם כל זה היה כר בלבתי צפוי, שאני הייתי ממש הרוסה. ואז הם הדיעו לי שבכונתם לשולח מכתבים אל כל האנשים שהכינו אותי, בחלים שונים של העולם, כדי להזהירם שאני הלכתי שולל, ושלא יהיה להם שום קשר אתי! והבטיחו לי שגם המאמינים

ישראל שמו ישמעו על כך!

חוורתי לדירתי החדש באוטו ערבית שאני אסירת תזה על ריחוקה, ובכיתתי לאדון: "זה,ABA, איך יכולת להניח לדבר כזה להתרחש? אתה יודעת כמה מהם מאמינים אינם אמת,

לא דרך מהם רואים זאת! אתה צריך לחת ליהן על עצמי! זה נורא!"

אולם תשובהו של האדון היתה חמורה ביותר: "עולם לא אני לך להגן על עצמך. אני הוא המגן על זכויותיך! אני יודע את האמת. عليك להסתכל ישראלי פנוי, וזה כל מה חשוב, אלא כל קשר מהם יגידו לך! לא רק שלא ארצה לך להתגונן, אלא שיהא

עליך לא חוב את אלה שדיברו לך נגידך, ולשלוח להם!"

באותה העת כמעט ולא הבנתי דבר וחזי דבר מכל מה שאמר לי. בשום אופן טרם הגיעתי למקום שבו חשוב היה לי אך ורק להסתכל ישראלי פנוי. רציתי שבני האדם יקבלו ויבינו אותו באותה מידת, ולא ידעתם כלל איזה פח יקוש עלול יהס כזה להוות לחיה האמונה!

תרזה הקדושה מיאוילה היטיבה לתאר נאמנה את שני הקשיים בחיה באותה התקופה – את דאגתי בדבר רכוש חמרי, וכן את חששתי באשר לשמי הטוב ולזוקתי:

"ישנו סוג נסף של ידיות ושלום שמתחיל אדון להעניק לאנשים מסוימים שבאמת יטענו לפגוע בו בכל דרך שהוא, למורות שאין בורחים לעתים תכופות די הצורך מהודמנויות ליפול. יש להם עתים קבועות לתורה ולתפללה; אدونו נתן להם רשות עדינים וدمות, והם נהנים לנחל חיים טובים ומאורגנים היטב. אולם הם לא יויתרו ברצון על הנאות העולמים הזה, בהיותם סבורים שהלו נועד להנעים להם את חייהם על אדמות. החיים האלה נשאים בחובם שניים רבים; אנשים כאלה יתקשו להתמיד, למשעה, שכן לא ינטשו את תענותם החולד ואת ניחומיו – עלולים הם להחסל על נקלה.

וישנם אחרים, אשר יתרו על הכל למען האדון. להם אין בתים ואין רכוש. גם הנאות ותענות אינם משאת נפשם, והם מנהלים חיים של סגנות נירית. כמו כן אין הם מגלים עניין בחפצי העולם הזה, משומש שהאדון העניק להם עניינים לראותם וכמה חסרי ערך ואפסיים הם. אולם הללו מייחסים חשיבות רבה לヨקותם ולשםם הטוב. הם לעולם לא יעשו דבר שלא יהיה מקובל במידה שווה על בני האדם כמו על האלוהים. הם דיסקרטים וחריצים מאד. את שני האידייאלים הללו קשה מאד למוגן, וגרוע מכל הוא, שימושם שהלו אינם מכירים בחוסר שלמותם, העולם הסובב אותם

מקבל מהם הרבה יותר מאשר אלוהים. אנשים אלה הנמ על פי רוב מדוכאים מעד אם משחו נאמר בಗנותם. הם אינם מוחבקים את העצב, כי אם גוררים אותו מאחוריהם, וכך הוא מדבר ומუיף אותם ושותק אותם לדרסים. כי רק כשהאנו אוחבים את צלבנו עשה הוא קל לנשיאה. זה הי עובדה בטוחה!!

יום אחד, באotta תקופה נסיעון, נסעתי לגיליל כדי להשתתף באסיפה נשים גליליות הנערכות אחת לחודש, במטרה להעניק לכל הנשים מהכפרים ומהעירות שבגליל התהברות רוחנית. אחת הנשים נשאה דבר נבואה מהאדון:

"אני קורא לך תגר לצאת אתי אל הרמות; ושם אשנה אותך, ואשוב ואשנה אותך לעם נספתה... קומי, צאי ובואי אתי!..."

זמנ מה לאחר מכן קראתי, בהדרכת האדון, את ספרה המצוין של חנה הורנארד "רגלי אוילות על הרמות". וזהו אלגוריה על מר פחן אשר הצליח סוף סוף, אחרי נסיעות וצרות רבים, להצטרכ אל הרעה על הרמות, עם לב אשר חדש. הייתה צריכה להכיר בעובדה שגם הנבואה וגם הטטר היו איתותים מהאדון, שרמו על זמנים קשים שנכננו לי, ושיטומ אחד א ניב את פרי ההתחברות העמוקה יותר אליו.

בעבור זמן קצר נכנסתי לבית יידים, והשגתתי לראשונה במלחה "ישוע" שם חרטו מעל לבנisa הראשית לבitem, בלועזית, ומסביב לאות "J" התפתח ורד במלוא פריחתו. ובשעה שעיצתי את מבטי בציור, נתן לי האדון שיעור נספ בנושא הוורד, הסיפור שבו החל לפני זמן כה רב! הוא הזכיר לי את הוורד הראשון שקבלתי — ורד בודד, העומד בפני עצמו — שסימל כי הגעתי לדרגה מסוימת של מלאה האמונה, אלא שעדרין עמדתי במידה רבה לבי. אולם ורד זה, מעל משקוף ולתם של יידי, שוב היה חלק בלתי נפרד מישוע, ולמעשה היו הנסים מאוחדים לאחד! ואנו נתן לי האדון להבין שהוא הצטרך עבשי למדני ביחסו ותלות עמוקים יותר בו, כדי שה"אני" יצטמצם ויקטן, ואני אוכל באמת ובתמים להתאחד אותו. אין יכולתי בכלל להעלות ברדיוני כל מה שצפונים לי החושים הבאים, לפניו שעמוק היחסים ביןינו יהפכו למשמעות מציאותית בחיים?

לפני מועד הופעתו בבית הדין היו דרישים לי מספר מסמכים חשובים מארה"ב. מאסיה הסכימה איפוא לבוא ארעה עם הנירויות, ולהילוות אליו בהופעתו לפניו בבית המשפט. נודע לי שהמשפט עתיד להיערך ב-17 בנובמבר 1978.

בבוקר שבו אמרה היהת להגיע ניגשתי למבסה האוטומטית, ובudgingי ממתינה לייבוש כבסי, ניגשתי לחנות הרהיטים החמודה שבקרבת מקום. עוד כשגרתי באותו חדר בודד במרכז ירושלים, עמדתי יום אחד ונעצתי מבטים במערכת שלונות יפהיפה עשויה עצים במבוק, כשהאדון אמר לי: "יום אחד יהיה לך בית בירושלים, וההיטים אלה יהיו בו!" באותו הימים נראה הדבר הזה כבלתי אפשרי, אולם מפעם לפעם נגhti לגשת לאוֹתָה חנות הרהיטים ולהתבונן ברהיטים "שלוי".

באותו יום מסוים נגשה אליו המוכרת בפעם הראשונה "האם אוכל לעוזר לך?" שאללה, ואני פשוט לא ידעתי מה לומר!

"כמה זמן לוקח להזמין מערכת כזואת?" שאלתה, והצבעתי על מערכת הבמוק הסלונית שאוֹתָה הבטיח לי האדון לפני זמן כמה רב.

כששה חדשים. אולם חci רגע, בסדר? היא עלתה במדרגות לקומת השניה וחזרה עבורי מספר דקות. "בדיקה שוחחת עם המנהל", אמרה לי, "אנחנו מתכוונים לחזור את אולם התצוגה, וכך היתי מעוניינת לדעת אם יש ברכזון לרכוש את המערכת הזאת עכשו! תוכל לשלם בשלושה תשלוםים, אם רצונך בכך".

באותו הרגע היה ברשותי בדיקות שליש ממחיר המערכת, ובתווךubi הרגשתי שהאדון יספק את שאירתו הכספי. "בסדר", גמגמתי.

"טוב! האם תהי בבית בעוד כשעה?"

"כן", אמרתי לה.

"מצוין. נוביל את המערכת לביתך עד אז!"

וכך חזרתי הביתה, וכעבור שעה הגיעו הגעה המערכת החמורה. היא הייתה מורכבת מספה נוחה, מכוננית ספרים יפה עם מדפי זכוכית, ומשולחן סלוני רביעי ונמורע עם לוח זכוכית. משנaprק המטען, הנחתי את ספריי ואת עציצי על המדףים, ונסתעת לnelly התעופהקדם את פניה של האורחת האמיתית הראשונה שלי!

שמחה גדולה שמחתי לקבל את פני יידידתי הטובה ביותר בישראל, ולהחלק עמה את חייו החדים! נהנו מأد לסייר בירושלים ולטייל בארץ לפני מועד הופעתו בבית הדין.

למרות המשמעות שפחוaro בכל העולם (ידיידי הקודמים עמדו יפה בדיורום), נשארו מכריי בגיל יקרים ונאמנים למורות הכל. משומם כר, כאשר נודע לי ממועד התיעצבות בגנ"ץ, חשה קבוצה קטנה של יקרים גליליים מחויבות להופיע עמי בבית הדין באותו היום. בעבר שלפני כן נאספו כלם בדירותי, כשהם מביאים עימם את שקי השינה שלהם ואת מזונותיהם, וככלנו נהנו משעות של תפילה ושמחה, ואז יצאו לדרך, בהרגשה רצינית דזוקא, לקרואת הליכי בית הדין ביום המחרת.

קמנו על רגליינו כשבנכנו שלושת השופטים לחדר. תחילת העטרך פרקליטו של משרד הפנים להציג את תביעתו לפני בית הדין. (משום שהוא בית דין מיוחד, מושמעים טיעוני התביעה וההגנה ע"י פרקליטי שני הצדדים, ורק לעיתים נדירות נדרש עד לקום ולשאת את עדותנו). פרקליטו של שר הפנים קם על רגלו, והחל להציג את טיעונו ב��לניות. הוא היה דרמטי למדי, בטענו שאין לראות כי עד יהודיה לפי חוק השבות, בשל אמותני בישוע! הוא ציטט מקורות רבים, שכולם "מכוחיים" כי קיבלת ישוע כמווה כקבלת עיראק אמונה של Dat אחרת, הורה למסורת היהדות ולאמונה אחרת. אולם בנסיבות אחת שאל אחד השופטים את השאלה: "אולם האם מאמין gab' דרפלנגר שישוע הינו בן האלים?"

באותו רגע הושיט לי טגןו של פרקליטי פיסת ניר: "זהו שאלת השובה בית המשפט תלוי המשפט כולו. אם תאמר שאות רואה בישועنبي, או "יהודי טוב", ולא בן אלוהים, אני מבטיח לך שתתקבל אorzחות ישראליות תיכף ומידי!"

אולם באותו רגע עצמו קרה משהו מוזר לכל הנוכחים באולם בית המשפט. כולנו הבינו, ע"י פעלת רוח הקודש בלבבותינו, שהאדון לא היה מודאג באשר לאורהותי. מטרתו, בהופעתו לפני בית הדין הגבוה לצדק, הייתה בראש וכראשונה לענות על אותה בדיק — האם מאמין שישוע המשיח הינו בן אלוהים?

במהלך העניינים הרגיל לא הייתה שום הורמנות לעסוק בסוגיה זו, היוות ופרקליטי היה אמר לו להציג את טיעונו עוד באותו היום, והשופטים מצידם היו אמורים לפסק בעניין ולבסט את החלטתם על החומר שהוגש להם ע"י שני הצדדים. אולם הטיעונים שהוצעו ע"י

משודד הפנים היו ארוכים כל כך, והמחקר נערך בדקנות הרבה רבה כל כך, שככל אותו הבודק נדרש כדי להסבירם. בסופו של דבר נגעלה הישיבה, השופטים הבטיחו לנו להודיענו על מועד ישיבתו היבאה של בית הדין, ואנו ידרש עורך הדין שלו לשאת את טיעוני ההגנה שלו, ולהציג את עדותנו.

כאשר הקדשו זמן לתפילה ולדיון בעקבות ישיבת בית הדין, נדהנו לנו לגלות שהאדון גילה לכל אחד מעתנו בבית הדין את אותו הדבר עצמו; שמטרתו העקרית בהצעת המקרה זהה לפניו בג"ץ הייתה לענות על השאלה: "האם מאמינה הגב' דורפלינגר בישוע כבבן האלים?"

הסכמנו שנΚדיש כמו ימים לצום ולתפילה בנושא זהה, כדי שנידע היטב איך להמשיך מכאן והלאה. ובעודנו מוחלים רומים לפני ה', נוכחנו לדעת שהוא אכן מעוניין בישיבה נספת של בית הדין, אלא שהוא מפחד מאייתנו כי נגיש לבית הדין הצעירה בכתב, כתשובה על השאלה הזאת. חשונו מארונו באופן חזק ביותר שזו תהיה הדרך היחידה לחת עדות יעילה באשר לזהותו של ישוע. היה כמעט בטוח שבנסיבות הרגילות לא אקרה לעולם עלילות על דוכן העדים, וגם לו ניתנה לי ההזדמנות לכך, עלולים יהיו השופטים לקטוע את דברי או להפסיק את עדותי כרעונם, אך שמתן עדות בעל פה על זהותו של ישוע היה מן הסתם בגדר דבר בלתי אפשרי! אולם עדות בכתב תהיה חלק בלתי נפרד מפרטיכל בית המשפט!

כאשר דנתי בנושא עם אורי, הוא הודיע לי שהדבר נחשב כמאדר בلت מקובל, אולם אם נעמוד על דעתנו — הוא יגיש בקשה לבית המשפט להביא לפני בית הדין הצעירה בכתב מקום הופעת ג"ץ. וሩך ידענו שהוא יודק להערכתה בכתב מוקהה מראשה במקורה שהגב' יקבל את בקשנותנו וכך ידענו שגם אכן תתקבל בקשנתנו יהיה בכך אישור שאכן זהו רצון האלים בנידון.

モקדם יותר, כשהדין המשפטיא היה עדין בעיזומו, שאל פרקליטו של משודד הפנים מפעם לפעם שאלות ספציפיות הקשורות באמונתי. מאמין צער אחד, שעוזר לי באותה העת, יעץ לי כל הזמן לחת תשובות מסווגות. אולם אני ידעת כי, למרות שיכלתי לטען לזכותי ולהצדיק זאת — היה בכך במידה מסוימת משום התכחשות לאדון. וכן היתי

אסירת תודה על ההזמנות להציג את אמונותי בהצעירה ברורה ובכתב!

יום אחד אחרי ישיבתה של מארסיה לאראה"ב נפגשנו — ארבעה מעתנו — בכפר קטן בגליל על מנת להתחל בছננת ההצעירה על אודות זהותו של ישוע, כדי להגישה לבית הדין. באיזו בהירות וקרבה יכולנו לחוש בנסיבות האדון עימנו באותו הבודק, וכמה קל היה לנו להזדהות עם המתאמינים היהודיים הקדומים, שנקרו גם הם להעיר בישראל על זהותו של ישוע במשיח, וכבן האלים! וכשישבנו מסביב לשולחן, הניר והuperונות מוכנים לפניינו, האיז האדון באח אחד לפתח את ספר התנ"ך שלו. הוא נפתח במעשי השליחים, בדבר עדותו של שאל השליח לפני המלך אגריפס:

"מماשר אני את נפשי, המלך אגריפס, כי לפניך עטתק היום על כל אשר טוענים עלי היהודים.

כי אתה יודע היטב כל המנהיגים והשאלות אשר בין היהודים, ועל כן אשאלך

amatek לשמוות אותי כאורך רוחך.

הנה דרכי מנורי אשר התחלכתי בה מזא, בתרע עמי ובירושלים, יודעים אותה כל היהודים.

כי מימים הראשונים ידוענו — אם ירצו להיעיד — כי כפירוש התנагתי, על פי הכת המקפתת ביותר בעבורתו.

עתה אני עומד לדוחש על תקoot ההבטחה, אשר הבטיחה האלהים את אבותינו...”

מעשי השליחים כ”ז : 2 – 6

חשו פלאה כזאת באותו הרגע!

בימים הבאים, שכם הוכנה ההצעה ונערכה, המשכנו לחוש את ברכת האדון, והביןנו כי לו היה זה מאורע חשוב. ולבסוף הייתה ההצעה להגשה בבית הדין.

נודע לנו כי היינו אמורים להתייצב לפני בית הדין ב-27 בדצמבר. כאשר למדתי על כך, ומשום שידידים כה רבים בירושלים עזובני לנפשי, צלצלתי לטיז ולבטסי באורה”ב ושאלתי אותם אם יוכלו באיזושהי דרך לבוא לישראל ולעמדו לעידי בהופעתו בבית המשפט.

כעבור כמה ימים שלחו לי מברך בזו הלשון: ”מתנתך לחג המולד תען לנתקב”ג ב-26 בדצמבר בשעה 6.00 בערב”. באותו הזמן גרה אצלן חברה אחת מקהילתם בבולטימור, ושיתינו תמהנו: ”מה יכולם הם לשולח לנו? ואיך תען המתנה במעטום דוקא?“ עד שבסופו של דבר קטע האדון את חלומו בהקץ ואמר לנו: ”מדובר בהם, טיפשנות!“ (הוא הרי יודע שאין לי ולוד עצם מעשית אחת בכל גופי, ופעמים רבות צריך הוא לעוזר לי להבין את סבר הביעות המעשיות בחיי היום. ככל הם היו של איש החלומות!...)

ואז, בדוק שלושה ימים לפני הגעתם, נמסר לנו שבית הדין קיבל את בקשתנו להגשת ההצעה בכתב במקום הופעתנו הפיסית בבית הדין, ושההצעה צריכה להיות מוגשת בבית המשפט בינואר 1979.

מחשבתי הראשונה הייתה, כמובן, לצלצל אל סיד ובטי ולומר להם ששוב אין הם צריכים להטריח את עצם ולבוא, משום שלא לצורך להופיע לפני בית הדין אחרי הכל. אולם כאשר התפלתי על קרעם הידידה שהתה אצל, חשו שתינו בוצרה שאין לטעות בה מהאדון שעלוינו להשאיר את העניים כמוותיהם, ופשט לגשת לנמל התעופה ב-26 בחודש ולקבל את פניהם!

חג המולד באותה השנה היה זמן מיוחד של התהבות והתחלקות עם מאמינים בגליל — אתם אנשים שעוזרו לי בהכנת ההצעה, ושחו נחושים בחולחתם לעמוד לעידי כל אותה העת. זו הייתה חגיגת יהודית נפלאה, וחשתי שזכות גדולה נפלה בחלקי לחוג את הולדו של המשיח באותה הארץ שאליה בא!

ואז, בערב ה – 26 בחודש, ניגשנו לנתקב”ג כדי לקבל את פניהם של סיד ובטי. הם יצאו מבניין הטרמינל כשהם נושאים קשות אדרומות ענקיות. אכן — מתנות חג המולד שלנו באמות!

ביום שבו ציפו לצטרכן אליו ולא חериו לפניו השופטים הישראלים — ניגשו תחת זאת אל המיכבסה האוטומטית! ללא ספק היה בך סיום תפל! אולם כפי שהתרבר מאוחר יותר, היה לביקורם בישראל בדוק בזמנן זהה משמעות מכרעת בכל זאת, משום שאני אכן העומדתי למשפט ב – 27 בדצמבר, אם כי לא בדרך שאותה חוויתי מראש!

בעשרים ושבעה בחודש הביאו חמישת האנשים האלה, שחמתם נגדי בערה בהם, את כל בקרתם ודברי הבעל שלהם לפני "זקנינו קהילת ירושלים". (עדין אינני בטוחה מי או מה הם היו, אולם אני מאמינה שהמדובר בקבוצה של רועי עדה, לא יהודים בדרך כלל, מארצות אחרות, הנודרים יחד כדי להתפלל ולדון בעיות נצריות בירושלים), חמישת האנשים האלה קראו מכתב נגדי שהוכן מראש, והזהרו את המנהיגים שאני שרויה בתחרנית ובטעות מוחלטת, שאני פועלתழוצה למסגרת רצוננו של ה' הן בעניין המשפט והן בכל שאר העניינים. ואחד הטיעונים העיקריים מהם מסרו היה, שאני מכחשת בהיות ישוע בן האلوים !

הדבר המורב ביותר היה, שמכל הקבוצה הזאת, של נציגים בעמדות הנהגה-כביבול, רק אדם אחד התריח את עצמו, עד עצם היום הזה, לגשת אליו ולברר בעצם אם כל הסיפורים וההאשמות שהוטחו כלפי ארמת יסודם ! אדם זה הינו יהודית-משיחי, והוא עוזב את היישיבה מיד עם נעלתה ובא אל بيתי כדי לברר מה ששמע, וזה בדיק מה שבתי הقدس מצוים עליינו לעשות ! כשהראיתי לו את ההצעה שהכינו על מנת להגישה לבית הדין, כהוכחת אמונה כי ישוע בן האلوים, הבין כי השמועות התתבססו פשוט על אי הבנות ועל סילוף האמת.

ומה שהבהיר אותו יותר מכל היה שאפלו אם כל מה שנטען כנגד היה באמת (וכמובן שאיש מאיינו איננו מושלם), כי אז נראה היה חשוב מאי פעמי' אותם אנשי אלהים ייחלטו לעזרתי בשעת המשבר !

סיד ובטי הצעיו לגשת אל כל אחד מחמשת האנשים הללו, שגרמו מחלוקת זו זאת, ולדבר אליהם ; אולם כפי שניתן היה לחוץ מראש, האנשים הללו עברו כבר את מתחם ההגון ! כשהם ניגשו מאוחר יותר אל הזקנים כדי לשאול אותם מדרע לא ניגשו לביר אם השמועות הללו אמתיות הן, אמר אחד מהם : "ובכן, אני התפלلت, ושוכנעתי שהכל היהאמת לאmittה !"

ידעתי שלא הורשתי להגן על עצמי, אולם רציתי לפתחו במשהו מעין דרישיה, כדי שאפשר יהיה לישר את היהודים ולסלק אתiei הבנות האלה. אולם כל מה שסיד ובטי מצאו היה דלותות נועלות בו אחר זו. איך יכולתי להחזיק מעמד אם הם לא היו שם בזמן זה הוא, כדי לעמוד לעצדי ?

כאשר הגיעו עתם לעוזוב, הקלטתי את המסר הבא, וביקשתי אותם לקחת את הקלטה עם לkahilתם הקטנה בבולטימור, "היה נפלא שישיד ובטי היו כאן ביום זה. אולם אני רוצה להזכיר אתכם, להתחיל לעוזר להם לארוז, משום שאני מתפללת לחוזרתם הנה לישראל !"

ואו,zman קוצר לאחר מכן, אישר להם הארון שעלייהם לבוא הנה בעבר שנה כדי לחיות שנה אחת ברמות, לשוב הארץ ולעודד את המאמינים כאן :

"וישפטו שמואל את ישראל כל ימי חייו. והלך מרדי שנה בשנה וסבב בית אל והגלג' והמצפה, ושפט את ישראל את כל המיקומות האלה, ותשובתו הרמה, כי שם ביהו..."

שמואל א' ז': 15 – 17

בראשית ינואר 1979 היגשו לבית הדין הגובה לצדק את העזרתנו הכתובה בדבר זהותו של ישוע, בן האלים וכמשיח ישראל. לגבי היהתתו ותוקופת מפיחיה, בידיעו היטב כי כהוצאה מדעתנו רבת העוצמה, עללה בקשתי לקבלת אורות ישראלית על סמך חוק השבות ליהדות על הסף, ועלול להיות גם שאפסיד לצמיהות ישראלית את הזכות לגור בישראל. אולם בדרך זו או אחרת מגיעה לכל אחד מאתנו, כתלמידיו, ההזמנות להגן על אלהותו של ישוע או להתחש אליה. איך אוכל להתחש אליו? ומה תועלת הצמח לי מאזרחותי בישראל, אם לשם השגחה עצטך לוותר על אזרחותי שבשמי ולഫיסירה? האדון גילה לנו בבהירות כזאת שלא אכפת לו כלל ועicker אם אהיה אי פעם לאזרחות ישראלית; אבל חשוב וקרוני היה היהתתו לו מתן התשובה על השאלה הזאת עצמה: "זהם ישוע הוא בן האלים וממשיח ישראל?" ידעתי שעלי לענות על השאלה הזאת, ושלפיכך עלי לעוד את אהבותי לישראל על המזבח. בינתים ידעתי כבר שאהבתי לשוע (בחסרו) גדולה יותר מידי שאוכל להתחש לו.

הפרק הבא כולל את העזרה כפי שהיגשו אותה לבית הדין הגובה לצדק. אחדות מהקביעות שבה נכתבו בתשובה לשאלות ספציפיות שהועלו ע"י משרד הפנים, או במרוצת ההליכום המשפטיים עצם. ידעו שעל העזרתנו לבטס באורה ברור את זהותו של ישוע בן האלים וכמשיח ישראל על סמך כתבי הקודש בלבד, ולא על מסורת נסיתית או חיאולוגיה כלשהי!... אולם ידענו שניתנה לנו הזמנה פזבלתי חורת כמעט לענות בשmeno, ולפני כל עם ישראל:

"יידי כבוא ישוע אל גליות קיסrinן של פיליפוט, ישאל את תלמידיו לאמור: 'מה אומרים לי בני האדם? מי הוא בן האדם?'
יאמרו: 'יש אומרים, יוחנן המטביל הוא; ויש אומרים — אליו. ואחרים אומרים — ירמיהו, או אחד מן הנביאים?'
יאמר אליהם: 'יאתם מה תאמרו לי? מי אני?...' "

מתיב ט'ז: 13 – 15

21

דורפלינגר נגד בורג

בזהירותי המקורית לבג"ץ חשתי שהועל שנgrams לי, פשוט בשל אמונה כי ישוע כבמשיח, היה עילה מספקת כדי להופיע בפני בית הדין. אי לכך לא חשתי בעורך כלשהו להסביר במסגרת ההצעה המקורית ההיא להסביר ולהבהיר את אמונתי.

ביום ה-28 בנובמבר 1978, נשא דובר משרד הפנים נאום ארוך, לפני בית הדין הנכבר, וכו' תיאר מין אמונה בישוע, המרווחת מרחק רב מאמונה האישית בו. כמו כן הועלו באותה העת שאלות המתיחסות לישוע אצל בן האלוהים, וכן למשמעותה של הטבילה.

אי לכך מגישה אני הצעירה זו, משום שאמונה האישית נראית עתה כנושא המרכז הנדון. ולא אוכל להעלות בדמיוני שבית הדין הגבה לצדק יקבל החלטה כה חשובה, בדבר זכותי לאזרחות ישראלית, בהחבטס על אמונתי, ללא לחת לי הוזנות להסביר את אמונתי במלואה.

כתב הגנה

הגבי א. דורפלינגר נגד ד"ר י. בורג
שר הפנים והמשפט
בית הדין הגבוה לצדק
ירושלים, ישראל
ינואר 1979

בהתיחס לכל הדברים שבהם הואשמה עלי ידי משרד הפנים, רואה אני זכות לעצמי, לבדוק בית הדין, לשטוח את כתב הגנתי לפניכם. במיחוד משום שהו בבית דין הוגן, ומשום שהשופטים — ברוחם דעתם — ניאוטו לבקשתו להסביר את עמדתי, אני פונה אליכם בבקשתם לקרוא את דברי אלה באורך רוח.

עובדת בלתי נתנת להפרכה היא שנולדתי יהודיה, בת להורים יהודים, ושחיה חיי כיהודיה מילודותי ועד עצם היום הזה. עובדה ידועה היא שהורי מוחוקים במעמדות מנהיגות בקהילה היהודית בארץ הארץ.>.

היום פונה אני אליכם בדבר תקוות ההבטחה שהבטיח האלוהים לאבותינו, תקוות ישראל — בית המשיח, משאת נפשם ונושא תקוותם של בני עמו בכל הדורות, ועד לימיון אלה.

עד לפני שלוש שנים חשבתי גם אני שהאמונה בישוע, זה היא ליהדות. ייחסו זה העצב והורש ע"י דעה-קדומה דתית-אורתודוכסית בת אלפיים שנה נגד ישוע, שחרורה והשתלטה אפלו על דעתם של יהודים קונסרבטיבים, רפורמיים וhilzoniim.

מאז ילדות חווית, כיהודיה, את עזינותו של אלה המכנים עצם נצרים. טעמתי שמי מהשנהה ומהדעת הקדומות המקנות לבוטיהם של הגויים, והפכתי להיות נושא ליטויי אנטישמיות מצדם. כונתי "יהודיה מלוכבת" ו"רוצחת המשיח". כתעצאה מהחוויות אלה, קשור שם ישוע במחשובותי עם פחד וכאבל. גדלתי עם אותה שלילה ואותם פעעים שחוו כרבים מבני עמו, והם עדין מתרנסים בהם בגלויותיהם.

אולם, בכל אותן שנים היו נוחותו של האלוהים ואהבו למציאות בחיה. ובכל זאת, למרות שהיא ממשי לגבי כבר בשנות חייו המוקדמות — הרי שרק לפני שלוש שנים באתי להכרת גבאה, עמקה, רחבה וארכה של אהבת האל, כאשר נעה אהבת בנו בלב. במפגש זה עם אהבו של ישוע ידעתי מיד שלישוע לא היה כל חלק בכל אותן זרועות נראות שברצעו בני עמי בשמו.

שני דברים הובילו לי הבאר היטב אחורי פגישי עם ישוע. הבינו שללא יכול להגדיר נכונה מיהו, לא על ידי העמדת הרשਮית של היהדות המסורתית בלבד, וגם לא באמצעות עמדת הנצרות המסורתית. האלוהים גילה לי אותו באור חדש, באור אמיתי.

ובודדה ידועה היא שהיהודים האורתודוכסית מתנגדת בתכלית ההתנגדות להכרה במשיחותו של ישוע. ראייה לכך מוצאים אנו בשם שניין לו בתلمוד — יש"ז. בינוי זה הינו ראיי תיבותיהם של המלים "ימח שמו וזכרו". למרבה הצער, בשם זה מוכר הוא בישראל של ימינו, למרות של מרבית בני עמו אין שמן של מושג מהועברה שאין זה שמו האמתי, ושמדובר פה בעצם בקהלת. זה רק דוגמה אחת מרבות לתמונה המסתופפת הקיימת בישראל בנוגע לישוע, משומם שבבלי דעת, בעורון, ובמרבית המקרים שלא בכונה, מכנים אותו רבים בשם זה.

ומאידך גיטא, עומדת גם הנצרות המסורתית — ביחסה ובפעולותיה כלפי ישראל — בסתריה מוחלת לתרואותיו של ישוע בברית החדשה. המקור האמתי והעובדתי היחיד לגבי מהות האמונה בישוע מעוי אך ורק בברית החדשה. הברית החדשה אינה אומרת דבר וולת הדברים שחוו משה והנביאים מראש לגבי העתיד להתרחש: שהמשיח עתיד לבוא קודם לחורבן בית שני, ומשושלת בית דוד; שהוא יידחה ע"י בני עמו ישראל ויורשע למותו, ואגב כך יהפר קרבן על חטא העולם כולו כלו; וכי יקום ביום השלישי מהמתים, כהוכחה נצחת וישראל לחיותו משיח האמת ובן אלוהים חיים.

האמונה בישוע אינה מוגדרת בשום מקום בברית החדשה כ"דת" חדשה, או אחרת. למעשה, גם התנ"ך וגם הברית החדשה אינם מתחאים את ה' כאלוהי הדורות. הוא אלוהי הבריתות. בכל התנ"ך כלו אין ה' מדבר על מתן דת כלשי לישראל, וכן אין אנו קוראים על יצירת הדת היהודית. האלוהים עצמו מתגלה לישראל בסידרה של בריתות. עם ביתה המשיח כרת ה' ברית חדשה עם ישראל, באמצעות בנו, על סמך הבטחו בירמיה ל"א:

"הנה ימים באים, נאום ה', וכברתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה לא כברית אשר כרתי את אבותם, ביום החזקי בدم להוציאם מארץ מצרים, אשר מהה הפרו את בריתני, ואני בעליך בם, נאום ה'.

כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחרי הימים ההם, נאום ה', נתני תורה בקירותם, על ליבם אכתבה, והייתי להם לאלהים, ומה יהיה לי לעם. לא ילמדו עד איש את דעתו ואיש את אהוי לאמור, דע את ה'; כי כלם ידעו אותו, למקומם עד גבולם, נאום ה', כי אסלח לעונם, ולחטאתם לא אוכר עד".

הברית החדשת הזאת שיא התגלותו המתמדת של ה' לישראל וסיכוןה; זו התגלות אשר החלה בברית עם אברהם אבינו ("בראשית"), ונמשכה בברית משה בסיני ("שמות"). עד אשר, בסופו של דבר, נכרתה הברית החדשת בין האלוהים ובין עם ישראל באמצעות המשיח. וזה היהות האמיתית של האלוהים!

עוד בהיותו בגלות, הוגדר עם ישראל ע"י היהדות האורתודוקסית. בכל הדורות נטו הרבנים לעצם את הסמכות הבלעדית להגדרת נושאים תיאולוגיים, והסיקו מסקנות דידקטיות שאינן אלא פרי רוחם, דעתותיהם ומחשובותיהם האנושיות. גם בין לבין עצם

קיימות מעט מادر נקודות سبحان הגינו לכל הסכמה אמיתית.

סבירותני שחשוב בנקודה זו לקרוא תגר על טענותם של הרבנים לסמכות בלעדית בהגדרת "מיهو היהודי". בבחינת רציפותה וה邏輯יותה של ההיסטוריה היהודית, עומדים חסיטים מסוימים על הפרק. היהודים הם עם הספר, עם התנ"ך. והתנ"ך מדובר באופן בלעדיו על היחסים שבין האלוהים, עם ישראל וארכ' ישראל. הבסיס לкриאה הציונית לעם ישראל הוא היחס הזה שבין התנ"ך העם והארץ. בתנ"ך אין גלוות של עם ישראל מארצו מתווארת לעולם כברכה אלוהית; אדרבא – היא תמיד מתווארת כמשפט אלוהי על החטא. גלוות עמנו מארצו בשנת סל לسفירה, ואלפיים שנות הסבל והרדיפות שבאו בעקבותיה, יכולם להיראות באורה ריאליסטי אך ורק כמשפט אלוהי על עם ישראל; בשום פנים ואופן אין לפреш את הגלות כ"פריחה של התרבות והדת היהודית". גם ביסרו את עמו, זכר ה' את

חסדו כלפיו:

"כי אתך אני, נאום ה', לזרעך. כי עשה אלה בכל הגוים אשר הפיצוtheir שם;
אך אתם לא עשה אלה, ויסתרו למשפט, ונכח לא אנקר".

ירמיה ל': 11

מה שקרה ביהדות הרבנית ודרך היה שהרבניים נטו לעצם שלא ביכולתם של אלוהים, התנ"ך, והמירו את המקור עצמו בדייעות, פרשניות, הגדרות ומסקנות רבות מספור, העומדות בסתירה, בחוסר הרמונייה ובאי הסכמה מוחלטת עם עצם תורתם התנ"ך. האם אין התנ"ך אומר בחומש דברים יג': 1 :

"את כל הדבר אשר אני מצווה אתכם – אותו תשמרו לעשות; לא תסיף עליו ולא תגעו ממנו!"

האם אין היהודות הרבנית בבחינת הפרה גסה של המצווה הזאת, בהוסיפה ללא הרף משלה על דבר האלוהים הפשט והטהרו? האם לא נטו הרבניים לעצם את החריות שمفניה מזהיר האלוהים בעצמו? האם לא הפכו פירושיהם של הרבניים למינורה, שדרוכה

מחויב עם ישראל לgesht אל התנ"ך, לקראו ולהביןו? והאם לא הגירה היהדות האורתודוקסית "אמונה שקר" ככל דבר שארינו עולה בקנה אחד עם פירושה, ולאו דווקא בדברים שאינם מתאימים עם דבר האלוהים?

הדבר העיקרי בתנ"ך, והאישיות העומדת מאחורי הדבר, הוא האלוהים עצמו, כפי שכותב תמיד: "כה אמר ה... אוי זהה אליו דבר ה/", וכדומה. המקרה קורא לישראל לקיים יהס' ישיר עם אל חי, דבר וקדוש, באמצעות חורה בתשובה ציוות לדבשו. מאידך גיסא אומרת היהדות הרבנית: "אמר ربך לך רבך..." וכך מכניםים הם אומה שלמה תחת על כלתי נסבל ושיעבור מלא של מצוות וחוקים מעשי ידי אדם, שגרמו לפירוד חמור מעל האלוהים, עד כדי דחיתת על הרבנות ופרקתו ע"י הרוב הגדול של ישראל המודרנית! האם לא הוויה ה' את כולנו מפני המצב העוגן הזה בפי ישעה:

"ויאמר אドוני: יען כי ניגש העם הזה בפיו, ובשפתיו כבדוני, ולבו ריחק ממן, ותהי
יראתם אותו מצוות אנשים מלומודה —
לכן חני אוטיפ להפליא את העם הזה הפלא ופלא, ואבדה חכמת חכמיו, ובינת
בוניו תשתרר".

ישעה כ"ט : 13-14

המחלוקה שבין האלוהים ובין המmortדים היהודים הchallenge כבר לפני אלפיים שנה, כשהראה ישוע לעם ישראל לשוב ולקיים יהס' נבן עם אלהיו. הברית החדשה מדוחת על המחלוקות שנתגלו בין ישוע ובין אלה אשר החלו במסורות ובתלמידים הרבניים הללו. בימי ישוע עמරה היהדות על פרשת דרכם. ישוע קרא את העם לחזור ליהדות שהאלוהים במרכזה, יהדות היה שאותה המירו הפרושים במערכת דתית, כאשר הפכו את מצוות האלוהים על מנת לקיים את מסורתיהם הם. הם ביטלו את תוקפו של דבר האלוהים על ידי תוראותיהם ותלמודם עד כדי כך, שהצעיריו כי ניתן להבין את דבר האלוהים אך ורק דרכם ובאמצעותם!

כפי שטענתי בעיתרתי, ביסס שר הפנים בפירוש את החלטתו שלא להעניק לי אווחות ישראליות על שיקולים זרים, שהם בדיקות אותם תחומיים רבנים, והשר בעצמו הינו אסיר, השבי בידי השקפותיו הדתיות. ההחלטה אינה חוקית, משום שלמרות השתיכותו לקובץ הדתית הזאת, הרואה באמונותיו "דת שקר", הרי ש"חוק השבות" הינו חוק חילוני מלכתי, שיש לקימנו בדרך הוגנת, חוקית ואובייקטיבית.

חשוב לשוב ולהציג בכך שההבנה האמיתית היהידה שnitן לקבלה כלגיטימית באשר לאמונות ישוע, חייבות לבוא מהברית החדשה בלבד. כל ההסבירים האחרים, כגון עיקרי אמונה תיאולוגיים, נבעו מהתוכמים אנושיים ומפרשנות אנשים מლודים במועדים מאוחרים יותר, אשר אינם מופיעים כלל בברית החדשה עצמה. הצהרות אמונה אלה הינן הבסיס לצירחות של הפלגים הנוצריים השונים — מעשי ידי אדם — שהופיעו ויצרו לאחר מכן. הברית החדשה הינה פשוט מסמך המסביר את האמונה בישוע, המשיח היהודי. ספר זה נכתב ע"י עדי ראייה יהודים נאמנים, שדרשו את האמת המודעית כפי שראתה וחווה עצמם.

ברית החדשה מציג ישוע את שאלת זהותו לפני תלמידיו ושאלות אותן במתוי ט"ז:

— 13 —

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל גָּלִילֹת קְسֻרֵין שֶׁל פִּילִיפּוֹת, וַיְשַׁאֲלَ אֶת תַּלְמִידָיו לְאמֹר: 'מָה אָמַרְתֶּם לַיְלָה בְּנֵי הָאָדָם; מָה הוּא בְּנֵי הָאָדָם?' וַיֹּאמֶר: 'יְשָׁאָל אָמַרְתִּים, יְחִנֵּן הַמְּטֻבָּל הוּא'; וַיֹּאמֶר אֶתְּנָא — 'אֱלֹהִים'. וְאֶתְּנָא — 'וְאֶלְيָהוּ'. וְאֶתְּנָא — 'וְיְרַמְּידָה', אוֹ אֶחָד מִן הַנּוּבִיאִים'."

וַיֹּאמֶר אֶלְיָהוּ: 'זֶאת מָה תַּאֲמִרְתָּ לִי? מָה אִנִּי?' וַיֹּעַן שְׁמֻעוֹן כִּפּא וַיֹּאמֶר: 'אַתָּה הוּא הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים חַיִּים'.

וַיֹּעַן וַיֹּאמֶר אֶלְיָהוּ: 'אִשְׁרִיךְ, שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹנָה, כִּי בָשָׂר דָם לְאַגִּילָה לְקַרְבָּתְךָ, כִּי אִם אַבְּיָשְׁבָשִׁים!!!'

מקטע זה ברור שישוע עצמו הבין שرك בכוח התגלות אלוהית יכול מישחו לדעת, ולהצהיר, שישוע הוא אכן "המשיח, בן אלוהים חיים". תיאולוגיה, ועיקרו אמונה תיאולוגיים, זרים הם לאמונה הברית-זרותית הזכה והפיטה בישוע. זהותו של ישוע אינה נשוא להגדרות תיאולוגיות, כי אם ענן של התגלות אלוהית. הבנתי את ישוע אינה מבוססת על הגדרות תיאולוגיות, כי אם על התגלות שגילתה לי ה' באופן אישי באמצעות רוח קדשו, על סמך דבריו. ההתגלות האלוהית הייתה מאוזן ומעולם הדרך האחת והיחידה שבה התקשר אלוהי ישראל עם בני עמו בתנ"ך, מראשתו ועד סופו. בישועה נ"ג מעניק הנביא תומונת דיוון ברווח המזהה את המשיח בתמיינותו, בדוחיתו, במשפטו, במותו המכפר ואפילו בתקומו מן המתים:

"מִי הָאָמֵן לְשָׁמוּעָתָנוּ, וַיַּרְא ה' עַל מִגְלָתָה?
וַיַּעַל בְּיוֹנָק לִפְנֵינוּ, וַיָּכֹשְׁר שָׁמָרֶץ צִיהָה; לֹא תָוֹאֵר לוּ וְלֹא הַדֵּר וְנָרָאֵהוּ, וְלֹא מָרָאת
וְנָהָמְדוּהוּ. נָבֹהָה וְחַדֵּל אִישִׁים, אִישׁ מִכְאֹבוֹת וַיְדֻועַ חֹלִי; וּכְמַסְתָּר פְּנִים מִמְּנָנוּ — נָבֹהָה,
וְלֹא חַשְׁבָנְדוּהוּ. אָכֵן, חַלְיִינוּ הוּא נָשָׁא, וּמִכְאֹבוֹבָנוּ — סְבִּלָם; וְאַנְחָנוּ חַשְׁבָנְדוּהוּ גָּנוּעַ,
מוֹכֵה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה! וְהָוָא מַחְולָל — מִפְשָׁעֵינוּ; מַדּוֹכָא — מַעֲנוֹתֵינוּ; מַסְדָּר
שְׁלֹמָנוּ עַלְיוֹן, וּבְחַבּוֹרָתוּ — נַרְפָּא לְנוּ!

כלנו צעאן חעינו, איש לדרכו פניו; והוא הפגיע בו את עזון כלנו!
ニgesch, והוא גענה, ולא יפתח פיו; כשהוא לטבח יובל, וכרכבל לפני גזואה נאלמה,
— ולא יפתח פיו. מעוצר וממשפט לוקח, ואת דורו — מי ישוחח? כי נגור מארץ חיים,
מפשע עמי — גע למו.

ויתן את רשותם קיברו, ואת עשיר במותו, על לא חמס עשה, ולא מרמה בפיו.
וה' חפץ דכאו, החליל; אם תשים אשם נפשו — יראה זרע, יאריך ימים, וחפץ ה'
בידי יצלח. מעמל נפשו יראה, ישבע; בדעתו — יעדיק עזיק, עבדי לרבים, ועוונותם
— הוא יסבול.

לכן אהליך לו ברבים, ואת עזומים יחלק שלל; תחת אשר העדה למאות נפשו —
ואת פושעים נמנה — והוא חטא רבים, ולפושעים — יפניע!"

למרות שהזו אחד מקטעי הבואה הברורים ביותר בתנ"ך המתוייחסים למשיח — עומרת בראש הבואה כולה השאלה הנוקבת, הבוקעת כזעקה מלבו של הנביא: "מי האמין לשמוועתנו, ו/orע ה' על מִגְלָתָה?" (ישועה נ"ג: 1). שאלת זו מאשרת שוב שהזוותו של משיח ישראל תיוודע אך ורק ע"י התגלות אלוהית, הנתנת באמונה.

הנושא השני במחולוקת הוא שאלת הטבילה. גם כאן חשוב ביותר שנזoor לمعין המקורי, לבירתה החדשה, ונראה מהי הטבילה לאמתו של דבר.

חשיבות להבין שכאשר מסורות ותוראות אנושיות משתלטו על המצעוה האלוהית — משתנות על פי רוב גם משמעויותיה ותיפועלה עד לבלי הכר. ניתן לראות זאת למשל בחוקי הכספיות היהודים; כאן בנוו, על יסודה של מצווה אחת פשוטה, הרי הרים ותלי תילים של מצוות וחוקים דתיים, שאין להם דבר וחצי דבר עם המצעוה המקורית, המופיעה בחומש שמות כ"ג: 19:

לא ת煞 גדי בחלב אמו.

מצווה פטורה זו בראוי היהודים הרתיים-אורתודוקסים חוקים המתיחשים לשתי מערכות כלים נפרדות, לשתי מערכות נפרדות של כלי מטבח, ומרוחקים קבועים בין אכילת מאכלים חלביים ובשריים. עם כל התוספות הללו, הם החתיאו את המטרה המקורית של המצעוה, על כל בהירותה ופשטותה.

וכן הדבר בשאלת הטבילה. בני אדם נתלו את מצוותה הפטורה של ישוע לחוזר בתשובה, ולהיטבל במקואה מים טהורים כאות מוחשי ל贖וות ולהתמסרו לה, סילפו ועוותו אותה עד לבלי הכר. ניתן לה פירוש המסתולף לפיה מבטא היא המרת דת, "מעבר לדת אחרת", "אות להשתיכותו של הפרט לכת דתית-ניצרית מסוימת, וזאת הן — ע"י היהדות המסורתיות-אורתודוקסית והן ע"י הנצרות הנומינלית.

אולם, זהה בפירוש איננה תורה הברית החדשה, כפי שנראה בקראיונו של כיפה אל עם ישראל:

לכן ידע נא בית ישראל כלו בדור, כי האלוהים שם את ישוע זה, אשר צלבתם,
לאדון ולמשיח!
ויהי בשםם — התעבעו אל-ליים, ויאמרו אל כיפה ואל שאר השליחים: 'אנשים
אחים, מה נעשה?'
ויאמר כיפה אליהם: 'שבו מדריכם, והיטבלו כל איש מכם לשם ישוע המשיח
לשליחת חטאיכם, וקיבלם את מתנת רוח הקודש.
כי לכם הhabתחה, ولבנייכם...'

מעשה השליחים ב': 36 — 39

مفוקים אלה עליה בבירור שהטבילה בשום פנים ואופן לא נחשבה כהמרה, או כמעבר לדת אחרת, כי אם להפנית הלב אל האלוהים. עובדה זו זוכה להדגשה נספת בראותנו: כיצד הגיעו בני ישראל להטפותו של יהוחנן המטביל:

ויתצא אליו ירושלים, וכל יהודה, וכל כיכר הירדן,
ויטבלו על ידו בירדן, ויתנו על חטאיהם.
ויהי בראותו רבים מן הפרושים והצדוקים ניגשים להיטבל, ויאמד להם: 'ילד'
ציפעונם! מי השכיל אתכם להימלט מן הקעף העתיד לבוא?
לכן, עשו פרי ראוי לתשובה!!!'

מתיב ג': 5-8

מכאן ברור שהאומה יכולה, כולל הממסד הדתי של אותן הימים, לקבל את הטבילה במים כביטוי יהודי לגיטימי של חזרה בתשובה. במקרה שלי, מעולם לא פירשתי את הטבילה במנוחים של מסורות אנושיות, לא יהודיות ולא נוצריות, אלא אף וرك כפועל של ציות והתמסרות לאלהים. וגם כאן, בהקשר הנוכחי, עמדתו של שר הפנים מושפעת בבירור ע"י רקו הדתי, גורם שהוא נטול תוקף בשל פרשנותו – בעלת הדעות הקדרומות והמושחרת – לחוק החילוני, "חוק השבות".

ג

היהדות האורתודוכסית המודרנית קובעת שאין אפשרות לקבל כל טענה, האומerta של אלוהים יש בן, כעולה בקנה אחד עם התיאולוגיה שלה. תגובתה החrifפה של היהדות האורתודוכסית, המכחישה את זהותו של ישות בן האלוהים, אינה מבוססת כלל ועיקר על כתבי הקודש, כי אם מהויה תגובת נגד חריפה התקופת את טיעוניהם של ישוע ושל תלמידיו שהוא המשיח, בן אלוהים חיים. בהתבסס על העובדה, שמקורה של היהדות בתנ"ך כולו, בתורה, בנביאים ובכתובים, שהם דברי אלוהים המואצלים ומהימנים, נטו מנהיגי היהדות האורתודוכסית את החירות לעצם להשליט את סמכותם הם, ביסדמ את מוסדותיהם הדתיים שלהם. בכוחם הם, נטו לעצם ולהתראותיהם את הסמכות, שאוთה מכנים הם "אלוהית". הרבניים הרחיקו לבת עד כדי הנחה שבידם הסמכות הסופית לקבלת החלטה על מה שבא אלוהים, ועל מה שאינו ממן. מה שהם סיוגו כיהודי – מקווו באלהים, ומה שישווגו כבלתי יהורי – אינו אלא יהודים. בכך נולדה דת אנושית שהגיעה עתה למלא ברוחה ובעלותה, כஸודות ופרשניות אנושיות הקימו מחיצת הפרדה בין האלוהים עצמו, והתגלותו לבני האדם באמצעות דברו הקדוש מחד גיסא, ובין עמו ישראל מאידך גיסא.

בכך הושם מסך המציעף את עיני העם היהודי, משום שהוא נאלץ לקרוא את דבר האלוהים אך ורק דרך משקפי החכמה האנושית. היהודי מנעו באיסור חמור מלקרוא ומל听说 את דבר ה' הטהור, שלא חולל ע"י מגע יד אדם. אמיותות פשוטות, המבוועות בנבואה תהורה, הצופה לעתיד לבייאת משיח ה', סיוגו בשקר ב"נצחויות", "בלתי יהודיות" ו"כבודות" ע"י רבנים, שנקטו עמדה ברורה נגד ישוע; ובعمודתם זו העלו הגדרות בלתי מקרים, בלתי יהודיות ושקרים במלוא מובן המלה. מה שהוא באמית יהורי לפי הגדרתו של האלוהים, משום שמקורו אצלם, בשמים, נוסח כ"נצח" ע"י בני סמכתה רבנים, משום שאינו עולה בקנה אחד עם חכמתם של בני אדם.

כתובים אלה, המשרטטים את דמות דיוקנו של המשיח ואת זהותו בקווים מדוייקים ומוגדרים היטב, סיוגו כ"קלישיות הויכוח הנצרתיו הנטנראטיב" ע"י הרבנים, המסרבים לפרש בתוכבים אלה בזורה ברורה ומוגדרת היטב; הם מתוכחים ביניהם לבין עצם ואין מגייעים לעולם לשום מסקנות ספציפיות, ובכך רק מאשרים את התגשותן המדויקת של נבואות אלה עצמן!

היהדות הרבנית הפכה לדת יחסית, המורכבת מפרשנותו של רב אלמוני לעומת פרשנותו של רב פלוני. היא מתחכשת לכל התגשימות מילולית של דבר האלוהים הקדוש, הערבה בפני האדם למהימנותו של האל, ולהיוות נאמן בקיום הבתוותיו.

תיאולוגיה מעין זו אנו שית-טהורה היא, ויש לקרוא עליה תגר ולהכחישה בואמן לב, באופן נמרץ וגלויל, על יסוד קביעה העצמית כבעל טמכות אלוהית. היהדות האורתודוקסית עומדת לעתים קרובות בניגוד גמור ומוחלט לדבר האלוהים, לאותו הדבר שעלייו — לטענתה — היא מתחבשת, והיא מושיעת את אלה הממאנים להסכים עם טענותיה ופרשנויותיה, בכננותם אותם כוזבים ואפילה לא-יהודים. זהו ביטוי לשחצנות רוחנית גroleה.

עליו לעזין שיסודה של אמונה זו בדבר האלוהים, ושיהודתי, איננו מוגדר ע"י בני אדם, כי אם ע"י ה' ובسمכות הנובעת מדברו. בנסיבות זו חפזה אני לטען לראיות המקראיות לאומנותי בישוע כבבון האלוהים. ההבטחה על משיח שנמצא קודם לידתו בדמות אדם, שהיא למעשה בנהן האלוהים, הינה הבטחה אלהית לישראל בפי נביאיו, והיא בעצם היהדות האלוהית בשיא טוהרתה. הבה ונבחן את נבואתו של מיכה, המצביע על לידתו של המשיח בבירולחים:

"וְאַתָּה, בֵּית לְחֵם אֶפְרַתָּה, עִיר לְהִיוֹת בְּאֶלְפִי יְהוָה. מִמֶּךָּ לִי יֵצֵא לְהִיוֹת מַושֵּׁל
בִּשְׂרָאֵל, וּמְצֻאוֹתָיו מִקְדָּם, מִימֵי עוֹלָם".

מيكا ה': 1

אין כל אפשרות להתעלם מכתבו חשוב זה באמירה, כגון זו שביטה שר הפנים, שהיא אופיינית לכתובים הטענדיים המשמשים תמיד בויכוחים הנצרתיים. וזה הכהשה עלובה ביותר, שאין לה ממשמעות כלשהי, ושאינה מכחישה דבר. הרי לא הניצרים הם שכתו את הפסוק הזה! מיכה, הנביא הירושלמי-יהודי, שחי זמן רב לפני הופעתו של ישוע כadam, הוא שביטה נבואה זו. מילים אלו לא נהגו במוחו של מיכה. היהת זו הבטחת האלוהים על מלך המשיח, והצהרתו הוא בדרב והותו הנצחית של מלכו. "ומוצאותיו מקדם, מימי עולם" —طبعו הינו אכן נצחי, אלהי. והוא עדותו של האלוהים עצמו על משיחו, ואני — אשה יהודיה — פשוטה די הצורך כדי להאמין בכך.

במושמור התהלים השני מתואר מלך ישראל המובטח, באורח נבואי, הן במשיח והן בבן האלוהים. במושמור זה מכריז האלוהים שהוא יקים את בנו כ יורש כל נחלתו, ויתן לו את העולם כולו ואת כל מלכויותו:

"לְמַה רְגִשָּׁו גְּנִים, וְלְאוּמִים יָגֹן רַיק?

יַחֲצִיבוּ מַלְכֵי אָרֶץ, וּרוֹזְנִים גְּנוּסְדוּ יְחִידָה עַל ה' וְעַל מְשִׁיחָה.

נַתְקַה אֶת מִסְרָתִינוּ, וְנַשְּׁלִיכָה מִמְנוּ עֲבוֹתִינוּ.

יַשְׁבֵּ בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק, ה' יַלְעַג לִמו,

או יְדַבֵּר אֶלְיָמָו בָּאָפָּו, וּבָחָרָנוּ — יִבְהַלְמוּ.

וְאַנְיַסְכַּתִּי מַלְכִי עַל צִיּוֹן הַר קָדְשִׁי:

אַסְפָּרָה אֶל חֹק: ה' אָמַר אֱלֹהִים: 'בְּנִי אַתָּה, אַנְיָה הַיּוֹם יְלִידִיתִךְ.

שָׁאַל מִמְנִי, וְאַתָּה גְּוִימָנָה נְחַלְתָּךְ, וְאַחֲזַתָּךְ — אַפְסִי אָרֶץ,

תַּרְוּעַם בְּשַׁבְּט בְּרַלְל, כָּכְלִי יְצַרְתָּךְ תְּנַפְּעַמָּה!

וְעַתָּה, מַלְכִים — הַשְׁכִּיל, הַיּוֹסְדוּ, שׁוֹפְטִי אָרֶץ;

עִיבְדוּ אֶת ה' בִּירָאָה, וְגַלְוּ בְּרַעְיהָ.

נִשְׁקוּ בָּר, פָּנִי אַנְפָּךְ, וְתַאֲבִדוּ דָּרָךְ,

כִּי יִבְעַר כָּמַעַט אָפָו — אֲשֶׁרֶי כָּל חָוסִי בּוֹ".

איך יכול אדם, המאמין באמת דבריו המואצל של ה', להכחיש שה' מעיד פה על משיחו וממלכו, וטוען שהוא גם בנו? איזו הבטחה מפליאה היא, שה' עצמו يولיד בן וימשח אותו כמשיחו! רשוב, עלי' לעצין שזה עדרותו של האלוהים עצמו על משיחו היהודי, ושאני, אשה יהודיה, הינני פשוטה די הוצרך כדי להאמין בכך!

כברושה יעשה הנביא את הבן הזה בא לעולם כדי לשבת על כסא דוד ולהשליט את מלכות האלוהים הנצחית, שם רוח הקודש בפיו את התארים האלוהיים הבאים:

"לכן יתען ה' הוא לכם אוט: הנה העלמה הרה ויולדת בן, וקראת שמו עמנואל".

ישעה ז': 14

"כי ילד יولد לנו, בן נתן לנו, ותהי המשרה על שכמו; ויקרא שמו: פלא, יועץ, אל גיבור, אבי עד, שר שלום.

למרבה המשרה ולשלומ אין קץ על כסא דוד ועל מלכתנו, להכין אותה ולסעדיה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם; קינאת ה' צבאות תעשה זאת!"

ישעה ט': 5 – 6

איך זה שהתנ"ך מיחס למלך העתיד לבוא תוכנות עוזתי-כוכ כאללה, כ"עמנואל", "אבי-עד" ו"אל-גיבור"? איך קרה שנביא האל לא ראה חילול הקודש וגידוף השם בכוונו את הילד הזה בתوارים "עמנואל" ו"אל גיבור"? איך הרשות האלוהים לנביאו לדבר באומץ שכוה, ולא דרש את הצעתו להורג לאלתר בסקילה נבואה שקר, או מבלי לטרוח להבהיר מייד את דבריו, כדי שאיש לא יטעה חיללה לחושב שה' בכבודו ובעצמיו יפקוד אותנו, במשיחו? הייתכן באמת שאלהyi ישראלי אמר בדברים העולמים לסתור מאוחר יותר תיאולוגיות רבניות? הייתכן שגם אני טוענת היום שאני מתיחסת לאלוהים ולדרכו בצורה מילולית ומאמינה בהבטחתו, כשם שילד בוטח באביו ומאמין בדבריו באמונה תמיימה מבלי לפרש, הרי שאמונה זו בדבריו פוסלתatoi מלהיות יהודיה? האומנם יתכן שאמונה תגר על יהודים, העדיפה בעיני על תורת הרבנים, שהיא קץ לזהות היהודית? האין זו עמדה מסוימת ביותר הננקטת פה ביחס לאלוהים ולדרכו? ואם קברניטי הדת היהודית היום מסרבים להתייחס לדבר ה' באופן מילולי, ולהבטחותיו-בפשטות, האין בכך קריאת תגר על האלוהים, באמרים שמשיחו שאכן מאמין בו איינו – או אינה – עוד יהודי, מושם שלא יוכנע לתורת הרבנים? האין בכך מושם גזלה סמכותו של האל, והעצמה האדם בעמדה גבוהה מזו של האלוהים עצמו? הבה ונירא מפני החלטות שאנו מודרכים לנ��וט בהן!

استفוק בהבעה על הפסוקים דלעיל כראיה להיות המשיח בן האלוהים, אם כי הרשימה רחבת היקף הרבה יותר. ועשיו נשאלת מובן השאלה: "מי וכיצד יעורר לנו שישועו הינו באמת המשיח המובטח?" וגם כאן עלי' לחזור על עצמי. אין כל דרך לדעת שישועו הינו בן האלוהים ומשיח ישראל שלא עי' אמונה, ועי' התגלות רוחנית לנו. אולם משביקש האלוהים לחתת לנו הוכחה ברורה וניצחת למשיחותו של ישוע, הוא הכנס לספר דניאלلوح זמנים מדויק להופעתו. וזה כתוב שאינו מרשה פירוש אחר כלשהו. בדניאל ט': 24-26 מציין ה' את הזמן המדויק להופעתו של המשיח, מבטיח את דחייתו, וקובע במפורש שחוובן בית שני וחורבן ירושלים, עיר הקודש, יבואו בעקבות הופעתו ומותו של המשיח:

"שבעים שבועים נחנוך על עמר ועל עיר קדרוך לכלא הפשע, ולהתם חטאתי, ולכפר עון, ולהיביא צדק עולמיים, ולחותם חווון ונביה, ולמשוח קדש קדשים. ותדע ותשכל: מן מוצא דבר להшиб ולבנות ירושלים עד משיח נגיד — שבועים שבעה; שביעים שנים ושנים, תשוב וنبננה רחוב, ובעקוק העתים. ואחרי השבעים שנים ושנים — יכרת משיח, ואין לו, והעיר והקדש ישחית עם נגיד הבא, וקיצו בשפט, עד קץ — מלחמה נהרגת שוממות..."

הבה ונבחן קטע זה לאור ההוראה בחומר דברים י"ח: 22:

"אשר ידבר הנביא בשם ה' ולא יהיה הדבר, ולא יבוא — הוא הדבר אשר לא דברו ה'; בזוזן דיברו הנביא, לא תנור ממנו..."

אלמלא קויימה הנבואה הזאת ע"י ה' — ונראה בעיליל שהעת להתגשותה הנבואה הזאת חלף לפני אלפיים שנה — כי אז, יש לדוחות את דניאל — המקובל עלינו בנביא ה' — כאלו היהنبي שקר, ומקומו לא יכירנו בתנ"ך. אולם אם — מאידך גיסא — התקיימה הנבואה בהופעתו ההיסטורית של ישוע איש נצרת ובכוניסתו לירושלים על גבי חמור מלך היהודים הענו — (לפי נבותה זכריה: גiley מאד, בת ציון; הריעי, בת ירושלים! הנה מלך יבוא לך, צדיק ונושא הוא; עני, ורוכב על חמור ועל עיר בן אthonות". זכריה ט': 9). ביום הראשון שלפני הפטח בשנת 32 לטפירה — אוי, הגן האלוהים על צדיקת דברו. העובדה ההיסטורית בדבר חורבן בית שני וירושלים בשנת 70 לטפירה יודעה היא לכל; והוא הטיפה של נבאות דניאל. אני קוראת תגר ליהדות הרבענית לעמוד ולעננות, משום שהיא דחתה על הסוף את ישוע, ואת העובדה המשיח ה' המובהך כבר בא. אני מעדיפה להאמין לאלהים, ואני יכולת לקבל את הקביעה שהשל אמונה באלהים וברבבו-אמת, חלילה אני מלהיות יהודיה!

ישוע אמר זאת בזורה כה נפלאה:

"ד'ירשו בכתובים, אשר תאמרו שיש לכם חי עולם בהם, והמה המעידים עליו.
ואתם איןכם רוחים לבוא אליו לדחות לכם חיים!"

יוחנן ה': 39-40

ודבריו הבאים הנם כל כך נוקבים:
"לא אקח כבוד מבני אדם!"

שם, 41

בחזרה זו מעידה אני כי עזה אמונה שאלהי אברהם, יצחק ויעקב אמת הוא, ושהוא מקיים כל מה שהבטיח בדברו באמת ובצדקה. היום נשלהת ממני אורותותי משום אמונה כי הוא הבטיח בדבריו, ובהגשמה דבריו באמת ובצדקה. היום נשלהת ממני אורותותי משום שאני אאמין כי ישוע איש נצרת הנו התגשותה המילולית של הבטחת האלהים לישראל. האלהים אמר בדברו:

"לא איש אל, ייכוב, ובן אדם — ויתנחם. ההוא אמר ולא יעשה? דיבר — ולא יקימנה?"

במדבר כ"ג: 19

היהדות הרבנית המודרנית יכולה רק לכחש ולהציג פרשנות, אולם היא מסרבת להתייחס לדברים הספציפיים שבדבר האלוהים. האלוהים עצמו מעיד לפני עם ישראל באמונות נבייו שישוע הוא המשיח, מלך היהודים. אני טוענת לנאמנותו לאלהוי ישראל ולנביי ישראלי, וודותי היא שהאלוהים קיים את דברו, בישוע המשיח, הדבר שהוא
לבשר!

ד'

חשיבות מכרעת במשפט זהה נורעת לבחינת התייחסותה של הברית החדשה לישראל, וליחסו של האלוהים לישראל, וכך להבין ביותר שלמות גם את יחסם של ישראל לאומות העולם. זהה נקודת המבט המקורית, ונקודת המבט הלגיטימית האחת והיחידה היכולה להתקבל כסמכות לגבי האמונה האמיתית במשיח. יש לזכור שנקודת מבטה של הברית החדשה היא אותה ההtagלות שבה דבקו היהודים שהאמינו במשיח מלכתחילה, וכן שעדותה הכתובה של הברית החדשה היא קובץ הכתובים והדורשות של המיעוט היהודי שהאמין בישוע המשיח בקרב האומה הישראלית. כמו כן, חשוב שביות הדין הנכבד יבין, שאני קשורה אל אותם מאמינים יהודים מקוריים בישוע ובמשיחיותו, ולא לאלפיים שונים היסטורייה נוצרית שלעתים קרובות סטתה מרחק כה רב מהברית החדשה ומתראותיו של ישוע. אותם מאמינים ראשוניים נחקרו עדין יהודים לכל דבר, למורות שדרחו את החשיבה הרבנית של זמנה, ולמרות שנדרחו ע"י רבני רבים בזמנם. עם זאת חשוב לציין, שגם מבין
שורות הכהנים והפרושים הגיעו רבים את ישוע כמשיח:

"ויהי דבר האלוהים הולך ונגדל, וירב מספר התלמידים בירושלים עד מאד, וגם
המן רב מן הכהנים היוו את לבם אל האמונה"
מעשי השליחים ו' : 7

התופעה של היהודים המאמינים בישוע איננה ביטוי נוצרי חדש של המאה הנוכחית, שהונגה ע"י הכנסייה כלפי היהודים על מנת להפר את גנוזות מקובלות עליהם. והוא עצם שורשה של האמונה הראשית בארץ ישראל. קהילת המאמינים הראשונה נוסדה בירושלים, על הר ציון עצמו. הפרטקטיביה של ימיינו מעווית כל כך, שיש לתקנה באופן קיצוני; יש לבחון מחדש, בצורה רעננה ואובייקטיבית, את השאלה בת אלפיים השנה בדבר יחסם של היהודים לישוע, גם אם היה בכך לעוזר ולטטל את בניית הרבנות האורתודוקסית מיסודה. יש לעשות זאת למען האמת, והאמת בלבד!

בספר מעשי השליחים מופיעות מספר פניות פומביות לעם ישראל מפני השליחים, המගלים רבות, ושהשוב מאד כי כבוד בית הדין יחקור וילמוד אותן. השליחים הללו היו בעצם יהודים, ורכבים מהם היו אף ילידי הארץ. שמעון כיפא, השליח ותלמידו הקרוב של ישוע, פונה אל תושבי ירושלים ביום חג השבעות במילים הבאות:

אנשי יהודה ויושבי ירושלים כולם – זאת ידעת תדעו, והאינו אל דבריהם!
(מעה"ש ב' : 14)

הוא פונה אל העם בבקשתה לחזור ולדרוש בכותבים, ולהזכיר בישוע כבמשיח המובטח, שבא מזמן דוד לפि הבשר. והוא ממשיך באזהרתו:
"שובו מדריכיכם... כי לכם ההבטחה, ولבנייכם..."

(מעה"ש ב': 39-38)

המשיח המובטח אך ורק לישראל כאומה. באגרטנו אל המאמינים ברומא, פרק ט' פסוקים 4-5, חזר שאל התרשי על קביעה זו בדבריו על היהודים ועל הבטחותיו הבלתי חזרות של ה' אליום:

"אשר הם בני ישראל, ולהם משפט הבנים, והכבוד, והבריתות, ומתן התורה,
והעבודה, וההבטחות...
ולهم האבות, ומהם יצא המשיח לפי בשרו, אשר הוא אלהים על הכל, מבורך
לעלמים, אמן!"

שאל השלחן מכרין כאן אמרת נצחית. האלים כרת את בריתותיו עם עם ישראל בלבד. הבטחותיו לגואלה הסופית היו לעם ישראל בלבד ולא לשום אומה אחרת. המאמינים הראשונים בישוע מעולם לא ראו באמונתם בישוע כבמשיח דת או אמונה חדשה, הנברלת אף כהוא זה מאומנותו התנכית של כל עם ישראל. ברור היה להם מלכתחילה לא רק שהם היו קשורים קשר נצחיה לבריתות, החל מאברהם, יצחק ויעקב, אלא שהם הגיעו לזמן ההתגשות של כל הבטחות ה' לישראל במילוי ע"י בית המשיח – גאולתו הנצחית וישועתו של האלים.

במשאו לפני הכהן הגדיל בمعنى השlichim פרק ז' נושא סטפנוס נאם ארוך על אמונה ישראל האמיתית, ונונן תקציר של כל ההיסטוריה של ההתגלות האלוהית לעמו ישראל, החל מאברהם, יצחק, יעקב, יוסף, ודרך חיו של משה ונדרוי בני ישראל במדבר, עד שהוא מגע לחזונות הנביאים בדבר ביתו של ישוע המשיח. מטרת דבריו הגנתו של סטפנוס הייתה לפרט ולהרגיש את הרע וההמשיכות הדיטורית שהתגלות ה' הנפרשת והמתמשכת לעמו, מימי אברהם ועד לביאת ישוע. הופעתו של ישוע וההתגשות המשיחית של הבטחות האלים לישראל נראות כהתגלות המושלמת ביותר, הסופית והאחרונה של האלים לעמו ישראל ברגעו לאיישותו הוא!

27

ככל שגדלה הבנתנו בברית החדש וביהדות האלוהית, מתרגלת גם נושא הטבילה לפתח באור חדש, באור האמת. ברור עכשו שככל שהפרשנטיביה הברית-חדשנית של ישוע ותוראות השlichim מתחפתה, שמעולם לא עלתה על דעתם של השlichim – המטבילים, או של קהל ישראל הנטבלים, כי הם באיזו צורה שהוא נטשיהם את אמונה ישראל בטבילתם ונכנסים לאיזושהי דת אחרת. השlichים הכירו בקיומו של אל אחד ובאמונה אחד בלבד. חזונם בדבר הטבילה היה פשוט, שהצעירה מציד הנטבל היא, שהוא קיבל אישית את בריתו של האלוהים עם ישראל, והוא נכנס למים כאות שחטאיהם הוזרו ממנו ע"י כפרתו של ישוע, שהתקבלה מעכשו ולהלאה על בסיס אישי בלבד. מסורת הי"תשליך" ביהדות הרבנית הינה תוכורת לטבילה, בכר שמאmins כי חטאיהם של היהודים הבודד מושלכים למים ע"י פעולתו הסמלית של המשליך. ושוב, יורשה לי לציין בבירור

שהבנת משמעות הטבילה כאלו היא דلت כניסה לדת אחרת לגבי היהודי הינה מוטעית לחלוthin לפי הברית החדשה. הבנה זו של הטבילה באה כగדרה חדשה בתכלית מצד הנצרות המסורתית, שנייה את משמעות הטקס זהה כאלו היה בו אות להצטרכות לכך נוצרית מטומית, בין אם קתולית או פרוטסטנטית. הרבנות האורתודוקסית, בשליתה וברוחيتها המוחלטת את ישוע, טענה גם היא מעידה שהטבילה הינה פועל של המרת דת.

אמנם, נכון הדבר שהנכויות הנוצריות המסורתיות תכופות נטו אט הטבילה והשתמשו בה בטקס כניסה לדונמינציות שלhn — עשוי ידי אדם — על מנת להגדיל את מספר חבירין. רבים סומו באשר לכובנותו האמיתית של האלים. האם אין רואים בכך חזהה בלתי פוסקת ומעכיבה מצידם של כל מייסדי הדתות — ויהיו הם יהודים או נוצרים — הלויקים את דברי האלים ומשתמשים בהם להאדרת תפארתם הם? בשום פנים ואופן אין נטלה חלק כלשהו בתפיסה האנושית והמעוותת הזאת של הטבילה. שוב — צייתנותי היא למקור האלוהי — לדבריו, כפי שהוא מוכר בברירות ובפשטות ברית החדשה!

3

ועכשיו נשארת עוד שאלה היוונית אחת: איך, אם כן, מתאימים הגויים לתוך התמונה, אם אלה ישראל כרתו את הברית החדשה עם עם ישראל לבדו, לפי רמיה ל"א: 34-31
(כבר ציטתי קטע זה לעיל בפסקה א')?
שאלן מדבר על כך בагրתו אל האפסים, שבו פונה הוא אל המתאימים מבין הגויים:
על כן, זכרו, כי אתם — מתחילה הגויים בבשר... כי אתם בעת ההיא היתם במשיח, זרים מעדת ישראל, ונבראים לבריתות ההבטחה, בגין תקווה ובאיין לכם אלוהים בעולם!"
(אל האפסים ב': 11, 12)

כאן מתאר שאלן נקודת ראותה של הברית החדשה בנוגע ליחסו של האלים אל הגויים. הם זרים ונבראים הן ביחס לאלים והן ביחס לישראל. הם מנוקדים מבריתותינו ומהחסדו. מה קרה, איפוא, שהביאו את הגויים האלה ליחס נוכן עם האל האמתי האחד, אלהי ישראל? לתשובה על שאלתנו זו יש חשיבות עילאית! והתשובה על כך מזעיה באיגרת אל הרומיים, פרק י"א. כאן ניתנת לנו תמונה אלגוריית של עץ הזית — עץ זית תרבותי ומטופח. שאלן מדמה את הגויים לזית-בר, שענפיו הורכבו בעץ הזית התרבותי, בעוד שאחדים מהענפים המקוריים של העץ הטוב נגמו ממנו. בסוף הטיפול האלוהי, ישבו הענפים המקוריים שנגמו וירכבו מחדש בעץ הזית המקורי שלהם:

" וכי נקפו (נגמו) מקעת הענפים, אתה — זית העיר — הרכבת תחתיהם
ונתחרת לשורש הזית ולדישנו — אל תתפרק על הענפים! ואם תתפרק — דע,
שאתה לא תישא את השורש, כי אם השורש הוא הנושא אותך!
וכי תאמר: 'הלא נקפו הענפים למען אורכם אני' —
כן הדבר; המה נקפו על אשר לא האמיןנו; ואתה — הן קים על ידי האמונה! אל
תתגאה, כי אם ירא!

כי הנה האלוהים לא חס על הענפים הנולדים מן העץ – ואולי לא יחוות גם עלייך!
לכן, ראה נא טובת האלוהים ומעו: זעמו על הנפלים – ועליך טובתו, אם תعمוד
בטובתו; ואם אין – גם אתה תיכרת!

וגם הימה – אם לא יעדמו במרום – יורכבו; כי יכול האלוהים לשוב ולהרכיבם!
הן אתה גנותך מעז אשר בטבעו זית עיר, והורכבתך שלא בטבע בית טוב; על אחת
כמה וכמה שיורכבו אלה בטבעם בית אשר יצאו ממנה!

(אל הרומיים י"א: 17-24)

התמונה שמצויגת איפוא הברית החדשה היא כדלקמן: למרות שהברית החדשה נכרתה
מלכתחילה עם עם ישראל בלבד, הרי הגויים שהאמינו, ברות המואביה בזמנה, העטרפו
כפרטימ – ולא כציבור – ונספחו על עם ישראל. שואל אומר: "דעת שאותה לא תישא את
השורש, כי אם השורש הוא הנושא אותך?" (רומיים י"א: 18). היהודי שמאמין לא הפך,
איפוא, לגוי; אדרבא – הגוי המאמין בה' באמנה ובתמים הוא שקיבל על עצמו באמונה
את האמונה הישראלית. היהודים המאמינים הינט כבר עתה חלק אינטגרלי מהעץ
הישראלי המקורי. הם אינם נספחים לשום עץ אחר. היהודים שהכtero, שוויהו את ישוע
במשיח והאמינו בו, אחרי שהיו שורשים מתיילה בחוסר אמונה, הנט ענפיו המקוילים של
הזיהת, אשר נגזו ממנה, והם "מורכנים עתה מחדש לתוך הזיהת המקורי אשר יצאו ממנה".
היהודי הבא לכל אמונה בישוע חור – לפי הברית החדשה – בביתה, אל נחלת אבותיו
– ועל נחלת האלוהים!

לא נטהטי את אלוהי ולא את עמי. אחרי אלפיים שנות ניחוק והפרדה חרוטי – באופן רוחני – אל מלך
ישראל, ישוע המשיח – וחורתו באופן פיסי לארץ הצהרה יהודית שנכתבה על ידו יהודים ולמען יהודים.
התקופתינו החזקות על התוראות הרבניות מכונות לפחות קברצת שליליות דתית קיצונית קטנה אולם קולנית
מאיד (בדומה לבת הפרושים בתקופתו של ישוע) ולא נגד הרוב המכרייע של החברה הישראלית.

22

רגלי איווילות

ביום חורף קר אחד היה בדרכי מנהריה חוזה לביתי בירושלים. כאשר הגיעתי לתחנה "אגוד" בחיפה, דרש מני האדון לרדת מהאוטובוס ולבקר באכטניה שבה עבדתי זמן קצר

ב-1977.

"אבל אדון, הגוף יורד בדלתים שם בחוץ!" אמרתי לו, כשאני מסתכלת במבול הבלתי רגיל השועץ בחוץ. "אני אהיה רטובה עד לשדר עצמותי בתוך שתי שניות!" אולם הוא המשיך בשלו.

למרות שהאכטניה מרוחקת מרחק רחובות אחדים בלבד מתחנת האוטובוסים המרכזיות, היה הגוף שירד חזק מדי, שאחרהו באפשרות של הליכה. שכרתי איפוא מונית והגעתי למchoice חפצי כמה דקות לאחר מכן. כשנכנתי פינה, כולל נטפתמים על הרעפות שפעם קירצפטין, פגשתי שם נערה פינית אחת בשם מריה, שאיתה היכרתי קודם לכן בגרמניה, באotta אסיפת פסחא!

"הו, אסתר, התפלתך שאוכל לראות אותך!" הדיעה לי תיכף ומיד. ואז המשיכה לספר לי סיפור מפליא: "כאשר פגשתיך בגרמניה, שוחחנו רק מספר דקות. אבל אני זכרת ששאלתי אותך איך אתה יודעת שהוא, ואת ענית לי: "משום שישוע סיפר לי"." חוזרתי באותו ערב לחדרי ואמרתי לאדון: "אדון, אם אתה מדבר אל אסתר, למה שלא תדבר גם אליו?" וכמובן שהוא דבר, ומما יש לייחס יותר אליו משיכולתי להעלות אף בדמיוני! ובכן, אם את זכרת — לא טרחת אז לנוטל את כתובתך, משומם שלא ראייתי כל אפשרות להגיע אי פעם לישראל; אך כפי שאתה יודע, בחיי האמונה אין דבר ולות, אפשרויות, ואין דבר שהואבלתי אפשרי; אך, כשהאדון אפשרות לי לבוא הנה, התפלתך שאיכשהו אפגשך בר, למרות שלא היתה לי כתובתך!"

היא המשיכה וספרה שהתחה בבר בישראל שששה חודשים, וכי בדיק למחזר עמדה בחוץ לפינלנד; וכן — במקומות להמשיך בנסיעתי לירושלים, יכולתי להישאר בחיפה ולהשתתף במסיבת פרידה אשר נערכה לכבודה! איש מתנו לא חלם על המטרות הגרלות שיהיו לה' בידידותנו זו, ולא על המיקומות המוראים שהוא ישלחנו אליהם יום אחר!

מאז התקופה שבה גרתי בהר' המלך ג'ורג', בלבה של ירושלים, נהגת פעמים רבים לבקר בבית הכנסת הקונסרבטיבי, ופגשתי שם כמה וכמה ידים ווריקים של הוורי מבית

הכנסת, שבו ביקרו באלה"ב. يوم אחד הצגתי את עצמי לפני הרב, סיפרתי לו על המשפט שלי בבע"צ בשל אמוןתי בישוע, ושאלתיו אם קרא על כך במקורה בעיתונות הישראלית. עד אז הופיעו מאמרם רבים על כך בעיתוני ישראלי.

"לא, לא קראתי על כך. אך הקשייבי, אני רוצה לבקש מכם טוביה". ענה הרב. "יש מישחו שהייתי מעוניין מאוד שתשוחח איתי. האם את מוכנה לעשות זאת?"

"כן", עניתי בתמייה. "או, אדון, למה אתה מכניס אותי עבשו?"

"האם תסביר לי את מספר הטלפון שלך?" שאל. באותו הזמן לא היה לי טלפון; אולם קרה שבימים הבאים שמרתי על שלווה ילדים בשעה שהוריהם שהו מחוץ לעיר, ולכן יכולתי להציג את מספר הטלפון ב ביתם!

למחרת אחר העזרה קיבלתי שיחת טלפון מאחד שכינה עצמו "נתן", ואשר הציג את עצמו כמורה באחת היישובות ברובע היהודי בעיר העתיקה. "הרבי התקשר כדי לומר לי

שברצונך לדבר איתי. האם שמעת אותו מרצה בשבוע שעבר, או משחו?" שאל.
יכולתי להבין שהרב לא סיפר לו דבר וחיצי דבר אודוטוי.

"לא, עניתי.

"ובכן, ראי; התוכלי להפגש איתי מחר בערב ליד הדקל ברחוב הכותל, בשעה 8.30?" שאל.

"או קרי", עניתי, והוספתי: "אבל שמע; סבורתני שעלי לומר לך ממשו על עצמי תחילה. ואז סיפרתי לו על המשפט ועל אמוןתי בישוע, והערתי: "חשבתי שモטב יהיה אם אומרים לך זאת מראש, כדי להיות שaussobachtet את הישיבה בעודני בחיים!" התברחת, אמן, אך לא למורי, היהות ותלמידי הישיבה היהודיים-אמריקניים הנם המתנגדים הקיצוניים ביותר לאמינים היהודיים בישוע.

"ובכן", אמר בבדיחות הדעת, "את יכולה לראות עצמן בטוחה. עדין לא נקטנו במציע אלימות בענין זה!"

בדיווק לפניו עזבי את הבית למחרת בערב, האיזץ בי האדון לקחת עמי ספר שהניח בידיו ביום הקודם.

זה היה ערב סגורי, קר ועוגם בירושלים, ורוח חזקה נשבה. על מנת להגיע לדקל שברחבת הכותל המערבי נאלצתי ללכת רגל לרגל בדרך הרובע המוסלמי של העיר העתיקה, כשהכל החניות כבר סגורות. הרוח שroke בסימטאות הערים, ואני הרגשתי כמו בחנותן אימים מתוך טرت בלהות מפחיד. היתי אסירת תודעה על שהגעתי סוף סוף למקום, ועצרתי להתפלל שם לרגע, בתרושה מיידית של נוכחות האדון במקום המכובד כל כך ע"י עם ישראל! ואז נעמדתי להכות מתחת לדקל.

כמה דקות לאחר מכן הבחנתי בדמויות גבוהה היודית במדרגות הרובע היהודי של העיר העתיקה. נתן ברק אותה במנור ראש חפה, ואני עלייתו בעקבותיו במדרגות עד שנכנסנו לתוך הישיבה עצמה. הוא הציב לי כס קופה לפני שנקנסנו שניינו לחדר הסמור למטבח כדי לדבר. "הו, אדון, מה אני עושה פה, בעצם?" שאלתי, כשאינני מצליחה להשתתק את פעימותיו הפראיות של לבו. (ראיתי קריקטורה והמציצה אשה אחת, הניגשת אל יהודי חרדי ואומרת לו בתוקפנות: "שלום, אני מארגן הנקרא 'יהודים למן ישוע'!" היהודי מסתכל בה ואומר: "זאניך שבחאת הנה במשמעות התאבדות, נכון?" באוטו ערבית הרגשתי ממש כמו אותה אשה שבציוו...)

כמעט מיד פתח נתן בנאום חסר ליאות, ומנה את כל הנסיבות מדוע אסור לי, כאשר יהודיה להאמין בישוע כבמשיח. הקשתי בנים מושך מעלה משעה, ואז אמרתי: "אני מעריכה מאד את השkopותיך בנושא. האם יוכל לבקש אותה כמהות של זמן? הינו רוצה לספר לך, אם תרצה לי, מה הייתה חוותיתך".

הוא ניאוות, ואני סיפרתי לו בפשטות את עדותי, איך שגמ אני החנוגתי פעם לישוע עד היום שבו פגשתי אותו; איך שהוא הראה לי לאחר מכון שאומנתי בו היה הרגשנותן של כל הנבואות המשיחיות לעם ישראל! בשיסימתי אמר בכוונות: "ובכן, אני מניה שניינו מוחשיים את דרכנו אל האלוהים, אבל אני מניה שבסופו של דבר תגעי גם את למסקנה שאליה הגעתני אני, שישע לא נועד לנו, היהודים!"

לא יכולתי שלא לכבד את כנותו, ולא ספק היה זה ערב נעים הרבה יותר מכל מה שהעליתי בדמיוני! ובוואדי מתוכננת לצאת לדרכי, הזכיר לי האדון לפטע את הספר שדחפט לתקין בחיפויו לפני הוראותו.

"האם ראת את זה אי פעם?" שאלתו, והושטתי לו את הספר. כתורתו הייתה: "התאננה חנטה פגיה" מאות פול ליברמן. (הספר יצא לאור בתרגום עברי בהוצאת ימה", רמת השרון; המתרגם). הוא החוויר ולא אמר דבר ממשך דקוט אהזהות. ואז חכח בגורנו.

"ובכן", אמר, "פול שייך לקהילה היהודית-המשיחית באורה"ב שגמ אני הייתה פעם חבר בה. אני מכיר אותו!"

"אתה מתכוון לומר שפעם באמת ובתמים האمنت **בישוע?**" הייתה תשובה הנדרמת. "כן", ענה.

"נתן, לא אכפת לי כלל מה קרה לך מАЗ. אבל איך יכול אתה לחש באהבתו, שאויה **חויה פעם?**"

תשובהו הייתה ריקה וסתמית, גם באזניו הוא. נתתי לו את הספר, והסבירתי שיקל עלי למצוא עותק נוספים יותר מאשר עליו. נפרדנו בידידים, ותפילהתי הייא שיום אחד יחוור לזרועות המושיע, בשאיי אסירת תודה על ההודמנותשה' העניק לי להושיט לו יד באהבת **ישוע.**

שבוע לאחר מכן צויתי לשמעו את ריכارد ורמברנדט מדבר באסיפה בירושלים. הוא סבל כל כך הרבה למן ישוע, ואגב כך למד הרבה על אהבתו, לקחים שאין מוכרים לרבים בעולם המערבי.

אחרי אותה אסיפה טפח בחור עיר אחד על שכמי. "היית בישיבה בשבוע שעבר **ושוחחת עם נתן...**" נשקתי בתדהמה: "אבל מניין אתה יודע זאת?..."

"גם אני הני מאמין בישוע, וגם אני מבקר בישיבה ההיא. שמעתיך מדברת באסיפה התפילה הكارיזטיקתולית לפני מסטר שבועות, וכשראיתיך נכנסת לישיבה התחמקתי החוצה מפני פון חזוי אוטי. אבל אני רוצה שתudy שהחפלהי בשビルך כל זמן שהותך שם!" כמה מפליא! ואני חשתי עצמי כה בודדת ונפהדת באותו עבר, אם כי ידעת כי פירוש שרצון ה' היה זה כי אלך שמה. אולם שלא בידיעתי — לא הייתה שם לבדי, כלל בכלל. אפילו בישיבה אורחותודכית בעיר העתיקה בירושלים, בלילה קוחר וקר — היה שם מישחו שהחפלה!

אותו מאמין צער בישוע אוזר לבסוף אומץ כדי לדבר על אמונהו עם רב הישיבה. הוא הושך ממש לאלתגר, עבר כמה חוותות קשות ביותר לפני ש丑ב את ייה"ס בפועל, אולם

שוחרר משיעבוד ההפוך שבו ח' שבאותות רבים. שוב אין הוא מתחכם לאהבת ישוע, זהה ללא ספק חולל שינוי של ממש בחיו. נראה הדבר שלאדון היתה סיבה כפולה בשלחו אותה שמה באוטו ליל חורף סגורי ווזעף!

שוב הודגשת בלבו העורק לצית לאדון בפרטיו הפרטמים הוציארים ביותר, כמו גם בדברים הגדולים ביותר. אנחנו כמעט עלולים לא נבין את נימוקיו של האדון ברגע שהוא דושם ממנה לעשות משהו, אולם אם נכיר בריבונו וובוכתו לשולט בחינו – הרי שאין לנו צרכיים כלל להבין את סיבותו!

לא היה לי כל מושג, למשל, מדוע האין כי האדון להביא דווקא את "התאננה חנתה פגיה"athi לישיבה באותו הערב. אולם אם לא הייתה שומעת בקהל ולא הייתה מביאה את הספר אליו, לא הייתה יודעת לעולם שנותן האמן פעמי' בעשוע, ולפיכך הייתה מחייבת את ההודמנות לפנות אליו בהאהבת ישוע. משום שלא ספק ישוע התכוון לשוב ואתגר אותו, להזכיר לו את היחס שפעם היה לו איתה, ולעוזר לו להבין שהוא עידין היה אהב.

שהאדון ממחיש לנו פסק מדברו קשה לתאר איך שהוא עשה זאת. אולם הדבר בא ממנה לא כל ספק! יום אחד הוא מהביש לי בצורה היה ביותר את הקטע הבא מירמייהו:

"וַיֹּהִי דָּבָר ה' אֱלֹהִים לֵאמֹר: בְּתִרְמָה אֶעֱרֵךְ בְּבִטְן – יִדְעַתִּיךְ, וּבְתִרְמָה תַּעֲמַת
– הַקְּדָשָׁתִיךְ; נְבָיא לְגֹויִים נְתַחֲרֵךְ."

ואומר: "אהה, אדון ה', הנה לא ידעתני פָּבָר, כי נער אנכִי!"

"וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים: 'אֵל תֹּאמֶר: 'עַר אֲנָכִי!' כִּי עַל כֵּל אֲשֶׁר אַשְׁלַחךְ – חָלֵךְ, וְאַתָּה כָּל
אשר אָזַעַךְ – תִּדְבַּר!'

אל תִּרְאָה מִפְנִיחָם, כי אָתָךְ אֲנִי לְהַעֲצִילָךְ, נָאֹם ה'!"

וישלח ה' את ידו, ויגע על פָּי, ויאמר ה' אֱלֹהִים: "הִנֵּה, נִתְחַתֵּה דְבָרִי בְּפִיר:
ראה, הַפְּקַדְתִּיךְ הַיּוֹם הוּא עַל הַגּוֹיִם וְעַל הַמְּמָלָכִות. לְנִתְשׁוּ וְלִנְתַּנוּ, וְלֹא אָבִיד
לְהַרְוּס, לְבָנוֹת וְלְנָטוֹת!"

יהי דבר ה' אֱלֹהִים לֵאמֹר: "מה אתה רואה, ירמיהו?" ואומר: "מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רואָה!"
ויאמר ה' אֱלֹהִים: "הִטְבַּת לְרָאֹת; כִּי שָׁקֵד אֲנִי עַל דְבָרִי לְעַשְׂתָוֹ!"

ירמיה א': 4-12

ה' לא השאיר שום מקום לספק בבר שהוא התכוון בבר גם אליו. לא היה לי מושג לאן התעתדר לשלווח אותו, לא היה לי מושג מתי, וגם לא מדובר. אולם היה לה תחושה מה ברורה שכקראתה קטעה והבאתו היום, שיום יבוא ואדרע. נזכרתי בנבואה שנאמרה לי בפי אחות מק'קנה שהוא... ישלח אותה אל שרים ו��נשימים בחלונות הגבויים, שהציפייה תהיה החלק הקשה ביותר בכל העניין, אולם שאני אדרע ואכיר את היום!" מה שהתריד אותה יותר מכל, שהוא נטול ממני כהרף עין את כל טיעוני הנגד שלו! "אבל, אדון, איך אוכל אני לעשות זאת? הרי אני רק מאמין צעריה! זה בלתי אפשרי שאני אגיד (או אעשה) דבר שכזה!" חוששתני שהפסוקים האלה בירמיהו הם שהuczיאו את הרוח למפרשוי, משום שידעתني היטב כי לעולם לא אוכל עוד להיעזר בקבים האלה. "אל תאמר: 'ער אנכִי!...' "

ההופעה האחורה בבית הדין, שבה אמר פסק הדין להינתן ע"י הרג"ץ, עמדה להתקיים במרץ 1979. המאמינים בגליל המשיכו לשאת אותה בתפילה, ושוב נלווה אליו חברים לאולם בית הדין ביום המועד.

ישבנו בבית המשפט בענפיה דרכה, אולם הכל נגמר כל כך מהר שכמעט ולא היה לי
זמן לתגובה! שלושת השופטים נכנסו לאולם, ואחד מהם דבר בשם שלושתם. הוא פשוט
הצהיר כי לאור העובדה שאני מאמין באלהותם של ישוע, בתוראותיו של שאלן (שהם
ראו בו שליח לגוים) ומשום שנטבלתי, שוב אין לראות כי יהודיה לפי חוק השבות. הוא
הוסיף וציין שההחלטה נתבטסה אך ורק על פרטיה המקרה האישית שלו, ולכן אין לראות בו
גור דין מחייב לגבי כל המקרים; הוא הבטיח שקיים עוד אפשרות נספנות, בלבד מחוק
השבות, כדי לעורוב לשוחות בארץ ישראל. בכך שולחנו לדרכנו, ממצאיםם הכתובים ניתנו
לנו, נדרשו לשלם את ההחלטה המשפט, ודקות מספר לאחר מכן מעאננו את עצמנו מחוץ
לבניין בית הדין, בזוהר המשמש היישראלי!

כולנו התאכזבנו מרורת — בכך לא היה ספק. אולם איינני סבורה שהופתענו במיזח
בידענו שהצהרתנו לבית הדין הייתה עלולה לסכן את מתן האזרחות היישראלית המלאה.
(לא ספק, אילו הבהיר את היהות ישוע בן האלים היהתנית החלטה אחרת. אולם

במקרה כזה אני בטוחה שבאמת הייתי מרגישה أيام ונורא!)

עם זאת, מוחר הדבר, כי למורות אכזבנתנו — לא יכולתי שלא להשיגי בנווכחות האדון
באופן מיוחד בכל אחד מאתנו באותו היום. ומאותה יותר, שנאספנו לתפקיד שסתה, אמר
לנו האדון — דרך אחד האחים שעבד קשה על החומר המשפטי מראשיתו — את הדברים
ה הבאים:

"החברתי מנאמנותכם אליו, וזה אל זה. ומש שם שישוע נדחה על ידי עם ישראל
בפעם הראשונה — זה לא סימן את הסוף, כי אם התחילה חדשה; באותה דרך עצמה,
את הין יהודיה, ישוע הוא יהודי, והעת לחון את ציון הגיג, כי בא מועד!..."

פתאום קיבלתי תחושה בלתי צפואה של ציפי כזאת!
מאחר יותר העניקה לי אחת ממידותי זר וזרדים — זר וזרדים, ביום שהוא אמר
לחיות יום יאושי הגדול! ועמו את הפסוק הבא, מתוך האיגרת אל הרומים:
"כי אם תוכו של אדם הוא יהודי, ומיליה היא בלב, לפי הרוח, ולא כפי הכתב; אשר לא
מבנה אדם תהיתו, כי אם מאת האלים!"

אל הרומים ב': 29

דרך כל אלה, ראיינו לרגע קט שישוע זיכה אותנו בזכות מיוחדת לקחת חלק בדוחיתו.
וכמובן שאנו, כתלמידיו — לאיזה דבר אחר נוכל לצלפות מישראל, עד אשר יוסר המסתווה
המעורר מעל עיניהם? האם רוצחים אנו בהכרה בני אדם? או שאנו רוצחים, תחת זאת,
ללכת בעקבותיו של מושיענו?

בראשית אפריל נסענו — שלושה מאיינו — לשבע ימים של תפילה וצום באכזיב
על חוף הים התיכון, בין נהריה וראש הנקרה, לא הרחק מגבול לבנון. גרו שם בחדרנים
שלא עלו בגדים על תאיהם, והבית שמעלינו היה מאורת פריצים במלוא מובן המלה.
אולם דוקא במערך בלתי מתקובל על הדעת לפגוש בו את האדון אחרי הכל,
(ובעצם, זה לא היה מערך כלל בלא מתקובל על הדעת לפגוש בו את האדון אחרי הכל!)
משום שהוא הרי נהג לבלות את זמנו עם החוטאים, אוטם האנשים הזוקקים לו ביותר!)
גם הצום הינו משחו שלמדתי לעשותו אך ורק מתווך צוות לאדון. גיליתי שהוא איננו
שבע רצון מ"מעלי הבשר", אולם רק הוצאות לדבריו הוא הנושא חן בעיניו. אמת זו ברורה

כבר בתנ"ר, כפי שנראה בעילם מסיפורו של שאול המלך. ה' הדירק אותו, בפי שמוآل הנביא, להשמדת כליל את העמלקיים ואת כל רכושם:

"ויתפוחט (شاול) את אגג מלך ח' ואות כל העם החרים לפיה חרב.
ויחמול שאול והעם על מיטב העצאן והבקר והמשנים, ועל הכרמים, ועל כל הטוב,
ולא ابو החרים; וכל המלאכה נ מבזה ונמס — אותה החרמו.

ויהי דבר ה' אל שמוآل לאמור: ייחמתי כי המלכתך את שאול למלך, כי שב
מאתורי, ואת דברי לא דקמי?"

ויתור לשמוآل, ויזעק אל ח' כל הלילה!...

ויבוא שמוآل אל שאול, ויאמר לו שאל: 'ברוך אתה לה'; הקימותי את דבר ה'
ויאמר שמוآل: זמה קול העזן הזה, וקול הבקר אשר אנבי שומע?...'

ויאמר שאול אל שמוآل: 'אשר שמעתי בקול ה', ואלך בדרך אשר שלחני ה', ובאי
את אגג מלך עמלק, ואת עמלק החרמוני.

ויהי העם מהשלל צאן ובקר, בראשית הדרם, לשובו לה' אלהיך בגילגלי!
ויאמר שמוآل: 'זה חפש לך' בעלות וחבים כשמיוע בקהל ה? הנה שמווע — מזבח

טוב; ולהקשב — מhalb אילים!

כי חטא כתם — מרין, ואון ותרפים — הפער! יען מסת את דבר ה' — וימאסך
מלך!"

שמוآل א' ט"ז : 11-13 ; 14-20 ; 23-25

כמה קל אפילו למאמיןים היום להתעלם מואהורתיו של האדון, ולהתעלם מהעובדת
שעפיה להם הסכנה להיות מודחים מכס המלוכה!

כאשר נסיתינו לעזום ביומתינו, מבל שקבלתי הוראה ממנו לעשות כן, פשוט לא הייתה
מסוגלת לעשות זאת! אולם כל אימת שהוא קרא לי לעזום — הוא אפשר לי לעשות כן,
והה תמיד הפרק להיות זמן חשוב של התקשרות. אולם כמו בכל הדברים, علينا ללמידה שלא
להתיחס לעצמנו ברצינות תהומית מדי, ולדוחות מוכנים תמיד להבוקות החומר הבלתי
צפויות שלו! ערבות אחד, למשל, הורה לי האדון לפתחו בעזום ללא כל סיבה נראית לעין.
(תמיד נהגתי לעזום בדרך היהודית, ככלומר — משקיעה עד שקיעה). ביום המחרת נסעתינו
לטיול באבן, וכשהגעתי לחיפה הורה לי האדון שוב לגשת לאכטניה, ושם לסיים את צומיי!
לא נראה היה לי שצמתי זמן רב מדי, אולם ניגשתי לאכטניה. כשהגעתי — התקבלתי
בסבר פנים יפות, ונאמר לי: "נדחר ששבת בדיק עכשו! צמנו עד עכשו, ועתה מתכוונים
אנ לסיים את העזום בסעודת היהודית מיוחדת, כך שאולי תרצוי להציגך אלינו?"

"ובכן", אמרתי, "זה באמת מפליא; ממש שגם אני אמורה לסיים את העזום שלי ברגע
זה!" סייפרתי להם, כאשר מחייבת אל עצמי משוכחת לידע, שהאדון ציווה עלי לעזום אך

ורק כדי לדעניך לי את המנהה המיוחדת של סיום העזום בצוותא!

באותה תקופה עזם מסוימת באכזיב הבאונו אתנו רק מצות ויין, משום שהשנו בוצרך
לחוגג ביחד את סעודת האדון כל יום אחר העתרים. כל בוקר בלינו, כל אחד מאתנו לבודו,
לפני האדון; אחר הצהרים התכנסנו יחד לתפילה ולסעודת האדון; ואז — בערביהם
— נפגשנו כדי לספר זה להז מה הניה האדון על לבותינו. למשעה היהתה כוונתנו להתbold
בתפילה כדי לבקש מהאדון דורכה והכוונה בשביבי, מאחר שאזרחותי נשלה, והיינו
צריכים לדעת איזה צעד רצואה האדון שאנקוט להבא. וזה היה סדר הימים שלנו, אולם התברר

שהאדון לא טיפל ישירות בנושא זה כלל! תחת זאת, נתן לנו לקרוא ביחד את ספרו המצוין של אנדרו מוריי "ענוה: הדרת הקודש" והתחילה לפעול עמוק בכל אחד מאתנו כדי להראות לנו את התהומות שבhem היה צריך לטפל בנו בידו המיסרת. ואו, עבר אחד, נתן לנו את המלים הבאות.

"עד מעת אשפוך את רוח קודשי על ישראל. לכל אחד מכם יהיה חלק בך, אולם אך ורק אחרי שה'אני' שלכם יטול יסודו אצלנו".

השבוע הגיע לשיאו "ביום הראשון של הלוברים", המדבר בצהורהיפה כל כך חז על עוננותו והן על הור רוממותו של ישוע, מלך ישראל. וכשהגיעה, בסופו של דבר, העת לאירועו ולנטישו חזרה להליכתנו היומיומית איתנו — קשה היה علينا לעזוב, משום שהשנו בקדושתו ובונוכותו בדרך כה מיוחדת במיינא. אולם ידענו שניקח אותנו לפחותות הבטחה על דברים נפלאים העתידים עדין להתרחש!

מahanרשה האדון לא נתן לנו שום הכוונה ברורה, כתשובה על בקשתנו להדרכה בשביולי, אחרי שדנתי בעניין עם אורי, ניגשתי למשרד הפנים והגשתי בקשה לאשרות תושב קבוע, אחת מהאפשרויות ליישבתי בישראל שאליהן התיחס השופט. ושוב עמד תוקף אשרת השהייה שלי בארץ לפוג בספטמבר — בראש השנה.

בערך באותו התקופה באו שתי בחורות צעירות, קארול ודoris, להתחלק אתי בדירתם ברמות. ידעתني בבטחון מהאדון שהיתה אמרה לקבל את מהן, ואילו את השניה — לדוחות. אולם קיבלתי את שתיהן. כל חיינו נאבקתי בתדרמת-עצמיה ל쿄ה, ומשום כך יכול היה השטן להשתמש ביעילות כזאת נגד נגיד בנסק הביקורת מפי האחרים. פעמים רבות העצחות היטב בשעמדתי לבדוי; אולם בנוכחות אנשים בעלי אישיות חזקה מאד מעצתי עצמי נבוכה וממש בלתי מסוגלת להתנגד לדבריהם! הבחורה שידעתה שאסור היה לי להזמין אותה לגור אצל מקרה של ידידה קרויה שלי מארה"ב, ולמרות הדרכתו הברורה של האדון בנדון, כשהיא שאלת אותה אם תוכל לגור אצלם בעת שהותה בישראל, אמרתי "בן", בהרגשי מחויבות כלפי אותה ידידה אמריקנית שהכירה אותה.

זו הייתה עירכה להיות אזהרה חמורה ביותר, באיזו קלות יכולתי, בנסיבות זו, להתעלם מהדרכת האדון לחמי במטרה להציג את הכרתם ושביעות רצונם של בני אדים! אך כמובן, לו היהה כי הבחנה רוחנית די הצורך כדי לדעת זאת, היהתי לא ספק נשמרת לנפשי, שלא להניח לה להציג את כף רגלה על סף ביתיה! כפי שהחבר מרוחרי יותר, היא הייתה מעורבת בצהורה עמוקה מאוד לפני שהיא ידעה את האדון, וגם אחריה שחוותה את אהבת ישוע וקיבלה אותו — עדין לא שוחררה מכל כוחות האופל אשר שלטו שלייטה כה מוחלטת בחיים. התחום הרוחני שסביר אותה והליך אחריה לכל מקום היה כמו ענן קודר של לחץ ודיכוי, שעד מהרה הופנה נגדי. (את כל זאת הבינותי בדיעבד, כמובן).

בבוקר התקומה חגגו עם כמה חברים את היום קודם כל על הר הזיתים, ולאחר מכן בדירתם שברמות, שבה התחלקנו שלושתנו. אח אחד חילק לכל אחת מאתנו, באקראי, קטע הגות על צלחנתנו ליד השולחן. מרבית הנוכחים קבלו מילוט עידוד. אולם על פיסת הניר שנפלה בחלקי היה כתוב כדלהלן:

"אם ברצונך לשרת את הולת,
עליך להיות נכונה לקבל שירותם של אחרים
בזהירותם ובתקנם אותך".

שתי הערים האלה נהגו למתוח עלי ביקורת כמעט בלתי פוסקת, כמעט מהרגע הראשון; אולם ככלם הסכימו מיד שזה היה בדיקת הדבר שלו הייתה זקופה, ושהיית צריכה ללמדך לקבל את הזהורתיין בראשיה לדאגנן לי!

ב-27 במא依 יצאתי לדרבי למונז'ר בשם "מנזר יוחנן במרבר". והוא מנזר מבודד, חבווק בתוך הרי יהודה, לא הרחק מעין כרם, מקום הולדתו של יוחנן המטביל. כשהגעתי לשם קיבלת את פני הקהילה הצרפתי-אתחוליית שבמקום בחמיות. הם בדרך כלל לא נהגו לקבל אורחים, אולם אחרי שהתפללו — הרגישו שאוכל להעטרף אליהם לעשרה הימים שביקשתי. הם הובילוني לחדר קטן ונעים מעבר למטבח, עם כניסה נפרדת מצד המנו. השמל לא היה שם, כמובן, אולם המקום היה נחמד, ואני הייתה אסירת תודה על הכנסת האורחים שלהם.

זה היה מסע מפרק של ממש, מתחנת האוטובוס של המושב הסמוך, ואני כבר כמעט גועעת ברגע כאשר הוגשה ארווחת ה策רים! לא ידעתי דבר באשר לנוהג הצרפתי, להגיש מנה אחת כל פעם בקורס קטנה. ובכן, הובא לשולחןسلط ענק, ומשום שהשbatis כי הسلط מרכיב את כל סעודתם — קבלתי ברצון את התוטפה השלישית! אולם אחרי כן באו עוד שלוש מנות נוספות, בזו אחר זו, וככלו באותה הקערה, כך שבסוף הארוחה הייתה מלאה עד להתפוצץ וכמעט ולא יכולתי לזווז מקומוי! המצחיק ביותר היה, שהאחד היחיד שידע לדבר אנגלי נעד לכמה ימים, ולא הורשה שום דרך בעולם לשכנע את מארחיו שבסך הכל לא הייתה כל כך משוגעת לسلط, ושלא רציתי שלוש מנות גדולותسلط בכל אורך!

ביום הראשון של תפילתי באותו מנזר הזכיר לי האדון את האותר שנתן לי "עלולות את על במוותי". ושם ישנה אותה שוב ושוב. כאן נתן לי את הפסיק הבא:

"כי מי אל מלעדי ה', וכי צור מלעדי אלהינו?
האל מעוז חיל, יותר תמים דרכי.
משמעות רגלי כאילות, ועל במוותי יעמידני".

שמעאל ב' כ"ב: 32-34

זה נראה כהבטחה העתידה להתגשם רק בעתיד הרחוק ביותר, וشفועות שינוי ויעיזובי חדש היא שעמדה עבשו על הפרק.
בסוכה קטנה וחמודה שבירכתו המנזר תלוי שולט קטן, עליו נאמר:

"ויגדל הילד (יוחנן) ויוחק ברוח, ויהי בדבריות עד יום היראותו אל ישראל".
לוקס א': 80

כל שירות במלכות האלוהים, שבו מתקשרים אנו עם בני אדם אחרים, טען
תחילת תקופת הכהנה בבדירות ובДЕמיה, שבה מתקשר האלוהים עימנו".

ואז, כאשר נטلتני באקראי פסק מתוך קופסה קטנה ליד הכנסה לחדר האוכל, קראתי:
"ההשלה העממית הינה הסולם היחיד לכבוד מלכות האלוהים."
אלוהים אדירים, כל כך הרבה אישורים עגומים!

המנור באמת מקום במדבר, וכך באמת הרגשתי כל זמן שהוא בו. שהאדון הביא אותו למקום שומם ונידח, למדבר, במרקח רב ממנו, וכן מהציוויליזציה שאליה הדity רגילה. ושם התחליל לפעול בלביו.

תחלילה הראה לי, בבירור, באופן ישיר וללא מקום לטעות, כמה עלובה, חסרת תקווה, חוטאת וכובערת הדity באמת, בהשוויה לתפארתו ולרוממותו. הדבר הדברים אותו עד עמקי נשתי, ומתחת לעיניו החוקרות והבוחנות נפלו כל רגשות היהורה, שביעות הרצון העצמי, כל הרגש הערך העצמי שהיתה בי כיוצר אנושי – כל אלה, וכלו, וצנחו באפר לריגלו. ואז, כדי להוציא יגון על צער, הראה לי לא רק כמה אומללה ורקבה הדity בתוך תוכי, אלא שהייתי חסרת ישע לחלוthin, וחסרת אוננים לעשות משהו בקשר לכך בעצמי!

האדון השיט ועירט את רגשות ההתחסדות והצדיקנות שלי, מכל נקודת ראייה מעותת לגבי עצמי כאדם טוב, ישר והוגן. הוא הראה לי שביסודות הפנימי הדity באמת מושחתת, אנוכית, גאותנית, ומתנדגת תמיד באופן שיטתי לפעולתו בחוי.

האלוהים לא היה בלתי הוגן או בלתי אדיב כלפיי, כפי שאני רואה ואת עכשו, במבט לאחרו. שכן אין איש מתנו, יוכל בעמדו מול קדשו, להתבער מאחוריו. משחו בתוך עצמו הנינת להשוותו אל קדושת האדון. למעשה, אותו איש אינו יכול לעשות דבר כי אם לענות כהה על דבריו של ישעה הנביא:

"וזomer: 'אוֹלֵי, כִּי נְדַמֵּיתִי; כִּי אִישׁ טָמֵא שְׁפָתִים אֲנֻכִּי, וּבְתוּךְ עַם טָמֵא שְׁפָתִים אֲנֻכִּי
יֹשֶׁב, כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ הָיָה צְבָאֹת רָאוּ עַנְיִי!'"

ישעה ז' : 5

והאלוהים מראה לנו, לכל אחד ואחת מאיתנו החולך בעקבותיו באמת ובתמים, שבנו בתוכנו אין דבר טוב ולא גם אחד:

"ונהי בטמא כלנו, וכבגד עדים כל עדותינו..."

ישעה ס"ד : 5

"כִּי יַדְעַתִּי אֲשֶׁר כִּי בַּבְּשָׂר לֹא יִשְׁכֹּן טָבָב; כִּי רֹצֶחֶת אֲנִי לְעַשֹּׂת הַטָּבָב וְלֹא אִמְצָא.
כִּי אִינִי עוֹשֶׂה הַטָּבָב אֲשֶׁר אֲנִי רֹצֶחֶת, כִּי אֶמְרָע – אֲשֶׁר אִינִי רֹצֶחֶת – אֲוֹתוֹ אֲנִי
עוֹשֶׂה..."

כי לפִי האדם הפנימי חפצתי בתורת אלוהים,
אבל רואה אני באברי חוק אחר, הלוחם לחוק שכלי, וויליכני שבי לתורת החטא אשר באברי.

אוֹלֵי, האדם העני! מי יצללני מגן המות זהה?"

אל הרומיים ז' : 18 – 19 ; 22 – 24

האדון ציריך לגלות לנו זאת, כדי לאפשר לנו להבין עד כמה נואשות זוקקים אנו לעזרתו ולהחסדו! צידקתו וערכו האמיתיים בהם רק כאשר קודשנו ככלים לשימושו.

הלקח המענה והמייסר ביותר מכל היה, כאשר עוזר לי ה' להבין שהייתי חסרת אונים לחולטין לעשות ולו דבר מה קטן אחד כדי לשנות את השחיתות והיריקון שפשו בתוכי. הדבר לפקח ממנה את החוט האחרון של החשיבות העצמית. ובכך הוא נתן לי לדעת, בוצרה חרש ועומקה יותר שעל עצם קיומה מעולם לא העוזי אפילו לחולם, שאני זוקפה לו ולהשדו בחיי יותר משעהלית בכלל בדמיוני, ושובלעדיו לא אוכל לעבור בשלום אפילו יום אחד! כל מה שיכולה לעשות היה לזעוק אליו ולהתחנן לפניו כי יהול ב' את השינויים הנחוצים הללו בחיי, כדי שיוכל לעשותני לכלי הראי לשימושו. ברם, הרגשתי שהוא רחוק מאד מאד!

אלו היו עשרה ימי יסורים קשים, שבהם יכולתי רק לזעוק אל האדון כפי שזעק אליו

דוד:

"חני, אלהים, כחסדק! כלב רחמייך — מהה פשעי!

הרב כבנסני מעוני, ומחטאתי — טהרני.

כי פשעי אני אדע, וחטאתי גנדי תמיד.

לק לבדוק חטאתי, והרע בעיניך עשית;

למען תעדך בדברך, תוכה — בשופטך.

הן בעון חולתי, ובחטא — יחתמתי אמי.

הן אמרת חפצת בטוחות, ובסתום — חכמה תודיעני.

תחטאנו באיזוב ואטהר, תכבנסי — ומשלג אלבון.

תשמי עני ששון ושמה, תגלה עצמות דיבית.

הסתור פניך מחטאתי, וכל עונונתי — מהה.

לב טהור בראש, אליהם, ורוח נכון חדש בקרבי;

אל תשיליכני מלפני, ורוח קדרך אל תיקח מני!

השיבה לי שנון ישעך, ורוח נדיבת הטעמני..."

תהלים נ"א: 3-14

כמהתי להשתחרר באופן שלם ומוחלט מנאלחותו ומטומאתו של "האני", אשר נחשף לעיני תחת חקירותו, אולם חשתי שעדין נותרה לפני דרך כה ארוכה, דבר שהשקיע אותו עד יותר ויותר עמוק במצולת היאוש. ואז הבינותי לראשונה שהמתנה הגדולה ביותר שיכל האלים לחתת לנו איננה כל הראייה החיצונית לבוכחו של ה', שאליה משתוקקים מרבית בני האדם כל הזמן, אלא שהמתנה הגדולה ביותר היא האלים עצמו בתוכנו, דרכנו, איתנו, למעןנו, בכל רגע ורגע בחינו — זה מה שעשינו לבקש, להתגעגע, ליהיל, להתפלל, ולהשפיל את עצמנו כדי לקבל!

איחוד עמוק יותר זה עם האדון הוא המתואר ע"י אנדרו מוריו בספרו "הברכה השלמה של חג השבעות" שאותו הורה לי האדון לקחת עמי לאותה תקופה התבודדות בהר יהודה:

"לדעת את מלאו המשיח, ולהבין באיזו אינטנסיביות ובאיזה שלמות וממשות מוכן המשיח להיות הכל בכל מככל בתוכנו — וזה סוד ההתקדשות השלמה. מי שמכיר את רענן האלים בעיקרון זה, ושם עמוק לכו מוסר עצמו לפעולתו, הוא שגילת את הנימיב לברכה השלמה של חג השבעות".

"כמה מעט מוכן בקהלת, שהדבר האחד והיחיד שעלי' לעשותו ללא הרף הוא

לשמור את נפשי במצבאה הלא-כלומי של תלות שקטה ופוחואה לפני האדון, כדי
שייהיה לו החופש לפעול בתוכו; שהאמונה, כקבלה מרצון וציפיה לפעול האל
— מקבלת הכל וمسئולת לכל.
וגם כי היא האלוהים הכל.

אל לשום תנועה בזמננו, לשום מלה על דל שפטינו, לשום פעימה של לבותינו,
לשום סיפוק של צרכינו הגשמיים להיות בנמצא, אלא שיחו ביטוי לרענו, לכבודו
ולכחו של ה'. רק האדם המכיר בכך והמסכים לכך, המשתווך לכך והבקש זאת,
האמין בכך והמתפעל זאת, יכול להבין אל נובן מה לצירך המלא ברוח לפעול, ומדוע
חוויון כל כך לגביו לנושח הכל, אם ברצונו להשיג זאת. האלוהים איננו עירק להוות רק
משהו, אפילו לא רק הרבה, כי אם הכל בכל כל — ממש כך, באופן מילולי!

כשהזרתי הביתה אחורי חוותית עשרה הימים במדבר, נכנסתי דרך הדלת ומיד יכולתי
לחוש שחל בה שינוי רוחני. יכולתי להבין בכל נימה באישיותו שימושו קרה פה בימי
העדרי, שוררים וקארול כרתו בינהן ברית — נגדי. מעולם לא נכנסתי לתוך אוירה כה
עוינת בכל ימי חי! הרגשת הורות והידייבו גברת והלכה בכל שנקפו הימים. נראה לי שהן
החוליטה להטיל ספק בעצם ישועתי, ולכן חשו לצורך להתווכח ולסתור כמעט כל מלה
שהוזעתי מפי וכל מעשה שעשיתי! המתה בדירתיגי גבר בשל כך עד לא נשוא, ואני עדרין
ובורתה היטב איך הייתה מרגישה כל פעם שהזרתי הביתה מהעיר. כשהתחלה לטפס
במדרגות לדירותי פחדתי לפתח את הדלת, בידע שאת פנוי יקבלו עינויו ורוחיה בלבך. כל
אימת שהיית מותלוננת בפניהן על יחסן כלפי (במשך הזמן גדו הניכור והידייבו עד כדי כך
שפושט לא עמד بي הכוון להתלן עוז!) היו הן מזכירות לי את הפסק שקיבלה בבוקר
הפסחא, שהיתה צריכה רק לקבל את העורותיהם וחויתן מיידי האב!

היו כמו פעים שבhem אישור האדון את נוכחותו אתי, למרות שהפעמים הללו היו
נוריות, ומשום כך התייחסתי לכל אחת מהן באל אורציך. יום אחד, למשל, בא נער
מאמין אחד בן שמונה מהצעפון בשם שמואל לבקר אצל. היהבו פתיחות של ילד כלפי
אלוהים, ואני תמיד נהנית כל כך מביקוריו. יום אחד הסתובבנו יחד בחנות הכל בו
הראשית של ירושלים, וגיליתי בה מערכת יפהיפה של צלחות מאנגליה, מכוסות באותם
פרחים אדומים שהיו אהובים עליי כל כך — אותן פרחים אדומים המכיסים כמרבד את
הרי ישראל באביב. היה ברשותי לבדוק סכום הכספי הדרוש לקניות הצלחות, וידעתني
בבירור שצwan האלוהים הוא כי אקנה אותן.

גם דוריס וגם קארול שכחו מיר שhan היו אוරחות בביתי, ודרשו תחת זאת לקחת חלק
שווה בשווה בכל ההחלטות שנפלו. (נדמה לי שהן היו הרבה יותר שמחות לו עד מה דירותי
לרשון בלבד) למרות שלא גביתי מהן שכיר דירה, ולמרות שבתחתי באדון כל חודש
לאספクトו, אין עדרין הרגישו שהיתה להן הזכות לפקח על כל קניות ורכישה שביצעתני! וכן
ידעתני שלו צויתתי לאדון וקניתי את הצלחות, היו השתיים מיר "יודדות עליי" בדברי
 ביקורת, על שבובותי סכום בסוף גדול כל כך על קנית מערך צלחות יקרה כל כך, כאשר
יכולתי לקנות מערכת חסכנות הרבה יותר! (במבט לאחר, אני תמהה על עצמי מדוע
בכל סבלתי והרשיתי כל זאת; אולם מאו ומחמד היו לי קשיים ביחסים עם אנשים
שוטטניים, והידייבו השטני בלבד עשה אותי חטרת אונים להתרמודד אתנו!)

אבל הצלחות היו כל כך נחמדות, שאני פשוט ידעתי שהן מתחנה מהאדון. קניתי אותן, איפוא, ושמואל ואני התנהלו הביתה עם החבילה הכבדה. וברוק כפי שצפיתי מראש – הביקורת הchallenge ברגע שהקופסה נפתחה. אולם הפעם סיפק האדון נחמה על צויתי לו. זמן מה מאוחר יותר ניגש שמואל אל הצלחת דמיית הלב, העומדת דרך קבע על השולחן בסלון, הרים את המכסה וקרא: "אסטר, בואי הנה מהר! הביטי הנה!"

בעלה מצאתי צורו שטרי כסף אחד מאורחי השair שסנתה לפני זמן מה. וזה היה בדיקת הסכום שהוציאתי על רכישת הצלחות! כמוון שלא היה בכך כדי לשים קץ לדברי הביקורת שלhn, אולם לבני היה בכך נחמה, ואישור נוטף להבות האב.

פעם אחת בא שמואל לשוחות אצלם שבושים ימים. ליליה אחד באotta התקופה נסעתה לתל אביב, לבית מלון קטן על חוף הים, כדי לנוח, להירגע ולעצת מסיר הלחץ, וכן לכחוב כמה מכתבים. השארתי אותו תחת השגחתן של דוריס וקארול, בהבטיחי לחזור למחרת אחר העברים. אולם הן התיחסו אליו בעורה כה מחרידה, שהוא ברוח מפניהן למחרת

בבוקר וחזר אל ביתו שבצפון הארץ! (נראה לי שהיה לו הרבה יותר שככל מאשר לי!) כל אימת שהו途חו בי ביקורת שלא בצדך – וזה היה כמעט כל הזמן – האדון מעולם לא הירשה לי להתוגון. הן פירשו את העדר התגובה מצידיו בחולשה פרדונית, דבר שעודד אותו להרבות בהתעללותן! הוא, כל הלילות הרבים שבהם יכולתי לנעול את דלת חדרי כשאני חשה בכל הבדידות והnicor, ושופכת את לבי לפני האדון: "זה,ABA, אני לא מסוגלת להמשיך לסלוח להן! אינני יכולה! אני לא יכולה לסבול זאת יותר! אני עוזר לך להחלץ מהסביר הזה!" אולם, תשוכנו תמיד נשארה בעינה: 'עליך לסלוח להן אפילו מיליאן פעמים, אם יהיה צורך בכך'!

היה בעיקר נושא אחד שגרם למרבית המתחים בינוינו. מלכתחילה הזמנתי אותן לגור אצלם במשך שישה חודשים, משומ שידעת כי בNUMBER יבואו סיד ובטסי לגור אצלם במשך שנה. אולם אר-שהוא הן כל כך רצוי את דירתי, שהם ניסו כל הזמן לשכנע אותי שיש ובטסי יגورو באיזושהי דירה אחרת – רק כדי שאאפשר להן להמשיך לגור בביתי! יחד עם חברים נוספים, הן מתחו ביקורת גם על אותו חלק מספרי שכבתבי עד אז, עד שכולם שכנו אוטי שעצם כתיבתו לא היה אלא תזואה של גאויה ויהירות מצידם. הנחתית איפוא את כתב היד על המדף העליון בארון, ואת כל נושא הספר, יחד עם הנבואה – על מזבח הקורבן.

יחסן העוני כלפי התדרדר עד כדי כך, שעם חלוף הזמן, כשהיו שתיהן שקוות בשיחה ואני הייתה נכנסת לחדר המגורים, הן פשטו קמו ממוקם בהפגניות כדי להמשיך בשיחתן בחדרן, מאחורי דלת נעולה! איזו הרגשה משפילה ונוראה!
וכל אותה העת היה לי ברור שהאדון טיפול באופן חטאיהם בחיה שמנעו ממוני להתרשם ALSO בשלמות.

כשאנחנו מכירים את אדוננו לראשונה, מקבלים אנו את טיהורו ואת הסליחה לחטאינו, ומתחילה חיים חדשים איתו, שלוח החטא שלנו מנוקה בדמי, בדים קרבו. הדבר מאפשר לנו לקלים יחס אישי עם האלים, משומ שמחיצת חטאינו הבדילה בינוינו ובינו קודם לכך. אולם אין זה ממשו ההופך אותנו כבמטה קסם לאנשים מושלמים! עם חלוף הזמן, מגלים אנו עוד ועוד שטחיה הגדיל הוהלכים ונערמים ומצטברים – כמוון שלא חטאם גודלים וגולים כמו ניאוף, תאווה וכי"ב – אלא אותן "שולדים קטנים המחייבים

בכרמים" כוכחות, קינהה, כעס, דיכאון, תוקפנות וכן הלאה. ואז מתחילה האדון עובודה עמוקה הרבה יותר, בנסותו לשרש את מרכזו חטאיינו מן היסוד. למשל, הוא סלח לי על גאוותי, אולם עכשו ביקש להפוך אותה לעונוה אמיתית!

הוא השפֶל עד איבוס בּבִית לְחַם,
וְהַשֶּׁפֶל אֶת עַצְמוֹ עד לְאַלְבָן.
אֵיךְ אֲנִי, הַיְהִיר — לֹא חִפְצָתִי
לְהַקְוֵת פָלְמִידָה הַעֲנָנוֹ!
רָצְנוֹן לְאַכְיוֹ הוּא הַכְּנִיעָן
בְּתַחַר לְהַלְךְ רַק בְּאוֹר;
וְאַנִי — נַאֲבָק בְּלִי אַרְגִּיעָה,
אַזְקָתִי הַעֲצָמִית — בְּהַלְבָחוֹר.
הוּ, שְׁבָרְגִּינִי, אַדְוֹן; טְהִרְגִּינִי
הַגְּחַח וְאַשְׁכְנָה בְּךָ!
פָתָה חִבּוֹתָנוּ נִמְשָׁכָת,
וְקִדְשָׁ בְּחִי אֶת שְׁמָךְ!
רוֹיַה השָׁן, "דָרָךְ גַּלְגַּלְתָּא".

העובדת שזו הייתה פעולה עמוקה יותר של האדון בחוי, או שרה לגבי פעם נוטפת ע"י אחד מידורי, שבילה עמי זמן מסוימים בזום, כשהושיט לי את המילים הבאות:

האדון ישות המשיח,
אני משפיל את עמי תחת כל החטא והאשמה של אהבת עצמי, של קשי לבבי,
MRIOTI וחותר אהבה שני, אני יכולתי לאחוב ולסלוח, ואין ברצוני לסלוח. מרוגזה
ואילך איןני רוצה חלק כלשהו בחטאים האלה. אני עומד באמונה על העובדה שאתה
גאלת אותי כדי לאחוב, לאחבה השופעת מתוך לך, ושאינה היה עוד עצמה.
האדון ישות המשיח, מושיעי וגואלי, היום אני מתחרס לך מחדש. אני רוצה
להתאמץ ולהתעורר לקראת המטרה הזואת בכל הנסיבות. אני רוצה להודות לך כל
אימת שאתה מביא אותה למעבים שביהם וכאה אני ליחס בלתי דוגן, או שהם אנשים
אחרים ממרומים לי את החיים, היה וرك בוחרה בתשובה ובחורתה על שלונותי
אוכל אהבה אמיתית מך.
לא אחדל להתפלל עד שאתה זו תהיה מנת חלקי — בכל מהיר. אחרים עריכים
לראות בחיי מה שגואליך יכולה להשיג — לתפארתך. הו, אדון, אתה הנך אהבה
נצחית, ואתה יכול רוץ לאפשר לי לשחק ולחקיר את אהבתך. אני מאמין בכך
בשםך.
אמן.

תפילה זו עזרה לי להבין שהביקורת הבלתי צורכת שקבלתי בלי הרף ניתנה קורם כל
בפקודתו הווא!

יום אחד, בראשית אוגוסט, הוזממתי לאסיפה של מאמינים בטבריה, על מנת לקרוא בפניהם את ההצעה שהיגשנו בין הדין הגבוה לעדק. שמחתי לעשות זאת, משום שהאמינים בגליל היו נאמנים כל כך בעמידתם לצידי למורות כל חודשי הביקורת שיצאה מירושלים. אולם ברגע שנכשתי לתוך החדר שבו נערכה האסיפה – צנחה לבֵי אל בהונוט רגליי. בין האנשים ישב אח נוצרי אחד מארצות הברית, שהסביר את עצמו לנבייא או משה כוה, ואורה של קשיות קודרת מסביבו, משומש חסרה לו העונה של ישוע, האמורה להיות סימן ההיכר של "נביאים" המשיחיים. לצידיו ישב מאמין אחד מירושלים שהיה אחד המתנגדים המוצהרים והחריפים ביותר בארץ נגיד, במיוחד אחורי שניננת החלטת בית הדין. בשראייתי את שני אלה יושבים ביחד היה להרשותה לי הרגשה הנוראה, שאין לטעות בה, שאם אקרא את עתרתי לבית המשפט באותו ערב, עלול להיות שאשר ללא DID הביקורתית של האויב באותו ערב.

מדרך הקבוצה פתח בתפילה, שרנו כמה שירים ביחד, ואז הוזממתי לקרוא בקהל רם את כתוב ההגנה שהגשתי לבג"ץ. קמתי על רגליי ופתחתי בקירה. אולם כשהצעירה כלשדי נשמעת לאחסדו של רוח הקדוש, עלל האויב לעות אותה ולסלפה לבלי הכר, וזה בדיק מה שהשטי עשה באותו ערב. בקראי מספר קטעים, ציחקנו שני האנשים שהוכרתי לעיל ביניהם ברשעות, והעירו הערות משפלות רבות מספור. عمודה בפניי הבעייה, משומש יותר מכל רציתי להתיישב ולשכוח מכל העניין!

בעודי קוראת, החילוני לשוחרר במחשבתי, עד אחר צעד ונסיבה אחר נסיבה, את אישורו של האדון לעתרה זו לפני בית הדין. שיחזרתי אותו בזו אחר זו – כל הדברים שהזכרו בספר זה וועשות רובות שלא הזכרו בו – ובסוף של דבר, כשהגעתי לדף המשמונה עשר, ידעתי שלא כל קשר עם מה שיאמרו כל בני האדם בכל העולם – עדותנו לפניה בית המשפט הייתה מלאותם, ואני לא הייתי אמורה להתחחש לה או אפילו להתנצל עליו! וכך המשכתי בקריאת ההצעה עד סופה, בידען מראש את העתיד להתחולל מיד לאחר מכן, אולם בידען כמו כן שהכל עתיד להסתיים בכח טוב. את שלי לפני ה' עשית. ואכן, אשר יגורתי בא' לי. ברגע שהתיישבתי זינק האח הנוצרי-אמריקני על רגלו. הוא פתח בתפילה, ואחר כך הוסיף: "כה יעוז ל' ה' אם אני טועה, אולם אני רוחה לציין שהצעירה הזאת אינה אלא פיסה שחכנית של התהדרות עצמית, וברצוני לומר שאני מאמין כי אין לה דבר וחזי דבר עם אלוהים! שמעתי רבות מההערות ודבורי הביקורת בירושלים, ואני נמצאה מה תוך דאגה עמוקה. אני מאמין שהאהות הזאת פעלת לך ורק לפי הבשר, וששתגתה בך שלא תהייצה תחילת אם איש מבין כל הנוצרים בישראל, שנפגו כה קשות עקב החלטת בית המשפט!" והוא המשיך באותה ה nimma במשמעותו – מחזיע שעיה נספת, כשהוא קורע את הצהרתי לבית הדין לגורים, והוא – ייחד איתה.

ובעודו מטריך, החלפו מחשבות רבות במוחו. ראשית כל, ידעתי שהוא שגה בהאינו לשם goede רכילות מבלתיeki לקיים תחילת את המצוודה המקראית להביא את כל שהוא לו בלבו עלי תחילת באופן אישי ופרטית. עד עצם היום הזה טרם הייתה לו מידה העונה הדורישה כדי לבוא אליו וללבן את הנושא הזה, או את הדברים הנוראים אשר אמרו אודותתי. וכמו כן, אני הבאת את הצהרתי זו לפני כל קבוצה משיחית במדינה, וכל אחת מזמן העניקה בתחילת את ברכתה עליה. (הארונו שבדבר היה, שכשהוא עצמו בא ארעה

לראשונה עם קבוצת תיירים בשנת 1977, סיפרתי לפני כל חברי קבוצתו על המשפט העתיד, ולפניהם הקבוצה יכולה הוא עצמו התפלל למשני, בהצהירו בצהרת נחרצת שלדעתו יד אלהים בדבר, והוא אף הריעף עלי את ברכותיו הכנות ביורו!...) אולם בתוכי חשתי בשלום, שהיא ראשית ההוכחה לפעילותו העמוקה יותר של האלים בחוי. באותו ערב החלתתי שללא כל קשר עם מה שיאמרו כל האחרים, ידעתי היטב שרוח הקודש הוא שאיפשר ל כתוב את העדות הזאת לפני שהוא הגיע לבית המשפט.

מהחר ואותו האח חונן בקשרו נאום כה רב, كانوا מרביתם המאמינים שנכחו אותו עבר במקומות את דבריו ללא קושיות, ומماו אותו המפגש לא שבנו עוד לדבר אליו. אפילו אחד הדידים שעזר לי בכתיבת חבר ההגנה נתקף בספקות רציניות באשר לתוכפו של כל המשפט מאזו אותה האסיפה ואילך.

אחרי האסיפה, ניגש אליו האמריקני הזה ו אמר לי: "צר לי, אולם היה עלי לומר מה שחשוב. מקווה שאין כועסת!"

היו כל כך הרבה דברים שרציתי להגיד לו, כולל אגרוף רציני בשינויים, אולם כל מה שאמרתי היה: "ובכן, בעצם, אני כן הבאת את העתרה הזאת לפני מרבית המאמינים בישראל מלכתחילה, ולמעשה, אתה היה אחד האנשים הראשונים שאליהם הבאת את זה! ואתה בעצם נתת את ברכתך מכל לב עלייה!" כמובן שהוא לא זכר זאת כלל. וזה היה הדבר היחיד שבו היה מעורב ישירות, ומשום כך הייתה זו הפעם היחידה שהרגשתי את עצמי חופשיה להעיר.

שבועיים מאוחר יותר, ב-19 באוגוסט 1979, קיבלתי הודעה ממשרד הפנים שבקשתי לקבלת "תושבת קבוע" נדחתה, וሂעלי להסידר את כל ענייני על מנת להיות מוכנה לעזוב את הארץ לא יואר מיום ה-22 בספטמבר 1979, ראש השנה, היום שבו עמד תוקף אשרת היישבה הומנית שלי במדינה לפוג.

הדבר בא במפתיע, כהلم, היה ובטחתי נמצאות באחבות האב וביכלו לאפשר לי להשתאר בישראל, במיחוד אחריו שהיתי כל כך נאמנה במתן עדותי בבית המשפט. לא יכולתי להעלות בדמיוני שאלאץ שוב לעזוב את ישראל בקהלון, ללא רשות חזרה, אפילו לא לביקור! ולהרע את המ丑ב עוד יותר, קיבלתי למחות מכתב מאוחות אחת באדון מאנגליה. קטע אחד במכתבה הדגישה, ככל הנראה, בכירור את העובדה שיתכנן וייה עלי לעזוב את ישראל לצמיתות.

"אסטר הירקה שלו,

היה ערכיה לכתוב קודם, אולם חוששתי שדוית זאת, ואני מרגישה שעלי להתחלק איתך במה שאני מרגישה שהאדון הניח על גבי עבורה. זמן קצר אחריו קיבלתי את מכתב הבאתי את העניין של ישיבתך בחושבת קבוע בישראל לפני אבינו שבשימים. אסטר, פשט לא יכולתי לבקש מהאדון לך להישאר. כל מה שיכלתי לעשות היה לבכות. התיעפתי לפני האדון בשビルך, משומש אני מאימנה כי האדון הראה לי כמה שהוא אוהב אותך, כמה יקרה את בעניינו, והוא רואה בר מישחו שהיה מוכן להכנס מרענן לתוך דחיית בנו היקר. הרגשתי שלו של האדון מלא אהבה, הכרת תודה וחיבה אלק', שאחכטו אלק' ממש שברה את לביו.

הרגשתי שאלהודים מבקש מישחו שבאמת יתהלך בעקבותיו של ישוע, מישדו מבני

עמו ישראל, שיסכימים להיות דוחוי ונמאנס כמו שישוע, אשר הועז אל מחוץ לעיר. אני מאמין שהוא מփש אחר מישחו מבני עמו שיקח חילק בסגולות ישוע בך שיגורש בישראל ובאמת יניח את חייו בהפגעה עבורה עמו והבהיר מקום גלוותו, כדי שרוח הקדש יוכל להתפלל דרך אותו האדם – אדם פורה יעמוד בפרש למן בני עמו, כדי שהוא יראה מעמל נפשו וישבע – ושיהודים רבים יותר יבואו אל ישוע ממשיח. אינני אומרת שאת היא אותו אדם, אלא אדם שכזה בלבך..."

באשר הבאתי את הענין בדמوعות לפני הארון, הוא לא נתן לי תשובה ישירה לשאלותי אם זה רצונו, או שאין זה רצונו, שאשר בישראל. הוא פשוט הנחה אותי אל הקטע הבא בספרו "רגלי אילות על הבמות"

"...אולם עבשו הם על גביה הרבה יותר מאשר Mai פעם. אכן, לו אך חיל השביל שעליו פסעו להעפיף מעלה, כי איי היו מגיעים ללא ספק לבמות עצמן, שם לא יוכל אייב ללבת בעקבותיהם, ושבוח ורומים פלאי ממרפאה.

אולם תחת זאת הוביל אותם השביל מטה מהה מטה, אל עמק שהיה נמור כנייה החשפלת עצמו. כל הגביהם אשר השיגו במסעם הממושך והמפוך הלבו עבשו לאיבוד, והם יutrכו להתחילה הכל מההתחלת, כאשר מועלם לא יבואו בדרך לפני זמן כה רב, וכאלו לא סבלו קשיים ונסיונות כה רבים..."

האם תסכימי לסבול גם זאת, רבת-פחד? האם תסכימי לאבד, או להינצל מכל מה שהרווחת במסעך אל הבמות הגבוות? התREADY מטה, בנטיב הסליחה, אל עמק האיבוד, אך ורק משום שוזהי הדרך שבה בחרתי למען? האם עדיין תמשכי לבתו כי ולאذهب אותה?"

עיניה נפקו לראות את העובדה, שבדוק במעטיק לבבה קינה בה אך ורק תשואה יוקדת אחת, לא אל הדברים שהרואה הבלתי לה, כי אם אליו בלבד!"

בקראי זאת הבינותי מיד שישראל תבעה נתח גדול וחשוב מידי מלבי, ושישוע צרי להיות אהבתו הראשונה והיחידה. לו ריצה בכך, הייתה צריכה להיות מוכנה לוותר על ישראל לעולם. כל מה שהיא אהוב עליו בארץ זואות פרט על מיתרתי לבי באוטו לילה, אולם פרט למיק וلغזואי, לא היה דבר בעולם שיכל היה לגורום לי סבל כה רב. וכן, בזורי את אותו ערב לפניו שלוש שנים, כשהמייק וגיאוי הונחו על המזבח, הצעפה אליהם שם עבשו גם ישראל.

בשיספרתי לדורות ולקרול את החדשות ממשרד הפנים, הן מיד הודיעו לי בענוה מעישה ומתחסdetת שללא ספק צרייך לראות בך אותן שמלכתה טעית בכל עניין המשפט! ומידי לאחר מכן החליפו ביניין מבטחים והתחילה לעורר תכניות איך תוכלנה להשתמש בדיורתי אחורי שאאלץ לעזוב את הארץ! מרבית מדידי – היועצים (קבוצת המאמינים הקטנה שעוזרה לבתו את העתירה לבג"ץ, וכמה מדידי הגליליים שנשאו נאמנים לי אחרי אותו לילה בטבריה), הודיעו לי גם הם שעלי לראות בך את רצון זה ולקבל זאת כך, משום ששומך דרך חילופית לא נראית. רק שני אנשים במדינה כולה, יידידה אחת בנירה ואחרת ברוחבות, רצו עדיין באמת ובתמים שאשר בישראל!

עם החלטתו השלילית של בית הדין, היה אוסף הספרדים וההאשומות שהוטחו נגדו בקרב גופ המאמינים המקומי מרשימים באמת. וכן היה גם המ丑 עם מאמינים יהודים משיחיים רבים באלה"ב, אשר מביל לדרעת את כל העובדות לאשרון האשימו אותו בסגירת

הделות בפני כל היהודים המשיחיים שירצעו אי פעם לקבל אזרחות ישראלית, וזאת לעולם! זה היה מזור, משום שלמעשה לא שינתה החלטת בית הדין דבר כמעט, מלבד הפיכת ישוע לנושא פתוח יותר לויכון בישראל. גם קודם למשפטי, אם הכוון מישחו עם הגעתו לישראל על היוטו היהודי המאמין בישוע, היה בכך בעצם משום עורובה לכך שהוא יעלה על המtos הראשון היוצא בכוכן ההפוך, שיחזירו למקום שמננו בא! היחיד המחליט באמת ובתמים אם תחיה לנו הזכות להשאר בישראל אם לאו הינו הארון, ה' צבאות! הוא לדבו יוכל לאפשר לנו להשאר בישראל אם זה רצונו, וכאשר זה רצונו, אין אדם בכלל רחבי

תבל שיווכל לסגור דלת זו לפניו!

"עתה, מה נאמר על זאת? אם האלהים לנו — מי יריב איתנו?
אשר על בנו יחידו לא חס, כי אם נתנו بعد כולם, הלא יתן לנו עימם את הכל?
מי יענה בבחירה אלוהים? הן אלהים הוא המעדיק!
ומי הוא יאשימים? הן המשיח אשר מת, ואשר נעור מן המתים — הוא מימין האלהים, והוא יפגיע בעדנו!
מי פרידנו מהאהבת האלהים? הצער, או מצוקה, או משטמה, או רעב? אם עריה,
או סכנה, או חרב?
(ככתוב: כי עלייך הורגנו כל היום, נחשנו בצען טבחה!)
אבל בכל אלה גברנו מאד על ידי האוחב אותנו!
ובתו אני, שלא המות, ולא החיים; לא מלאכים, ולא שרדות, ולא גבורות; לא
ההווה, ולא העתיד, לא הרום, ולא העומק, ולא כל בריה אחרת, יוכל להפרידנו
מאהבה האלהים אשר היא במשיח ישוע אדוננו!"...

אל הרומים ח': 39-31

עלינו רק לקרוא בספר מעשי השילוחים כדיulgות את תגובתם של קברניטי הדת בישראל כלפי המאמינים היהודים הראשונים, ולהבין מכך שלגבינו, בימינו אלה, המ丑 נסבל הרבה יותר משהיה לגיביהם! אני לא ספק לא נרגמתי באמנים כפי שנסקל אסתפנס! אולם ישוע נתן לנו את ההבטחה הבטוחה שתינתן לנו הזכות הבלעדית להשלים את סאת יסורי. וכאן, במקומות תבוסה, הייתה החלטת בית הדין סיבה לשמחה!

যিশמעו אליו, (חבי הסנהדרין לדבן גמליאל) ויקראו את השילוחים, וילקו אותם.
יעשו אשר לא ידברו בשם ישען, ויפטרו אותם.
יעצאו שמחים מלפני סנהדרין, על כי זכו לשאת על שמם כלימה.
ולא חදלו כל יום למד במקדש ובבתים, ולבשר את בשורת ישוע המשיח".
מעשי השילוחים ה': 40-42

יום אחד הייתה אמורה להיפגש, במלון ירושלמי מסוים, עם מייסודה של תחנת רדיו משיחית אחת בארץ"ב, אשר הביאה ברכה כה רבה למגילת האהבה. בעוד ממתינה לבואו, ישבתי במקורה בחברת שני מאמינים מארצות הארץ. והם אמרו לי: "כਮובן שאנחנו ממורדים ווזעמים בשל כל הקשיים שלהם גרמה אסתר דורפלינגר. קשה פשוט להאמין שהוא בכלל נשעה, אחרי כל הדברים ששמענו עליו! זה בהחלט דבר מגעיל, מה שהיא עשתה, והיא העיצה תקדים שלילי לכלנו!"
וכך פנית אליהם בשאלת. "האם ידועים לכם כל פרטי המשפט?"
לא, רק החלטת בית הדין. אבל זה בהחלט מספיק!

"האם שוחחתם על כך עם אסתר עצמה?" שאלתי אותם, כשהאני מתקשה מادر להתפרק מלצחוק.
"לא, איזה עם יש בקר?" שאלו.

"הטעם הוא, שלפניהם יש לכם הזכות לשפטו מישחו אחר, כתבי הקודש דורשים מאייתנו ללבת קורם כל אל האדם שנגדו יש לכם טענות! יש לכם דעות קבועות ונחרצות כל כך כלפי אשה שלא הייתה מוהים אותה אפילו אם ראתם אותה!" עבשו כבר באמתצחתי. אולם אותו הדבר נכון לגבי 99% מהאננסים שהחזיקו בדעתן עזנותם כאלה, משום שرك מעתים מادر טרחו בכלל לבוא אליו עם העורותיהם — כמובן, לפחות באופן מודע!

בתוך כל המהומה והעצות ההיסטוריות, ניגשתי למשרדי של אורי הופרט כדי לדון עימו בנוגע ולדוחות לו על ההתפתחויות האחרונות.
"עצתי לך, איילין, היא לשוב ולפנות פעם נוספת לבג"ץ, והפעם לא כדי לדרש אזהרות על פי חוק השבות, כי אם ישיבת קבועה. אני מאמין בכל לבי שהגבג"ץ יפסוק לטובתנו, מושום שהשופט התייחס בפסק דין לעובדה שקייםות אפשרות חילופיות! מושם שאני מבטיח לך, אם לא נפנה שוב לבית הדין, ואת תעוזבי את הארץ בעשרים ושנים בספטמבר, תהיה זו הפעם האחרון שמשרדי הפנים יניח לך אף פעם להכנס שוב לישראל. את הרוי לא בדיק אתה מחביבותיהם, את יודעת?..."

ואז העביר על העבדה שלמרות שביקשתי אישרה במרץ — הם המתינו פמעט עד סוף אוגוסט עד שנתנו לי את הצו לעזוב את הארץ, מן הסתם במטרה למנוע נקיטת כל פעילות משפטית נוספת שהיא מצידך.
לא היה כל ספק בבר שזומן הולך ואחל בנסיבות. אמרתי לו שאחשוב על כך, וסבירתי שאשובי למשרדי בעבר שבועיים עם החלטתי, אם לפנות בעתריה לבג"ץ או לא.
cashowitzi הביתה סיפרתי לדוריס ולקארול על עצתו של פרקליטי. הן דחו אותה על הטע TICKP ומיד!

ימים אחדים לאחר מכן נסענו לבנס של מאמינים שהתקיימים בצפון המדינה. הבנס נוהל על ידי אותו אח אמריקני שתפקידו בחוריפות שכזאת בטבריה. אולם ידידי הגלילאים (המעטים שעוד נותרו לי) חשו שعلي להשתתק בכנס הזה, וככה עשיתי. אך למנ הרגע הראשוני התברר לי שהוחחת מ"המעגל הפנימי" של ידידייהם. ואז, ביוםו השני של הבנס, נקרהתי לביתה של אחת המאמינות, רק כדי למצוות שם את כל חברי הוותיקים משכבר הימים ישבים במעגל ומצפים לבוא. גם דוריס וקארול היו שם, כמובן, ומה שנאמר שם הכאב לי כל כך שرك במאמעים נואשים התגברתי על בכני בפומבי. אולם פשט סירבתי להראות להם כמה שדרירותם פגעו וחתכו בי! כי כאן הם ישבו, הידידים האחרונים שעוד נותרו לי, ואמרו לי שהם נועזו באותו אח אמריקני, ושהם הרגשו — כפי שגם אישרו קארול ודoris — שקיימים ספקות רציניות באשר להליך עם האדון. שהם חשו כי בשום תנאי שהוא אל לשוב ולפנות בעתריה מחודשת אל הבג"ץ. בעקרו של דבר טענו כלפי, שגם עזוב את הארץ — וזה היה הדבר הטוב ביותר, ושבצם איש מהם לא יתגעה אליו!

כל שיכולתי לעשות היה רק להקשיב בענווה לכל העורותיהם ועצותיהם.
"אהרhar בכל מה שאמרתם. תודה לכם." היה כל מה שיכולתי לומר, ואז יצאתי החוצה. טילתי טיול ארוך בחורשה, ואז התישבתי לנוח על מרבד ריאני של מחותי אורן,

והנחתה לכל הדמעות האוצרות בתוכי לשפטו ולפרוץ החוצה. הרגשתי את עצמי נבגדת ובודדה, והדריכוי השטני היה מה חזק ואינטנסיבי בכל אוטם הימים שמש לא ידעתني أنها לפנות.

נראה שהדמעות לא עזרו, ממשום שהכאב העז שבלביו לא שבר. חזרתי איפוא למרכזו הכספי, אrosisטי את מטלטלי המועטים, ונסתעתי הניתה. כשחזרתי לדירתי, מצאתי שם מכתב מהברתי באורה"ב, קארן קולבינסקי, שפעמים כה רבות הביאה לי דברי עידוד וחיזוק מהאדון:

...בוקר אחד, בשעת תפילה, דבר האדון אל לבי בשיר, אלה הן המילים שמענתה על מנת לבטא (כמיטיב יכולתי) את הלקח שהוא למד אותי:

אם עוד מעקיק עלייך על החיים,
אם פיעוף מעמל ודאגה —
הסתפל אל ישוע; והוא אתק בקשימים,
מעוזר — לא ייעף, לא יגע!
גם במצור האויבים — תלה עיניך ברם
התבונן בנשרים, ביונים —
אין שום הר, הקבנה מדי בשביבם —
על בנפי התפללה תתקרב לאלהם.
כל מבחן מבחן כשרך להMRIIA!
או לקרוות הרקמות, המחשך, המכאוב
עוד תזרחנה קרייני התקווה:
הוא הבטיח ?נמר וילשלים מלאכטו!
נழון גם מפלט — בו תמצא!!!

omidridha nospat haanmana bahtchabotah, givin woatess, hageu haftuk haava:

"בתח אל הי בכל לך, ואל בינתך אל תישען,
בכל דרכיך דעהו, והוא ישר אורחותיך" ...

משל ג': 5⁶

שתי אלה היו תזכורות לריבונו של האלוהים על חי, ואני ידעת שアイכשחו, הוא עבריר אותו בשלומ דרך התקופה האפלה והקדרת הזאת.

דוריס וקארול חזרו ביום המחרת מהכנס, ולמחרת היום נעדרה לי הפגישה עם אורי, שבה ציפה לקבל את החלטתי הסופית. ממשום שעצת חברי הייתה כה חזקה ומשום שהדריכוי השטני היה כבב, יצאתי למשרדו של עורך הדין בלווית ידיד בשם פיטר, כדי לומר לו שיאכח מבל עתירה נוספת נספת לבין הرين. שאני מתכוונת להשאיר את מעב העניינים כמוות שהוא, ולעוזב את הארץ בתוך שלושה שבועות.

כשפיטר ואני הגיענו למשרדים, החל אורי לתאר את תכניותיו להגיש עתירה נוספת לבג"ץ. ובטרם הורתה לי להזמנתו לפתח את פי ולומר ولو מלה אחת — הורה האדון במעמקי

לבי: "המשוכי בהגשת העתירה לבין הדין הגובה לצדק!" כששים אורי בתיאור ההליכים המשפטיים שקיוה לנו בינם, אמרתי: "האם תסכים להרשות לפיטר ולעzaת החוצה לכמה רגעים?" פיטר ואני ייצאנו ממשדו.

ברגע שיצאנו לרחוב אמר מיד: "לפנינו שתאמורי משחו, אני רוצה לומר לך שהאדון נתן לי את אישורו שלילי להגיש את העתירה לבית המשפט!" פיטר, הוא אמר לי את אותו הדבר בדיקוק! הסתכלנו זה בזו, בידענו את הצפי לנו בשנוחזר לדירתי עם החלטה השונה מזו שהוצאה לי. אולם באותו רגע, מול הדרכתו הברורה של האדון, נראתה תגובתנו בלתי רלבנטית.

"בוא, פיטר, נכנס ונגיד לאורי להגיש את העתירה!"

וכך שלח אורי בשניה עתירה לבין הדין הגובה לעזק, ובקש מהם להזכיר אם אוכל לקבל רשות להישאר בישראל כתושבת קבוע, אם לאו; שאל אותם — אם הם יסבירו לדין בעניין — להציג צו מנעה נגד משדר הפנים, שיאפשר עליו לגורש אותו עד שתיפול הכרעת בית הדין בנדון. ירעטי היטב שם הם יסבירו לטפל בעניין — אפסה כל תקווה. שהזורנו הביתה עם החדשנות היו קארול, דוריס ושאר החברים שנאספו שם מרוגזים כהונן על שפعلתי בניגור לעצותיהם, ודoris לא התעכלה, כי אם מיהרה להפיץ את הידיעה בין כל שאר חברי. אולם באותו לילה, ממש לפני שכיביתי את האור, קראתי את הקטע הבא מתוך "שולחן במדבר" מאט ווטשמן ני:

"תורה בריאה עלולה לנפח אותנו, במלואה בגאותה על ידיעותינו או על השקפותינו. או שאנו עלולים לשכוח את האמת בכך שסוחטים אותה מאיתנו החוצה ע"י ויכוחים מתחכמים או שיטות מן הדרגה השלישית ("שיטיפת מה"). אולם החוווןינו מהפכני. לדיו כל היתר קטן. אם פעם אחת נראה את האדון — לא נשכחנו עוד לעולם. גם בגין התקפות השטן, או כשבצומחותיהם של חברי מאובחות אותן, רק הידיעה הפנימית של הכרת ה' היא שתשוחר לנו להחזיק מעמד בעיתות הנזון...."

יש הגין רב במה שאתה אומר — אולם אני מביר את אלוהי, וכי לי בכך!

היה בכר כדי לעוזר לי להבין שלמרות כל מה שיאמרו כל שאר בני האדם — אוכל לסתמוך על מה שהאדון נתן לי.

בימים הבאים גדרה הביקורת למידים כאלה, ורגשות המתח והኒכור גברו כל כך, עד שהוא נאלצתי לבסוף מודיעתי. הפעם נסעתי למרכו נופש קטן על שפת הכנרת בשם "פניאל", על שם המקומות שבו נאבק יעקב במלך ה'. סיפרתי להם שיצאתי למראית עין על מנת לקבל אישור מהאדון שכאן הגעתי להחלטה הנכונה; אולם עזבתי גם על מנת להסתלק מכל הביקורת ההורסנית אל איזשהו מקום שבו אוכל לשוב ולנסום בחופשיות!

היישיבה שם בדומיית הערב, ההאזנה לצערות השקט והמרדים של החගבים, הסתכלות ביופין של השקיעות מעבר להרים הרחוקים, כפי שהן משתקפות במימי האגם — כל אלה היו ברכות אהבות.

זה היה זמן שקט, אולם האויב עדרין השtolל מזעם. אולם בתרוך כל אלה, נתן לי האדון שתי הוראות ברורות וחד משמעויות: האחת — שעלי להודיע לדoris ולאROL תיכף ומידי שעליין לפנות את דירותי בטור שבועיים ימים (הזמן המודרך שנקבע מראש לשם כך

כאשר הגיעו אליו לראשונה); כדי לאפשר לי לעורר את ההכנות הדורשות להגעתם של סיד ובטי, ושניה – לעורר מסע בלאנדר-רובר במשר ששה ימים בחזי האי סיני, קודם שיוחזו שנישלשים ממנה למצרים. עזבתי איפוא את פניאל לשאני שרויה עדין מבוכחה ובכערת רגשות, אולם אסירת תודה לאדון על תשובהתו הברורה בשני העניינים האלה.

בערב הראשון לשוהתי בבית, הודיעי לדורים ולקארול שעלייה לעזוב את דירתי בהור שבועיים ימים, כפי שתואם מראש. הן עזבו מיד את החדר ופרשו לחדר השינה שלחן כדי לדון בעניין.

בעבור כמה שעת יצאה קארול מחרדה ואמרה לי בקרירות: "אנחנו נצא מכון מחר בבוקר!" וכשהן עזבו בבוקר המחרת, עם כל מטלטליהם, לא נאמרה ولو מלה אחת של "תודה לך על הכנסת האורחים שלך", אלא רק הערת פרידה אחרונה: "לשtiny יש ספקות רציניות בנוגע לישועתך". במלים אלה התupepo שתייחס מביי.

(כדי לנוכח כלפיהם בהגינות, עלי להוטיף בנקודה זו שכשנה או שנתיים מאוחר יותר באוشتיהן – כל אחת בנפרד – והתנצל לפניי. ואני עדרין סבורה שלו ציתתי לאדון ולא הזמנתי את קארול לגור בבית, יתכן והיתה לי ההזמנות להתיידד עם דורים. אולם למורת המ丑ב הקשה, האדון ידע הכל, ולא ספק השתמש במצב זה להשגת מטרתו הגדולה יותר בחיי; משום שהיה בכר כדי להציג עד כמה זוקפה אני נואשת לחסדו ולאהבתו בחיי!).

בתוך כל התקופה האפלה והקשה הזאת, תקופת הנסיעון, המשימוש והבחינה, קשה היה, וממש בלתי אפשרי היה להאמין, שבבוא הזמן המתאים, אצל האדון, הגיע הקץ לכל הסבל הזה. אולם, הוא צופה אחרית מריאשית, והוא רואה גם את הפרי שהוא עדיר לביצוע בבווא היום מהגפניים הגומות והמטופלות!

בדוק לפניו צאתתי לאילת, שם אמרה הייתי לפגוש במדריך קברצת הסיר לסיני, הגיע אליו המסר הבא בדואר ממישהו באירלנד:

"זאתה, ברחמייך הרבים, לא עזבתם ממדבר; את עמוד הענן לא סר מעלייהם ביום להנחותם בהדרכם, ואת עמד האש בלילה להארם להם, ואת הדרך אשר ילטו בה. ורותך הטובה נתת להשכilm, ומנק לא מנעת מפיהם, ומים נתתה להם לצמאם".
נחמהה ט': 19-20

באותה העת לא יכולתי לדעת זאת, אולם היה זה האות הראשון, המבשר שזמן הנסיעון האפל הולך ומסתיים, ובקרוב יגיע אל קיצו. הגשעה בת שיש השעות באוטובוס לאילת הייתה מהנה מאד, בעברנו לאורך ים המלח וליד האתגר ההיסטורי מצדה. למחור בבוקר העטרפרי לתייר במשדי "נאות היכיר" באילת, עם עוד אחד עשר איש שיצאו אתנו למסע. יצאנו בשעות העצרים, ועד מהרה עזבנו את הכביש הראשי ונכנסנו לתוך חצי האי סיני בתוך אחד הוואדיות המפלסיות את דרכם בין ההרים. לסיני יש יופי פראי ומרדים, ובימים שהתחפלונו בתוכו התרגשתי כל אימת שישוב נוסף בשביל פרש לנגד עניינו נופים חדשים. בנסעינו ראיינו הוכחות רבות לאוהבתם של הישראלים למקום העתיק הזה. בשנים הספורות שהבן היה חצי האי סיני

נתון תחת שלטון ישראלי, ניטעו בו גנים קטנים, מרכז חינוך ותרבות לבודדים, ולבי הלם בכאב, יחד עם לבותיהם של שאר הישראלים, על אותו מקום מפליא ומרחיב עין ביפויו. שיווזור בקרוב לדיים מצריות.

בעקבות ביקורו ההיסטורי של סאודאת בירושלים (בדיקות שבוע שבו הופעתו לראשונה לפני בית הדין) נעשו הישראלים ספוקניים יותר ויותר לגבי כוונתיהם של המצריים, והתחווה התגבהה בהם שהאחים עמדוicos לעציו להציג, ע"י ה"שלום", מה שלא עלה בידם להשיג במהלך המלחמה. ישראל עצמן לחזיר שטח הגדר פִי שישה משטחה היה, כולל את שדות הנפט היחידים שברשומה, ולפרק את בסיס חיל האוויר הגדול שלו בסיני. לגבי אומה קתנה כל כך והוא אובדן חמור, שלא לדבר על זכר החללים הרבים שנפלו בקרבות על סיני, ועל הקשרים ההיסטוריים שיש לישראל עם האיזור הזה. וכך היה הטויל הזה בסיני — ככלנו — מעורב בנוסטלגיה ובעצב על שעוד מעט לא יתנוטס בו עוד דגל ישראל.

מדרכי הטויל הגיעו את חצי האי סיני הכרה מרדימה, והמטע עצמו היה בגדר הנאה צורפה! באמצע המדבר הצלicho הלו לבל את הסעודות המלכותיות ביותר, ולהראות לנו את המקומות הנפלאים ביותר! הנהתי ליכטן לישון בכל ערב בשאנמי מכוסה במילוני כוכבי מדבר, ולהתעורר כל בוקר לאור שם סיני הבוהקת לקראת יום טורים נסף.

ביום הלפני-אחרון של הטויל הגיעו להר האדר, שפִי המסורת הוא הר סיני שעליו עלה משה לקבל את התורה. באותו ערב חנינו לרגל ההר, ובשעה 3.00 לפנות בוקר התחלנו להעיף במשעול הגמלים הצער והמפottle (אם כי ללא הגמלים) על מנת להגיע לפסגה עם זרחת השמש. בשעות הטיפוס, הזכיר לי האדרון את אותה תכנית שראיתית בטוליויה האמריקנית ב-1976, שנגעהכה עמודות אור השחר, שהעניק לי רמזו, פתח תקווה, לתוך לבי.

העמידה על פסגת הר סיני, ומראה אור היום המגרש את צללי השחר, היו רגע בלתי נשכח. עמדתי שם ופושט הרכנתי את ראשיה בהברת תורה לאדרון על שהגעני לזמן הזה. ושהביאני למקום הזה.

כשזרחה המשם במלוא זהה בשמי שמעטם החילנו לרוח מפסגת הר סיני אל המנור שלרגלו. בערך במחצית הדור, ממש לפני שעצרנו לנוח, גילינו שולחן קטן בצד נתיב המתוילים, ועליו ספרות מישית שהוצאה לחולקה ע"י מסדר האחים האנגלי על שם מרим.

נטلت אחד מהעלונים שהיה מצוי שם, ובישבי לנוח, קראתי בדילן:

"אחרי ארבעים שנות שימוש במדבר, ניגלה האלים למשה בסנה הבוער לרגלי הר סיני. הוא גילה לו את תכניתו, שהסתתרה מאחוריו כל אותן נתיבים קשים וחסרי משמעות לבוארה. הוא נתן למשה את הפקודה, והטיל עליו את המשימה הבבירה להוציא את עמו ממצרים, מבית עבדים. זו הייתה משימה הנוגדת לשכל הישר. אכן, סכנה נשקפה לחמי משה אם ישוב מצרים, בלבד מהעוגה שהינו סר מעוני בינו עמו. משה, המלא ספקות ופחדים, חש עצמו בלבו מסוגל לחלוון למלא אחר התקיף זהה, של הצעאת בני עמו מшибען פרעה. אולם האדרון דיבר אליו מלוט הבטהה בכירות: 'כי אהיה עמך...' 'כי אנכי שלחתיך...' (שמות ג': 12). עכשו יכול ה' לשלח את משה ולהשתמש בו, משומ שמשה חווה מבשרו את קדושת האלים. למצוותה'

השל משה את נعلיו מעל רגלו, בהרגשו שהוא עומד על אדמת קדש. נכחתו של אלוהים חיים היתה שם, והוא דבר! עכשו יכול הוא לפעול גבורות ונפלאות דרך משה, שלא עד שיבב בעד פעליו האורירים של היה' בחשיבותו העצמית. באאות ובמופתים גדולים גאל משה את בני עמו משובע פרעה והובילם אל הר סיני, בדיקן כפי שיעוזו היה'.

כל שגוזלות ממשימותיו של היה' פן מרחיקות לכת דין השפועותיהם ותרעואתיהם, וכן ממושך יותר זמן ההכנה החדש ועומקה יותר ההשפלת המובילם אל המטהה".

ושוב, להרף עין, נרמז לי רמזו קליל בדבר מהهو העתיד לבוא באחד הימים. מה יכול להיות פירושו של דבר? בעבר האחרון הויד אוננו האנדייזר על חופה של ים סוף, עם הראות ללבת ברgel לנוקודה מסוימת במרחך של קילומטרים אחדים מהמקום. (הלאני-רובר אמרור לנסוע בדרך היבשה ולהגיע למקום האמור מן העבר השני, היה' ולא הייתה דרך גישה לשם המקום שבו היה'). ההליכה בגול לאורך חוף ים סוף הייתה עזירת נשימה ביפויה, ובשהגענו למתחם חפפני נתנו המדריכים לכל אחד מעתנו שנורקל – צינור צלילה, כדי שנוכל לראות את שוניות האלמוגים.

מעולם לא צלחת בזורת שנווקל עד כה, כך שכמובן לא ידעת לי מה עלי' לצפות. אולם ברגע שתקעתי את ראיי מתחת למים – הועברתי בתה אחת לעולם חדש ומופלא, משהו היפה מכדי להיות אמיתי בכלל! יכולתי להשתאר מתחת לפני המים לנצח! אחדים מזהרים היו צבעוניים בעוריה מרהיבה, ואני עקבתי אחריהם במבטוי, כשהם נכנסו ויצאו בחז מקשת בתוך שניות האלמוגים המפוארות – וזה היה יופי כמעט רב מנסהו! ושוב תמהתי בלב: "אם האלוהים אוהב אותנו כל כך, שהוא שם יופי שמיימי שכוח עלי' אדמות, איך יהיה השמיים?" לבי היה מלא פלאה. איך יכולם בני האדם להטיל ספק בכל בקומו של האלוהים?

אני נוגת לקרוא ארבעה פרקים בתנ"ך שלי כל יום; שלושה קטיעים (כולל מזמור תהילים אחד) בתנ"ך ואחד בברית החדשה. הקטע המדויק תלוי ברצונו של האדון, שכן הוא הקבע איזה פרק אקרה ובאיזה שעיה. ומשום שהוא הבוחר – יש לעיתים קרובות הפתעות רבות, כפי שגיליתי באותו ערב בזומר התהילים שהייתי אמורה לקרוא:

"זכרני, היה', ברגע עמוק, פקדני בישועתך.
לראות בטובת בחריך, לשמהו בשמחת גוינך, להתהלך עם נחלהך.
אבלינו במערים לא השכilio נפלאותיך, לא זכרו את רוב חסדיך.
ימרו על ים, ים סוף.
יוושיעם למען שמו, להודיע את גבורתו..."

תהלים ק"ו : 4-5, 7-8

הוא, כמה רציתי, בהתערבותו, לקחת חלק בשמחת ישראל, להיות חלק מעמו! כמה בלתי בטוחים היו עדרין הרברטים! אולם הפסוקים הללו חידשו את התקווה בתוך לבי. השינה באותו לילה תחת כיפת השמים ורעות הכוכבים על שפת ים סוף הייתה חוויה נפלאה מתאר במלים. אלה היו ישנה ימים פנטסטיים, ומה אסירתי-תודעה הייתה לאדון על שנתן לי הזדמנויות זו, כל עוד היה חזى האי סיני בידיהם ישראליות. ההונור היהודי הינו חלק מסוד הישראלתו ואני זוכרת במיוחד שני סייפורים מבין

הרבנים שסתורו בישראל על חצי האיסיני, המראים גם עד כמה שסתורי המקרא מהווים חלק בALTH נפרד מהחאים בישראל! (יש לזכור, שאוצר יהודים ישראליים לומדים היסטוריה בבית הספר, ההיסטוריה של עם היא התג'ר!)

סתור אחד מתאר שני חילופים ישראליים הנוטעים בגין צפונה לאילת, ומשם – הביתה, דרך המרחבים העצומים של מדבר סיני, אחרי הנצחון הישראלי הגדול על מצרים. כל כמה דקוט עצר אחד מהם את הרכבת כדי לבדוק את המטען. אחר כך המשיכו לנוהג מעת הלאה, והוא היה שב ובודק את המטען. בטוטו של דבר שאל אותו בן לויתו: "מה, בשם כל השדים, אתה עושה? אתה בודק את המטען כל שיש דקוט מה אתה, משוגע?"

"תראה, אני לא לוקח צ'אנטים", ענה החייל השני, "בפעם הקודמת לך לאבוחינו ארבעים שנה עד שמעאו את הדרך החוצה מכאן!"

הסתור השני מספר על נבי אחד שלא האמין כי האלוהים באמת קרע את ים סוף. אותו ספקן העיר באזני ישראלי אחד: "אני בטוח שאלווהים לא קרע ממש את ים סוף. מן הסתם היו הימים שם כל כך רדודים, שהישראלים יכולים לחצות את הים מבלי להירטב!"

הישראל הנקה בראשו ואמר: "בסדר, מקבל; אם כך, הרי זה היה נס גדול הרבה יותר,

שכל העבא המצרי טבע במים ודודים כל כך!"

חוינו לאילת בשבועה ⁵ אחר העזהרים ביביו בספטמבר, ואני נשמתי במלון קטן כדי להתקלח ולשוב ולהרגיש ביצור אנשי אחרי שש ימים מאובקים בסיני. למחות בבורק יצאתי שוב למסע הארץ לירושלים. אני אהבת את מראיה הראשוני של העיר כשהאוטובוס מעפיל במעליה מדבר יהודה, כשהיא מתנוססת לתפארה על פסגות ההרים המרוחקים! וזה מראה עצר נשימה במיוחד בשעת הדימויים, כאשרוות העיר מבilibים למרחוק!

למחות בבורק קיבל אורי הودעה שבית הדין קיבל את עתירתנו להכרעתו, ושנתן לשער הפנים חודשיים ימים כדי לבוא ולנקך מידע לא יכיר בו בתושבת קבוע; וכן, שאר עליו לגרשני מהארץ עד למתן ההחלטה. והדבר קרה בדיון שלושה ימים לפני שגירושי עמד לצאת אל הפועל! אולם לבד מפיטר ברוחבות וمعدוד יידידה אחת בנחריה, לא נותר לי עוד חבר אחד בישראל שעמו יכולתי להתחלק בהדרשה הטובה הזאת (מלבד עס יידדים ישראלים בירושלים).

בלילה ההוא קראתי את המזמור הבא:

"גַּנְּכֵן לִבִּי אֱלֹהִים; אֲשִׁירָה וְאָזְמָרָה אֶפְכּוּדִי.

עוֹרָה הַנְּבָל וְכִינָר, אֲעִירָה שָׁחָר.

אָוֶדֶךְ בְּעֵמִים, דָּה, וְאָזְמָרָךְ בְּלָאוּמִים.

כִּי גָדוֹל מַעַל שְׁמִים חָסְדָךְ, וְעַד שְׁחָקִים — אֲמִיתָךְ.

רוֹמָה עַל שְׁמִים, אֱלֹהִים, תַּל כָּל הָאָרֶן כְּבָדָךְ.

לְמַעַן יַחֲלֻעַן יִדְיךָ, הַשְׁעִיה יִמְנָךְ, וְעַנְנָי!...

הַבָּה לְנַעֲזֹרְתָּ מֵצָר, וְשֹׂאָתָשָׁעָת אָדָם;

בְּאֱלֹהִים נָעַשָּׂה חִיל, וְהָוָא יַבּוֹס צְרִינוּ!

ושוב, זה נראה כאות מבשר טובות, כהבטחה לשנה החדשה, שהימים הקשים האלה יגיעו עוד מעט אל קייזם. זו הייתה תקופה של בידור, במירה מסויימת, אולם היה גם הקלה בך שהבית שב להיות בית, שבו יכולתי לפתח את הלהת ולנסום בחופשיות, ושיכולתי לשוב ולסדר את חיי כמו קודם. וכשהגע המכתב הבא מידידה אחת בארצות הברית, נראה הדבר כאשר קווה עמו תקווה קלושה שהאדון עדרין עתיד להשתמש בי להבאת אהבתו אל האחרים:

"ידיודה קתנה, יתכן ונרצה שהכל יבואו להכיר אותו, אולם האמת היא שרק מעטים הם העתדים למצוות את הנ忝יב הער, ולא מתן עדות — גם מעטים אלה לא יהיו. איוו' אהירות כבירה הטיל האלוהים על בני אדם. אנחנו מרגנישים עצמנו כה בלתי-כשיילים להושיע את העולם; אולם עם עוזרת רוח הקדש נוכל להושיע אחד מדי פעם. את עשויה לירוע את הורע ואחר יקצור את היבול, אולם בעלי פועלם לא יהיה קער! ישבע נא האלוהים רענן מפעלך, ויטסיך וכוכבים לעטרתך שבשמי, גם אם לא תשמעי מלות שבת בעולם הזה. השדה הלבין לךיר, אולם הפעלים מעטים כל כך..."

וכך נראה היה שהכל מתנהל בשורה. בית הדין קיבל את עתרתנו. ישנים אותן הרומיים על ימים טובים יותר בעטיד. סוף סוף ההייתי חופשיה לנחוג בבייתי ברצוני, ואז, באחד באוקטובר, הפך האלוהים שוב את כל הקערה על פיה! כאשר הקיצותי משנתי באוטובוס בוקר, הייתה הוראות ברורה בתכלית: "עבדיו אני רוצה שתתבטל את העתירה בבית הדין!"

בדירוק עבשיו, כשהיו לי תקוות שהכל עתיד לבוא על מקומו בשלום, וshawwl להשרר בישראל למרות הכל! אולם, ידעתי שלא היה כל צורך שהדבר ייראה הגיוני בעיני, שהוא יורה לי לפנות לבג"ץ ואחר כך שיוציאו עלי לבטל את העתירה! האדון לא דרש מני להבין את הדרכתו; הוא פשוט בקש מני לציית לו! וכך, אחרי ארוחת הבוקר, עליית עלי האוטובוס העירה ונשתחי למשרו של אורי.

הוא קידם את פני ב"שלום" חם. איה אדם יקר! "הבט, אורי, אני יודעת איך להסביר לך זאת, אבל יש לי הוראות חד ממשיעיות מן האדון, שהוא רוצה עבשיו שאבטל את העתירה לבג"ץ. אני מבינה זאת כלל, אולם כל מה שאני יכולת לעשות זה לבקש מך לבטל את המשפט!"

כמו מרבית הישראלים, גם כשם טענים שאינם דתיים (דבר שבירא מתייחס לקיצוניות דתית), יש להם מושג מה בנוסח האמונה באלהים. משומך לך הו לא התוכח עתוי, ולא היקשה לגבי עצמי, כל תשובהו היתה: "ראי, חני לי להזכיר לך מהו. אם זהה החלטתך, ואת באמת רצעה שאבטל את העתירה לבג"ץ, הרשי לי ליעץ לך לפחות דבר אחד. קחי שבוע וכי הביתה, סדרי את ענייניך ואירורי את המזוזות. ואנו חיוורי למשradi בשבוע הבא באותו הזמן, והבאיי אחר מכתב רשמי המבקש ממני לבטל את העתירה בבית הדין, ואני אמשיך בהליך מנוקודה זו ואילך. אבל אני מבטיח לך שאם משרד הפנים יגלה שבittelת את העתירה, הם יתנו לך בערך 5דקות להסתלק מזהארץ! עד כמה שזה נוגע להם — את בשבלים אויבת העם מס' 1! קחי שבוע, סדרי את העניינים, ואני אקבל אותך במסדר, בשעה 10.00 ביום ראשון הבא! ביןתיים אל תגידי להם עלך מלא וחצי מהה!" זה היה שבוע מוחר. עברתי מחוור השינה הגדול יותר לחדר הקטן יותר שבירכת הדריה,

כדי להוכיח את המקום לקריאת הופעתם של סיד ובטי בנובמבר. וכל' אותה העת הייתה מודעת לעובדה שזה עלול להיות השבוע האחרון שלו בישראל, ושהשבוע הזה חומר וועבר לאינו. בכיתוי שכחתי את המכתב המבקש מאורי רשמי לבטל את העתרה לבג"ץ, אולם טగרתי אותו וסרתי למשרדו ביום ראשון בוקר, על מנת להיפגש אותו. הגעתו ב-10.00 בדיק, אולם אורי היה בבחינת בל-ימצא. פטפטתי עם מזכירתו מספר דקות, והתיישבתי להמתין לו.

הוא הגיע באיחור של שעה כמעט, כאשרשת פנים כה מאושרת נסוכה עליו, שחוותי שזה פשוט בלתי מתאים ליום האחרון בישראל! אולם ברגע שהוא התיישב ליד שולחנו, הוא קרא בקול: "אני פשוט מוכחה להאמין באלודים!" ואו המשיך וסייע לי: "הבוקר הוזמנתי באורח בלתי צפוי למשרד הפנים; כל המכמי ומני היו שם, והם קיבלו את פנוי בכוון קפה. חשבתי עלך: כוס קפה! ואו הם אמרו לי: 'נדחמו והופתענו מארך מכך שלקוחך שבה ופנתה לבג"ץ. מעולם לא חלמנו שהיא תנסה, בכל דרך שהיא, לשנות החלטה קודמת של בית הדין".

אורי ואני גיחכנו זה אל זו, ואו המשיך: "אתה מודע לעובדה — אני בטוח — ש"ר בורג הינו ראש וועדת המשא ומתן עם מצרים", הנחותי, "ובכן, אם הגב' דורפלינגר תסכים לבטל את עתירתה, נרצה לה אנחנו להישאר בישראל. ד"ר בורג אינו יכול בשום פנים ואופן לטפל גם בגב' דורפלינגר וגם למצרים!"

כמובן שידעת כי באוטו הרגע את יושבת במושדי עם המכתב בידך, שבו את מבקשת מני לבטל את עתירך. וכך אמרתי להם: "ובכן, אני חושב שנוכל לשכנע אותה; אעשה כמעט יכולתי ואודיעיכם דבר!" ואו, סיים באמרו: "אני כל כך שמח שה' נתן לי את החכמה ליעץ לך להמתין שבועיים לפני מתן הודעה לבין הדין ולמשרד הפנים! משומש בטוח כי לו עשית זאת בשבוע שעבר, לא היתה נמצאת היום בישראל!" הוא, כמובן, כמה שאותה מדיה! מה נפלאות דרכיך!

הארון עשה זאת! בקלה ובפשטות כזאת! הוא סידר לי רשות לשהיית קבוע בישראל!

גוויל, מיכאל ואני, במרץ 1979.

"גברים בחולנות הגבויים"

ב-7 באוקטובר 1970 הוענקה לי, במתנה, רשות ישיבה לשנה נוספת בירושלים, וזאת — עם פרוס חג הסוכות. בראשית השבוע שאחריו הגיעו החגיגות רבות השמחה של "שמחה תורה". בכל חוות ירושלים רקוו ילדים ומבוגרים ושרו כספרי התורה בידיהם, תוך מתן הלל ושבח לאלהים על מתן תורה.

ניגשתי עם ידידי הישראלים לבית הכנסת שלהם כדי להשתתף בחגיגות. ומשום שהזו בית הכנסת מתקדם למדי, הורשו גם הנשים בו לשאת את מגילות התורה המקודשות. אחרי שמחה שארכאה זמן מה, הפקיד אחד הגברים את ספר התורה בידיו! זו הייתה הפעם הראשונה שהחזקתי בספר תורה מאז יום הולדתי השלושה עשר, וחשתית התרגשות וענוה عمוקה נוכח רציניה נספת וולדגת האב. הייתה אמורה להיות מוחרמת ומונדה מקהל ישראל לנצח, ואלו כאן הייתה, בירושלים, מרקחת בבית הכנסת עם דבר ה' בורועתי, זאת — בחgam של בני עמו!

שחומתי על ד' ר' בורג נאלצתי לגח. אין ספק שהוא היה מתعلך מחרדה לו ראה אותי, כשאני מרקחת ומוכרכת בבית הכנסת, עם ספר התורה בידיו! לאדון יש "חוץפה" בלתי רגילה, ללא ספק!

כמה ימים לאחר מכן טילתי עם ידידה מאוטרליה בגליל. וכך, כשהישבנו לנו ליד שפת הכנרת אחר צהרים תשוש אחד, הורה לי האדון שברצונו כי בתוך שלושה ימים אטוס לארצות הבירות למסיבת יום ההולדת השנים-עשר של ג'ואי, כדי שהילד יידע באופן מיוחד על אהבתו של האדון אליו! (בשנתיהם האחרונים ביקרתי בימי הולדתו של מיקל, אולם לא הייתה באלה"ב בנובמבר, ליום הולדתו של ג'ואי!). אלה היו חדשות מדרימות, אולם מادر משמחות, בכך לא היה כל ספק!

למחרת היום הגיע בדיקון סכום הכספי הנירש לבריטיס הלוֹרִיזּוֹר לניו יורק, ויוםיים לאחר מכן היתי בדרך! עשית סיורים כדי לבקר אצל מיק וג'ואי בסוף השבוע, ולנסוע קודם כל לבולטימור, לבקר שם את סיד ובטסי.

סיד ובטסי נדרמו כשהתייצבתי אצלם באלה"ב, בשעה שהם היו בדיקע עסוקים באירועי מזוזותיהם, כדי לנסוע אל ביתם בירושלים! איזו שמחה הייתה זו לשוב ולפגשם, ובאותו ערב, למרות תשישות מהטישה המפרכת, הם שכנוו אותה להצערף אליהם לאסיפת הערב בקהילתם.

אך משייחי אחד ביקר אצלם מעיר אחרת, ואחריו הבשורה שלו לקהילה, ניגש אליו והתפלל למעני. עבר כבר זמן כה רב מאז ששירתו אותו באבבה, שהודבר העלה דמעות בעיני, ואז, כמו דעתו אחרי שהתפלל, הורה לו האדון להפוך את כס די. וכשעשה זאת, הייתה כס ידי הימנית מלאה שמן. לשמנן היה ניחוח כה נפלא, שכמוهو טרם הרחתי מעולם. וכמאות השמן בכספי היד הייתה כה גדולה, שככל חברי הקהילה יכלו לטבול בו את אצבעם! ואז הורה לו האדון שהשמן זהה נועד כדי למשוח אותו למשימה מיוחדת שהוא הטיל עליו. אותו אח נטול, איפוא, בעיתנות את כס ידי, הניחה על מצחיו, וברך אותו בשם ישוע המשיח ל夸ראת כל מלאכה העשויה לעמוד לפניו.

כשהזרתני הביתה עם סיד ובטי באוטו ערבית, תמהנו על האות המיעוד לנוכחות האלוהים שחוינו. באמת שלא ידעתי איך להגיב על כך! אולם בעמוקי לבי ידעתי שהוא הייתה תשובהו של האדון לכל אותן חדשים ארוכים שסתוגתי ביקורת בלתי הוגנת מצד המאמינים בישראל. השובתו אליו באוטו הלילה הייתה בזורה: למורותיהם דחו אותה כשיכת לו, הוא עדין היה אני. זמן רב מאד עבר מאז ראייתי את האבתו אליו בזורה כה מוחשית, והייתי אסירת תודה עמוקה על כך. וזה נתן לי תקווה שעת הבchina הסטיימה, לפחות לעת עתה. באותו לילה שכבתי לשון בשני מנוחמת בנחמה שرك הכרת אהבתו יכולה להביא, בשני תמהה מעט לדעת מהו "משימה מיוחדת".

בימים שני בערב טסו סיד ובטי לישראל עם קבוצת חיוור שהשתתפו בהдрכתה, ואז התכוונו פשוט לדיישאר עמי בرمות למשר השנה הבאה. הם האיצו בי לפגוש בהם ביום שני אח"צ בנמל התעופה הבינלאומי ע"ש ג', פ' קנדי בניו יורק, כדי להיפר לשלום מחברי הקבוצה, שציפו לפגוש אותו בישראל! וכך ערכתי את כל הסידורים כדי לפגוש אותם בניו יורק, ביום שני אחר הצהרים.

טשתי לكونקטיקוט, לביתה של יידרתי הווותיקה אליז, שהיתה שכנתנו בדירה האחורה שבה גرت עם מיק וגיאי לפני נסיעתנו לישראל. מזור היה לעבור יום יום ליד דירתנו הדישנה, משומש שזה היה בית חם ויפה לשושטנו!

הפגישה עם הבנים הייתה נפלאה, ואני הייתה אסירת תורה לאדון, כתמיד, על הקשר האמיץ שנแทน לנו ושבו שמר אותנו, קר שלא נוצרו ריגשי ניכור וזרות עם פגישותינו. זה היה תמיד כאלו נפרדו רק יום קודם לנו! וגם זו היא מתנה מיוחדת, אני יודעת. כמה נפלא היה לחוג את יום הולדתו של ג'ואי יחד איתו — לא ספק הייתה זו מתנת יום הוללה מיוחדת מהאדון לכלנו! ואז, בימינו השני לששייתנו בצוותא, התרחיש הדבר היפה והונגע לבbijouterie: מיכאל וגיאי הגיעו שניהם על ברכיהם ונחתנו את חיותם לישוע! הם האמינו בו כבר קודם, והוא מודעים היטב לאבתו בחיהם. אולם מועלם לא אמרו את המלים היקרים: "ישוע, אני מוסר לך את חי"; עשה בהם ברצונך... זה היה הרגע הנפלא ביותר בחיי, ושוב החשטי הכרת תורה כה עמוקה לאדון על שעוז לי בכוחו שלא להפנות עוזף לקריאתו לחיה. כי לו גם הירשה לנו להיות ביחיד במאה השנים הבאות — לא יכולתי לבקש יותר מאשר שהם ישתתיכו לו. ועצביו ידעתי שניהה ביחיד לנצח נצחים!

ماוחר יותר באותו היום אמרתי להם: "ירק חשבו על כך; עבשו נהיה ביחד כל כך הרבה זמן, שאני בטעחה שאחורי אלף השנים הראשונות ממש "ישבר" לנו זה מזזה!" לגבי הורה, מי יכול לבקש יותר מאשר ההבטחה של שהיota לנצח במחיצתו של האהוב עליו?

ביום ראשון בערב חזרו מיק וגיאי לביהם, משומם שהיה עליהם לחזור לבית הספר ביום המחרת, ואנחנו קבענו להיפגש שוב בסוף השבוע לאחריו. ביום שני בוקר, לפני שהחובננטי לנטוע לנמל התעופה, התעוררתי והתחלתי לקרוא בתוך שלי, כדרci תמיד בשעות הבוקר המוקדמות. באותו העת קראתי בספר מעשי השליחים, וכשפניתי לפפרק כ"ג, הדגיש האדון לפטע בצוורה חזקה ביותר את הפסוק הבא:

בלבי:

"והאדון ניעב עליו בלילה ההוא, ויאמר: חזק, פולוס, כי כאשר העדות ל' בירושלים,
בן העד תעיד ברומי".

(מעה"ש כ"ג: 11)

היות ואני כבר העדתי עליו בירושלים — החסיר לבני פעימה אחת; ואז ריבר אליו האדון בעדרונות ובבחירות: "אני שלוח אותך לרומה, לפגוש את האפיקור..." "

"הו, לא!" קוננט, ומשכתי את השמייה אל מעל לראשי: זו הייתה דרישת כל כך מוזרה, שלא הצלחת לי לדלות מכל נטיוני בעבר רמו כלשהו באשר לדרך תגובתי. וכך אמרתי לו פשוט, ברגע שחוורתי לעשתונותי: "אדון, אתה עצרך לאשר זאת בעצמך! אלהים אדרירים!" בינותיים הייתה כבר בתוכה בהדרכתו במרבית המקרים, ומן רב עבר מאז נוקמתי לאישור. אולם זה היה מצב חריג לכל הדעות!

שעות ספורות לאחר מכן הגיעו לנמל התעופה של קונקטיקוט, בשירותיהם, כאשר מעתה עלולות למטוטו היוצא לנמל התעופה קנדוי; האשה המנקה עמדה לידי והעריצה את מעלי, ואני סייפרתי לה שרכשתי אותו בירושלים! בכך נפתח לי פתח בספר לה על אהבתו של האדון אליה. לבה היה כל כך פתוח, שכעבור עשר דקות בלבד היא הרכינה את ראשה ומסרה את חייה לישוע! לבה היה מוכן לכך מאו מותו הבלתי צפוי של בעליה שלוש שנים קודם לכן, והאדון פשוט הביא אותו לשם כדי לענות לה על השאלות שעמדו בלביה. ואז אמרה לי: "אני רומית-קתולית, ומעולם לא ידעת שאהבת ישוע היא ממשית כל כך עד עכשו!"

באורו רגע חשתי את חומרתו של האדון, וידעתי שהוא לא בזבוז את זמנו כלל במתן האישור שביקשתי. לא יכול להיות דרך יקרה יותר בעולם כלו לאישור זה מאשר חי אדם שנפתחו לקבל את אהבותו — וידעתי כי גם עובדת היהודה קתולית לא הייתה טעות ולא מקרה!

משם לפני שנתה הדמוט בניו יורק, בעוד מהררת בהוראותה המדיהימה, אמר לי האדון: "סיד ובטסי יסעו איתך לרומה!" מיד על הטענות-שכנגד במוחיו: הרי הם היו בדרכם לישראל! איך יוכל לבקש מהם להתלוות אליו, למשימה כל כך מגוחכת ובלתי אפשרית למשמע אונן? אני אינני רוצה אפילו בספר לאיש שאני עצמי נסעה! אבל כמובן שידעתה שהוא קולח של הגווה בלבד. בבר בנמל התעופה בكونקטיקוט ידעתה שם כרטיס טיסה כמו שהיא לי כדי לשוב לישראל, הייתה צריכה להוציא סכום של 75 \$ לשם חניית בינויים באירופה. ואז אמרתי לאדון: "אם איכשהו תתן לי את 75 הדולרים לפנוי שאגושים את סיד ובטסי, אדע שהנסעה הזאת היא באמות ברצונך." (מבחן מעין זה אינני נהגת לעזוק לעיתים קרובות, וגם לא להמליץ עליו, בלבד מקרים נדירים וקיצוניים באמות!).

בשהגעהטי סוף סוף למסוק אל-על בנמל התעופה קנדי, גיליתி מיד את דורותי ואת בתיה, שתי יידיות מהקהילה בפאסילבניה שכבה ביקרתיה ב-1977. "מה את עשו כאן?" קראו שתייהן. "את הרי אמרה להיות עשיו בישראל!" ספרתי להן איפוא את סיפור מתנת יום ההולדת של ג'ואי, והן שמחו איתי בששיפרתי להן על ישועתם של הבנים.

ואנו אמרה דורותי, כשהיא מושיטה לי מעטפה שהחזיאה מתוך תיקה: "ובכן, יקירתה, היית וכאן אנחנו צירכות להפגש, אתן לך את זה עכשו במקום בישראל!" כשהצעתי מאוחר יותר פנימה, נוכחת לදעת שזו הייתה מתנה בסך 25 \$ בדיק! וכך מיהרתי ממש כדי לפגוש בסיד ובבטסי.

כאשר איתרתתי אותם בתוך כל הרעם והמהומה היו הם עוסקים בהושטת עוזרה לחבריה הקבועה באיתור מטענים ובסידורים אחרונים עם כולם. וכך אמרתי להם כשנימת פאניקה בקול: "הקשיבו, צר לי להיות נדונית, אבל אני מוכרכה לדבר אתכם בלבד למשך חמיש דקות! יכולתי להבחן שנייהם בפירוש כעסם בשל עקשותי, אולם לא יכולו לעשות נוגה דבר.

בסוף דבר הם הסכימו לבוא אתי, אבל רק לחמש דקות. וכשהיינו לבסוף בלבד, לא נותר לי אלא לספר להם את הסיפור במהירות האפשרית. וכך אמרתי להם — הכל בנסיבות אחת: "הארון-העיר-אות-הבקורתן-לי-אות-הפסוק-ממעה"ש -כ"ג: 11, ואוד אמר-לי-שליל-לנסוע-לロומא-לפגוש-אות-האפיקו-פירוש-אטם-עריכיס-לבוא-אתי!" (כמו מהו ציריך היה הדבר להישמע באזוניהם!)

באוטו רגע אישר זאת האדון לסיד בצורה חזקה ביותר, אולם בטסי לא קיבל אישור כלשהו ממנו, והספקות שב והציפו אותה, אולם אייכשהו חשתו שאם זה באמת היה מן האדון — צרייכים שלוחתנו לקבל את האישור המתאים לפני שנעזוב את נמל התעופה באותו היום.

זמנ מה לאחר מכן שנו את השיר "עמדו לעד ישראל", עם מנגינתו הסוחפת:

א. כי את קאל נאקב — נאקב את ישׂראל;
דְּבָרוֹ — אֲמַת; לִכְן תִּיבְעֶמוּ לְשֹׁד!
בָּחוֹל עַל שְׁפַת הַיּוֹם וּבְכוֹכֵבִים שְׁמִים
לְנִצְחָה יַעֲמֹד!

פזמון:

הגיעה עית לתמך בעם אלה,

הגיעה עית שישמע קולכם!

תמכו בישראל, בני אל עליון,

תמכו בישראל!

ב. פָתּוֹב בְּקֶרֶב קָאֵל לְחַמֵּךְ בִּישָׂרָאֵל,
קָבֵר עֲתִיקָה מִבְּطָח, הַהֲבְטָחוֹת בְּרוֹרוֹת.

אַיְשׁוֹן עַינֵּנוּ הַנִּם, בְּנִים לְיעַקְבֵּם —
פָרִי לְגַפְנוּ הַמְּבָרֵךְ !

הגיעה עת...

ג. אֲחִים, קַחְתֶּמְעוּ אֶת יִשְׂרָאֵל זֹעֲקָת ?

הִיּוּ לְהָיִצְׁדִּים, רְعִים לְעֵית צָרָה !

נְתַחַם כָּבֵר שְׂזָה הַקָּרֵב; לְצַד מֵפָעָמָדוֹ ?
הַמְּכֹבֵד בִּישָׂרָאֵל !

הגיעה עת...

הזכירתי לבטshi את החוויות הרבות שהווינו שלישתנו ביחד, ומהדרמות שבעיניה יכולתי להבין שהאדון אישר גם לה את רצונו. ובר, לפני טיסותם לישראל, עוד תכננו בחיפהן להיפגש ברומא ביום שני, ה-19 בנובמבר 1979.

אחרי שנופתני בידי לשולם לאחרון התירירים בעברן את ביקורת הדרוכונים ניגשתי לתהפוס את המטוס לפנסילבניה, כדי לבנות שבעו ימים עם מארסיה ובני משפחתה. ביתה הקפרי היה תמיד חמימים ומסביר פנים, מלא באוסף רbegony ומדליה של כלבים, חתולים ובני אדם, אבל יותר מכל — באהבה. הגעתו לשכולי עדרין אחווה פליאה נוכח הדלת המשוננה שנראתה כי נפתחה לפנוי, כשהרגשתה מן האדון שאל לי לספר למארסיה על כך. (וזאת, כפי שהסתבר לי מאוחר יותר, משם שהוא רצח לספר לה על כך בעצמו !)

"זהו, מארסיה !" אמרותי כשהתיישבנו עם כוס קפה ליד שולחן האוכל. "האדון נתן לי את ההוראות המדרימות ביותר הבודק ! כמה שהיית רצח לספר לך על כך !"

היא שאלת אותי איך התנהלו העניינים בישראל, ואזו הוסיפה: "האם שמעת בחזרות על ביקורו העצפי של האפיפיור בארץות הברית ?" עבשו הגיע תורי להיות מופתעת,

כמובן, משם שבכל שנות יידידותנו לא דיברנו מעולם על החזרות !
לא, לא שמעתי הרבה על כך ". ענית, יכולתי לחוש בחמימות בפניי, וידעתי שצבעם הפך שני-ארגמן. אני כמעט לעולם אינני מסמיקה, אולם הפעם לא הייתה לי כל שליטה על כך !

בסופו של דבר צחקה מארסיה ואמרה: "ובכן, את נוסעת לרומא לפגוש את האפיפיור ?"
ריבונו של עולם ! איך ידעת על כך ?" צוחתי, כשהאני המומה וכמעט מחפשת אחר מילים.
נו, בהחלט, אין זו כרטת שסיפרת לי בשנה שעברה שהאדון אמר לך, שיום אחד הוא ישלח אותך לפגוש את האפיפיור ?" אני שכחתי על כך כליל ! "כשהזכרת את ההוראות המדרימות, שקיבלת הבוקר, אמר לי ישוע שהזה זה ! האם לא עלה שום חשד בלבך כשהזוכרת את החזרות ? אגב — מראה פניך היה מרהיב עין ממש !" ואזו צחוקה שוב.
אייזו הקללה הייתה זו שהיא ידעה זאת, אך שלפחות הייתה לנו ההזדמנות לשוחח על כך !

כמה קשה היה לי להבהיר שבוע שלם עם ידידותי הקרויה ביותר מבלתי יכולת לפתחו את פי ולהתחלך אליה במשהו מדהים כגון זה!

עוד בעת שהויתי אצלה, נסענו לעיריה הסמוכה, צ'ימברסבורג, לחנות ספרדים משיחית, ושם הורה לי האדון לרכוש מהברת ענקית כדי להתחילה לרשום בה את פרטיו מסעיו לרומה. על הכריכה הקדמית הייתה תמונה של ורד ענק, ומתחתיו הכתובה: "את הכל עשה יפה..." מצאתי שם גם כרטיס יפהפה. על הורד שבחוויות היהת טיפת טל ייחודה, על אחד מעלי הכותרת שלו, ועל הכרטיס היה כתוב: "ידיך הנה אדם שיודע כי איןך מושלמת, אולם הוא אהוב אותך בכל זאת". באמצעות הפריטים האלה יכולתי לחוש שאכן נפתח פרק חדש בדיליכתי עם האדון, שהימים העוגמים של שנת 1979 כבר מאחוריו. ובעשי היבינו כי אומנם כל מה שחיינו נכונים ומוזמנים כל כך להטיח בי האשומות ודיברי ביקורת – למעשה לא היו ידידים כלל ועיקר!

בסוף אותו שבוע חזרתי לקונקטיקוט כדי לבלוט סוף שבוע נוסף עם מijk וגיאי בビיטה של אליז. באיזו לבביות קיבלה את פני שלושתנו! היא נתנה לי את מפתחות דירתה וממבנהו, כך שכל אימת שאבקרים עליה יוכל להנוט שימוש חופשי במכוונתה! זה היה כל כך נחמד ואדיב מצדיה, ולמייק, לגיאי ולי היו הזדמנויות כה רבות להנות מהתחברותמושתפת!

הזמן עבר הרבה יותר מידי מהר, ושוב עמדתי ונופתתי בידי למראה הילדים המתחרקים במבנהו של אביהם. אולם הפעם נעלם כל כוחו של האדון ממיין, ואני התהיפתתי בכל העצב והבדידות שהיו בלבci, כתוצאה מפרידתו הבפואה. אני מאמין שהאדון הרשה לי להרגיש את מחירות ההליכה אחריו מסיבה מיוחדת, ממשום שהוא בכך משקל-כגンド חשוב ביותר, שיאzon את המראות המודמדים העזיזים להתרחש בקרוב.

כשהגעתי לרומה, יכולתי עד מהרה לאתר בשביבנו מקום מגוריים בבית הארחה של מנזר, לא הרחק מככר סנט פטרוס שבקריות הוואטיקן. ואו חזרתי לנמל התעופה כדי להמתין לבואם של סייד ובטי. כולנו היינו שרוויים בהלם במידה מה, כשהמצאננו את עצמנו ברומא!

ביוםנו הראשון כאן, הלכנו לוואטיקן כדי לגלוות מהם ההליכים הדורשים לקביעה ריאון אצל האפיפיור. מיד נאמר לנו שככל יום רבעיע בבוקר נערך ריאון, והונחינו אל המשדר על מנת להגיש בקשה לכרטיסי כניסה.

ביום הריאון לcketנו לcketיסינו ופנינו אל הבניין בקריית הוואטיקן שנועד למטרה זו. כמוון שהיה לי ציפיות גדולות ממהפגש עם האפיפיור, ולכן נחרדתי מעט כשגיליתי עוז כשלושים אלף איש שנלו אלי לאולם הריאון באותו יום! האולם היה כה ענק, והאפיפיור כל כך רחוק, שכמעט ואי אפשר היה אפילו לראות אותו מבלי לעמוד על ראשו של מישחו אחר! חשבנו עצמנו מרים ומאוכזבים כשיצאנו, אם להשתמש בלשון המעתה. למחמת היום העלהתי לאתר את ידידי היחיד ברומה, מאמין בשם ליאו, שאותו פגשתי שנה קודם לכן בכינוס בראלין. למרות שזכרתי רק את שמו הפרט, הצלחנו למצואו אותו ברדיו הוואטיקן, שבו עבד כתוב. הוא העניק לנו סיור נהדר ברומה! אולם עידוד רב מדבריו לא שابتתי, כשיפרתי לו שבאתרי לרומה כדי להפגש עם האפיפיור. "את יודעת?", אמר, "ישנו עוד כשמונה מאות מיליון קתולים שגם הם היו רוצחים להיפגש איתו! אבל זה

גובל בבלתי אפשרי! מואוחר יותר כתבתי לאפיפיור מכתב, דרך מזכירו האישי, אולם ליאו הודיע לי שאין בכר כל תועלת, משום שהוא מקבל כשלשות אלפי מכתבים ליום בממוצע, ורק מעטים מהם מגעים אליו אישית. וכך מסתבר שהאדון הביא את כלנו לרומה לעמוד לפני דלת סגורה הרמטית!

ולרוע המזל, אול כמעט כל כספנו לקראת סוף השבוע, וכשהתפללנו על כר הרגשו של סייד ובטי לחזור לירושלים, אולם עלי להישאר ברומה שבועיים נוספים. הם הבטיחו לי להבריק לי בסוף מירוחלים, על מנת לאפשר לי לשלם עבור החדר הנוסף ועובד ארוחות" בבית הארץ. וכך, כמה ימים מאוחר יותר, נפרדתי מהם בעצב בנמל התעופה האיטלקי. כמעט ולא יכולתי לעמוד בפני העובדה שנתרת לי כדי ברומה, שנראתה בעיני מדכאת למדרי, וכן נסעה ברכבת לנאפולி, פשוט כדי להתרחק מן העיר.

באותו ערב חזרתי לרומה והשתתמתי באסיפה של תנועת ההתחדשות הקתולית, וכמעט יצאת מגדרי מש machah למצוותם אחדים מהחברים שפגשתי כאשר דיברתי לפני "כינוס המנהיגים" בראבלין ב-1978. (אפילו גיליתי שאנגליה, יידיה שלי מירוחלים גרה עכשו ברומה!) כתוצאה מכך הוומנתן לדבר באותו ערב אל הקבוצה היהיא, ומספר דלתות נפתחו לפניי לדבר באסיפות שונות בכל רחבי העיר. מפעם לפעם הערתתי באזני מאזידחו שהאדון שלח אותי לרומה כדי להפgesch עם האפיפיור, ותמיד נתקلت באזזה התשובה עצמה: ובכן, אנחנו גרים ברומה כבר כמה שנים, ובעצמנו לא הצלחנו עדין לפגשו. אבל נתפלל למעןך!

באותם ימים של ציפיה ברומה, העטרק האדון לבצע עבודה מסוימת בתוך לבי. בಗאותי וביהירותי סברתי שהאדון שלח אותי לרומה כדי "לזוזף" באפיפיור. אולם בימים הבאים נתן לי האדון להבין שאפיפיור זה באופן מיוחד לא היה אחראי אישי למאות שנות ההיסטוריה הנשיתית נוראה, במיווחד כלפי היהודים, ועלוי לקבל אותו באהבה כאח. ואז קראתי את הספר "אדם הארץ רחוקה" מאות מاري קרייג, והתרשםתי במיווחד מפעילותו בפולין בחש망ן (ארדינל) של קראקוב, מענונותו ומדאגתו היכנה לבני העם הפולני. זמן קצר לפניי ביקורו ההיסטוריוני ברומה, שבה עמד להבחר כבעור זמן קצר למשרת האפיפיור, עזב את קראקוב, כאמור לחבירו בדחיפות: "ידיidi, התפללו למעןי!" ואז, נשנודע לו דבר בחירותו כאפיפיור, בערו על שלא יוכל לשוב עוד לפולין, העיר אחד מחברי הקרובים:

"נעל כבב' ומפחיד העמיסו על כתפיו. קר שם, למלחה על החר. בכל לבבנו אנו מהחלים לו את הכוח לסבול את הקור, בידענו, בדוק כמוווו, שלא רק מן הקור יסבול שם, אלא גם מהבדידות. יהא נא האלהים תמיד קרוב אליו!"

כמו כן הזכיר לי האדון איך בחר באפיפיור יוחנן ה-23, שהיה איכר פשוט בלבד, על מנת להביא את חייו ואהבתו אל תוך הנשיה הקתולית. באמצעות כל אלה התרך לבי. האדון נתן לי, בנוסך לכך, לקרוא את הספר "מחiry התלמידות" מאות דיטרייך בונהופר. זה ספר מועיל וחשוב ביותר, וקטועים אלה במיווחד דיברו אליו בזמנם ובמצב שבו מצאתי את עצמי נתונה:

"בשהמשיח קורא לאדם, הוא מזמין אותו לבוא ולמות".

"ונכל להשיג חירות מושלמת וליהנות מהתחברות עם המשיח, כאשרנו מכבים את קריתו לתלמידות מוחלטת בכל שלמותה. רק האדים שמקים את מצוות ישוע בכל לבו, והמניח לעול המשיח לרבות על כתפיו ללא פשרות, ימצע שעה זהה כל הוא, ותחתת לחציו העדין יקבל את הכוח להתחמייד בדרך הנכונה....

ישוע אינו מבקש מאיתנו דבר מבליל תחת לנו את הכוח לבצעו... ואם אנו נענים לקריאה לתלמידות — لأن טובילנו? אילו החלטות ופרידות תדרשו מאיתנו? על מנת להשיב על שאלות אלו יהא עליון, משום שrok הו לאבדו יידע את התשובה. רק ישוע המשיח, הדורש מאיתנו לכלת בעקבותיו, יידע את קץ הדרך. אולם אנו יהודים שהוא דרך של חסד ללא גבול. התלמידות פירושה שמהה".

"וזאת ירצה איש לכלת אחרויי — יתכחש לעצמו".

"ההתחשות העצמית פירושה להיות מודע למשיח בלבד, ולא עוד לעצמנו, לראותך אתה החולך לפניינו, ולא את הדרך, שהיא קשה מדי לגביינו. ושוב, כל מה שמסוגלת ההתחשות העצמית לומר היא: "זהו מדרך אותנו בדרך. ניצמד נא אליו!"

ניסיאת נטל העצלב אינה טרגדיה! הסבל הזה הוא פרי ההתחסנות הכלעדית לשיעור המשיח....

וכשאנו נוטלים על עצמנו לפתח בחיה תלמידות, ומתרמסרים למשיח באחדות מותנו — אנחנו מסגירים את חיינו למות. וכן זה מתחילה. העצלב אינו סופם הנורא של חיים, שאחרת יכולו להיות מאושרים יותר אלהים. אודרבא, הוא פוגש אנו בתחילת ההתחשותנו עם המשיח.

הסבל, אם כן, הינו אוות הדיבור, תווית הזיהוי של התלמידות. נסיית העצלב הוכחאה בדרך היחידה להתגברות על הסבל..."

ובונחופר כולל את העיטות הבא ממארטין לותר:

"התלמידות אינה מוגבלת למה שביכולתנו לחתוף בשכלנו — היא חייבות עלות מעלה ומ עבר לכל תבונה והגין. וזה עלייה בימים עמוקים מעבר לתפישתנו. עשה זאת וואעזור לך להבין כפי אני מבן. המבוכה הינה התפיסה הנכונה. אי הדעה לאן מועדות פניך הינה הידענה האמיתית. הבנתי עולה על שך. אברהם יעצך מabit אביו מבלי לדעת أنها יילך. הוא הפקיד עצמו בידי ושםך על הבוני, ולא דאג לעצמו, ולכן הילך בדרך הנכונה והגיע לכך מסעו. ראה, וזה דרך העצלב. לא תוכל למצאה בכחות עצמן, ולכן עליך להניח לי להדריך, כיצד היה איש עיוור. אי לך לא אתה, שום איש שהוא, שום יצור חי שהוא, כי אם אני לבדי הוא המדריך אותך בדבריך וברווחך בדרך שבה עלייך ללכת. לא העבודה שבאה בוחר, לא הסבל שאתה מתבן, כי אם הדרך עומדת ב涅god מוחלט לכל מה שאתה היה בוחר, או משתדל, או משתווק — וזה הדרך שבה עלייך ללכת. אם כך תעשה — וזה עת רצון, וכאן יבוא אדון..."

ואז, בקשרותי את התיאור הבא של בונחופר, ידעתني עד כמה נותר לי עירין לנושא במודר הדרכך:

...ענווון בכל שהייה, הוא ראה את האמת, ודייר אותה תוך היעדר מוחלט של כל
תחד!

שבוע האחרון לשחוטי ברומא, לפי הנחיתת האדון, ניגשתי למשדו של הגמון
(הבישוף) האמריקני לרומה, כדי לבקש כרטיס לקידמת אולם הריאון, לקראת הריאון
האפיפיורי השבועי ביום רביעי הבא. היהה לי שיחה נעימה אליו, ולמהרת בvisor ניגשתי
אליו כדי לגלות שבקשתי אוורה ושחכרטייס כבר חיכה לי.

היהתי אמרורה לפיה התכנית לעזוב את רומה ב-6 בדצמבר, אולם בvisor החמשה בו,
בדיקת חדש ימים מאז הורה לי האדון לנסוע לרומה, הוא העיר אוטי בדרישה לכתוב
מכتب איש ישירות לאפיפיור, ועליל לכתוב את המכתב ישירות אליו, לא אל המחלקה
האנגלית, לא אל המחלקה הפולנית ואפילו לא אל מזכירו האישי, שהיו אחדים
מה"עינורות המקובלים". אמנים האפשרות שהמכتب יגיע אליו אי פעם במעט ולא
התבלה על הדעת, אולם שמעתי בקול האדון, וביקשתי רשות להשתמש במכונית
הכתיבה של המנו. בקען האחרון של המכtab אמרתי לו:

"קיימת מתייחסות מסוימת בין ישראל והוותיקן, אולם חייב להיות חוט משותף של
הבנה, באבחןנו לישוע, ההופך הבדלים דתיים לאחדות של אהבה בשם ישוע".

מטרת המכtab הייתה בראש ובראשונה לעוזד אותו, בראשם הרוחני של שמונה מאות
מיילוני קתולים, לקבל בשם הכנסייה הקתולית וכמייצגה את הברכה הנובעת מתמיינכה
בישראל. כי ללא ספק תבוא ברכה על הוותיקן אם היא תכיר בזוכתו של עם ישראל
לשרת את ארץ אבותיו, זכות שהיא מתנת אלה!
כ舐מלאת חובה השלטני את המכtab ותחבטו לתוך תיקי, ואז ניגשתי לבנק. אולם
כשהתקרבתי לבנק (התברר לאחר מכן שהיה בשבייה באותו היום), האיך בי האדון
בתקיפות לחזור מיד לאולם הריאון.

כשהגעתי, עם הכרטיס ממשרו של הגמון, הונחתי לעבר הכנסייה הדקדנית של
העולם, ואז הנחה אותו הסדרן אל המושב, שבדרכ נס מש היה עדיין פניו, בשורה
הראשונה של האולם הענקית זהה. אולם המושב היה בקצתו הימני של האולם, והאפיפיור
נכנס תמיד דרך המעבר המרכזי, ובר עדיין נראה היה שאי אפשר יהה לראותו, מושם
שםחיזות וקירות מנעו מן האנשים הצובאים באולם מלהתקרב אליו. אולם הרגשתי
בבירור מהאדון שעלי להישאר בשקט במקום שבו הייתה.

מאחר שהשבה היה עדיין מוקדמת, השארתי את מעיל על הכסא, ב乞שתי מהאנשים
שמימיini ושמלאי לשומר לי על המקום, ופסעתני שוב החוצה, ומסביב לחזיות העולם,
עלבר השירוטים הציבוריים. שם ברגע ברך לפני האדון עמוקקי לבי: "זה,ABA, אני
מקשת ממך, אל תניח לי לקלקל את הבניותך! אנא, אנא, עשה אותי נאמנה למטרותך!"
כשהגעתי שוב לבנין הקדמית, מצאתי שהדלתות כבר נסגרו הרמטית, והשouter
האיטלקי, החווה כלפי בפראות שעלי להתקדם לעבר ירכתי הבניין. ואני מצידי החוויתי
לעומתו בפראות לא פחותה משלו, כשהאנני מציצה לפניו את כרטיס הבנינה שלי ומנסה
להסביר לו שגם כסאי וגם מעילי היו בפנים! בסופו של דבר פתח לפני את הדלת והרשה
לי לחזור ולהיבנס, ואני ידעתי שזו הייתה יד ה.

באוטו בוקר דרש האפיפיור בחמש שפות, סיפר על מסעו לטורקיה, והזכיר גם את

שיחתו עם המנהיגים היהודיים בהיותו שם. (האדון המשיך להבהיר כי שיש לו אהבה מיוחדת לעם היהודי!)

אחרי שהשלים האפיפיור את נאומו, בילה כמה דקות בשיחה עם החשנים שישבו עמו על הבימה. ואז ירד מהבימה ופסע לעבר קבוצה קטנה של נשים ושל ילדים מפגרים, כדי להתפלל עמם. הם ישבו באיזור מיוחד בחזית, מימני. ואז, כמה דקות לאחר מכן, הגיע האפיפיור ונעמד בדיקת מולי!

סיפורתי לו מייד שאני מאמין יהודיה בישוע, ושבאתי מירושלים. הוא נטל את ידי בו במקומות ואמר בחריפות: "יברך האדון אותך ויברך את עמך ישראל!" שוחחנו כך מספר דקות, ונסיתי להסביר לו את החשיבות שבחברה רשות מצד הכנסייה הקתולית בישראל, ועל אחירותם המיוחדת לעמוד באהבה לצעד העם היהודי ולתמוך בו. בסיום השיחה סמך את ידיו על ראשי והתפלל למען ולמען ישראל, ובדיוק לפני שפנה לכת לדרכו הבוחן במכותב שבי. החזקי בו כל אותה העת, אולם הייתה נפעמת ונרגשת מכדי להזכיר בו בכלל! הוא שאל: "האם המכטב זהה לנויד לי?"

"כן", עניתי.

הוא נטל אותו מיד והבהיר לי שיקרא בו.

כאשר הלהך בדרך פרצתי ב בכיכר, בודע שהאדון לבדו הגשים וביצע את הבלתי-אפשרי. ממש פגשתי באפיפיור! ברגע שיצאת מאולם הראינון מיהרתי למשדר הטלגרף וביקשתי שיחת גוביינה לסיד ובטי בירושלים. ברגע ששמעתי את קולותיהם מעברו השני של הקו, צראחותי: "ראיתי אותך! ראייתי אותך!" ושוב לא הצליחו להתפרק מלבוכות. לא יכולתי לחכות עד שובי לירושלים למחرات כדי לספר להם את הסיפור במלואו! הייתה כה מופתעת ואחרות פלייה! למעשה, הייתה כה מופתעת ואחרות פלייה, שהאדון נאלץ לומר לי לבסוף, כשנית רוגז בקולו: "מדוע את מופתעת כל כך? הרי אני שלחתך אותך לרומא כדי לפגוש את האפיפיור!"

היתה אמורה לפגוש את ליוא ב-6.00 בערב על כוס קפה, לפני האסיפה הקתולית-כאריזומטית שהיתה אמורה להתקיים באותו ערב. כאשר הגעתו, אמר לי בקול מתENSE מעט: "ובכן, אסתר, איך מתקומות תכניתך לפגוש את האפיפיור?"

הסתכלתי בו וויכחתי, ואמרתי בשווין نفس: "ובכן, כאמור של דבר, פגשתי אותך היום אחר הצהרים!" כמה נעים היה לראות את ההשתאות שנمراחה על פניו! (כשסיפורתי לו את הסיפור במלואו, הוא הסביר לי שכאשר האפיפיור סמך את ידיו על ראשי והתפלל

— הוא הרעיף עלי את ברכת הכס הקדוש, דבר שנחשב בבחינת כבוד גדול!)

שיתפתי אחד מהמנהיגים של קבוצת התפילה שפגשתי בדאלין בחזרות, והוא ביקש, "ספר לך את בקשה לכל הקבוצה הערב. אני יודעת שהיה בך משום עזוז רב לכולם! אנו, החיים כאן ברומא, יודעים עד כמה בלתי אפשרי, כמובן, לפגוש את האפיפיור פנים אל פנים!" סייפרתי איפוא את סיפורו למרות שזו הייתה אסיפה סעודת האדון, שבדרכ כל אינה פתואה לממן עדויות. וכולם התעוודו כל כך!

בכל ההתרגשות הזאת שכחתי, עד לאותו ערב, שהכסף ששיד ובטי הבריקו לי טרם הגיע, ושהבנקים היו בשכיתה. וכך עדין לא היה לי די כסף לשלם עבור הילינה ובעור הארוחות! אולם לבני היה כה מלא וגודש בהשתאות ובשמחה מכדי להניח לדבר להdagig אותה, ואני נשכחתי לישון.

למהרת בבוקר אמרה הייתה להיפגש עם אングליה בעיר לארוחת בוקר, משום שמטוסי עמד להMRIא לישראל רק בשעות הערב. כל כך טוב היה לשוב ולפגוש אותה ברומא, והפטפוט אתה היה נחר. כמוון שגט היה השתקאתה למשמע טיפור פגישתי עם האפיפיור! ואו, ממש לפני שנפרדנו, היא החליקה מעטפה לתוכה ידי. "הנה", אמרה, "אדוננו אמר לי לתרת לך את זה!" בתרוק המעטפה הייתה מתנה בסך \$200, בדיק הסקום שהוא דרוש לי לתשלוט بعد השהייה בת שלושת השבועות בבית ההארחה של המנזר!

חוורת לחדרי ואורותי, ואו פגשתי חבר נוסף, האב צ'לסטון, בתחנת הרכבת. הוא היה כומר מרוצות הברית, וגילו בלפי אידיות מיוחדת בכל עת שהותי ברומא. פגשתי אותו בצהרים מדהימה למוני! בלילה הראשון שבו השתתמתי באסיפות ההתחדשות הקתולית, לא היה לי מושג איפה בדיק נמצאת הכנסייה. ראייתי אדם אחד עומד בחנות ספרים קטנה ברחוב סואן, והאדון אמר לי: "לכני ובקשי ממנה הכוונה". פניתי אליו ואמרתי: "מצערת שעלי לחתוך אותך, אדוני, אולם האם ידוע לך איפה נמצאת חנות סנט סילבסטר?" הוא נראה נרדם; אולם לא רק שדבר אנגלית, אלא שאמור: "בואי אתי, אני בעצמי הולך שם".

ביום האחרון לשוהות ברומא שטינו יחד כספה לפני שליווה אותי לאוטובוס של נמל התעופה, ואו שילם תמורה כרטיס האוטובוס שלו! ורק באותו רגע נוכחתי לדעת שאפיר לא היה לי די כסף לנסעה באוטובוס! אולם האדון דיאוג היבט לכל הדברים — אם רק נניח לו לעשות זאת!

ברגע שהמיטוס המרי, התישבותי בניחותא על כסאי, ונשענתי בעיפות לאחר בהכרת תודה על שהמושב שלצידי היה פניו. ציפורי בכלzion עיניים לשלווש שעות של מנוחה, שאוון קויתו לקבל מהטישה הזאת, אחרי ימים כה גורשים ועמוסים חוויות מרגשות! אולם, או קלטו אזני את קולו של האדם במושב שמאחוריי אומר לאיש שישב לצידו: "אני בעצמי רומי-קתולי". ומיד אמר לי האדון: "אני רוצה שתסתפר לו על כך".

תגובה הראשונה והמידית הייתה מרד: "אחרי כל מה שעשית שבילך, איך אתה יכול לבקש ממני עוד משהו? אני עייפה ואין לי שום חشك לדבר עם איש! מגעה לי מנוחה, ואני מתכוונת לנוח!" (זה נשמע נורא, לא כן? אבל כמה פעמים אנחנו מתנגדיםvr?) בינתים שכחתי, כמוון, שאני לא עשית דבר וחצי דבר, מלבד לעמוד במקום אחד בעוד שהאדון הביא את האפיפיור אליו!

כעבור כמה דקות השמיע האדון באזני את כל הערוותי — עם כל היבשות והכל — ויכולתי לשמעו בבירור עד כמה אונכית וילדותית נשמעות. "הו, אדון, אני מצערת!" גיחתי, ופניתי אל האיש שישב מאחוריו שלא חשב במאומה, ידעתי שהאדון רעה כי אדרב אותו על ישוע, ולכן ניגשתי ישר לעניין, משומם שמעולם לא העתינתי בשיחות חולין. "הו!" אמרתי לו והצחקתי. "מה הייתה אומר לך שאני יהודיה מירושלים, המאמינה בישוע המשיח, ושוחרرت וזה עתה מגישה עם האפיפיור?"

"וואו!!" הייתה תשובהו, והוא עבר לשכת בכיסא הפניו שלצידי. "זה נשמע מעניין מאד. ספרי לי על כך, בבקשתה!"

וכך שוחחת עמו בשעתים הבאות; קודם כל סייפרתי לו איך שישוע נגע בחיי ושינה אותם, דיברתי על אחים מהלכים שהוא לימד אותן, ולבסוף גם על סייפור פגישתי עם

האפיקור. ולבסוף אמרתי לו: "אני בטוחה שה' הביא אותך הנה היום בכונה תחילת, בזמנן זהה ובמקום הזה. האם אתה רוצה לדעת מדרע? משום שהוא אהוב אותך ורוצה שאתה תדע זאת!"

ואז הוא הסביר לי שוגם אשתו חוויתה לאחרונה את אהבת ישוע, והצטרכה לקבצת תפילה בתנועת ההתחדשות הקתולית, ושיהיא מרבה להתפלל לישועתו. ו"הערב", הושיק, "אני מבטיח לך שכשיהיה לי מעט פנאי להיות עם עצמי — אפקיד גם אני את חי בידיו של ישוע".

כאשר חזר האיש למושבו המקורי, לא יכולתי שלא להודות לאדון ולהללו ממעמקי לב עלי שנגע בלבו ופתחו לקראת אהבתו. הודייתי לו כמו כן מכלنبي על השחתל עלי וביטל את אנוכיותי, בעשהתו אותה מוכנה לשוב ולהיות כל שרת לאהבתו. הו, לו אך יכולתי להפטר סוף סוף מהבשריות המושחתת שלו!

אלמלא אירע שום דבר נספף, די היה לי לראות את ההוכחה לאהבת האלוהים אל אותו אדם. אולם האדון פתח לפניי דלת גדולה הרבה יותר, והכל בשל אותו צעד זעיר של צוות! נסiba אחת הובילה לשנייה, ואת התוצאות המדדיימות לא יכולתי אפילו להעלות בדמיוני! בסופו של דבר הפך הדבר להיות הלך החשוב ביותר שלמדתי אי פעם, והוא, שכן לנו כל הזכות להטיל ספק בסמכותו על חינו, או להתנגד להדרכת אהבתו בלבוכתינו! (פגשתי במשיחיים רבים שהתייחסו بكلות רבבה מודע ליחסיהם עם האדון, מבלתי דעת כי בהרשותם לעצם להשתמט באופן שיטתי מיצות לדברו, הם מפסידים בכך גם את חלקם בעולם הבא!)

ובכן, כך השתלשלו העניינים: כשהארם שאיתנו דיברתי חזר לשבת בכיסאו, אמר לאדם שישב לצדיו: "האהשה זו את גרה בירושלים, ויש לה סיפור מעניין ביותר!"

עכשו, "ארע המקורה" שמאחורי אותו אדם ישבה מאימה אמיתית אחת, שהתקבנה להצטרכ לקבצת תיירים משיחיים בירושלים, והתפללה: "הו, אדון, מצא לי 'מלך' מדריך, שיעוזר לי להגיע לירושלים!" כאשר שמעה את האיש במושב שלפניה מעיר, שהאהשה היושבת לפניו היא מירושלים, היא עיכבה אותו בעת רוחתנו מהמתו. "האם

אכפת לך שאסע איתך לירושלים?" שאלה. וכמוון ששמהחתי מادر לצרף אותה אליו. אחרי שאספנו את כבודתנו, יצאנו אל מחוץ למסוף הנוסעים והתקבלנו בברכה ע"י סיד ובטי. ארבעתנו שכרכנו מונית שירות חורה לירושלים, וכל אותה דרך סיירתי בפרט פרטימס את חוותות פגשתי עם האפיקור. כאשר הגיענו למלאן שבו התאכסנה פاطי בירושלים, פנתה היא ואמרה אליו: "אסתר, באתי הנה כדי להצטרכ לתירוץ של משיחיים, ונשמעה מادر אם תבואו בערב אל קבצתנו. האם תוכל לעשות זאת?" תגובתי הטבנית הייתה כמובן לסרב, משום שגם הייתה אמורה להיות השבת הראשונה שלו שב בישראל, אולם האדון אמר בתקיפות רבה: "אמר לך שתבואו!" וכך קבענו להיפגש במלאן למחرات בערב.

זהו, כמה קרובה הייתה, באמת קרובה, להחמצת תכניותיו הגדלות ביותר של האדון! למחرات בערב נסענו, סיד, בטסי ואני, למלאן כדי לפגוש בקבצתה הזאת, שאורחה ע"י אח משיחי מואשינגטן די. סי. בשם ד"ר קליפטון רובינסון. הוא שירת שנים רבות כשליח בישור בהודו, ומיד יכולתי להעיר את קריאותו העמוקה של האדון בחיו, ואת ענותונותו לפני ה'.

סיפרתי את עדותי באותו ערָב, ואוֹ, לִיד שולחן אֲרוֹחוֹת הַעֲרָבָה, הרגשתי מהארון בספר לדֶרֶר רובינסון בארכע עיניים על פגשתי עם האפיפיור. כאשר סיימתי, אמר לי: "את יודעת, יש לי תחושה חזקה ממד מהאדון שהוא חף בהשתפותך באֲרוֹחוֹת הבוקר הנשיאותית לתפילה, שתתקיים בפברואר 1980 בוואשינגטון. האם תעמיד לרשות האדון אם הוא יאפשר זאת?" לא היה לי צילו של מושג על מה שהוא מדבר, אולם שב אמר לי הארון: "אמר לי שבתואו!"

וכך עניתי: "כֵן, אשמח להשתתף, אם זה יסתדר. תודה רבה לך!" נתתי לו את כתובתי ואת מספר הטלפון שלי. הוא הבטיח להודיעני דבר, ואוֹ נפרדנו מהקבוצה, מפאטי ומדֶרֶר רובינסון בברכת "שבת שלום" וחזרנו לבתי ברמות. מאוחר יותר באותו ערָב שאלתי את סיד ובטסי, כשנזכרתי בך: "על מה בעצם הוא דיבר בכלל? הנשיא של מה?"

סיד ענה: "אני ציריך לומר שהשתוממת לראות איך שהעלאת לחת לו תשובה כל כך מעולם לא חלמתי שאין לך כל מושג על מה שהוא דיבר! ושניהם צחוק. ואז המשיכו להסביר לי שאֲרוֹחוֹת הבוקר הנשיאותית לתפילה נערכת מדי שנה בוואשינגטון לפני פתיחת הקונגרס, ושבדרך כלל נוטלים בה חלק נשיא ארצות הברית ופוליטיקאים מארצאות רבות הנאספים יחדיו לתפילה בצוותא.

עבדיו הגיע תורי להתעלף כמעט! רק המחשבה על גולם שכמוני, המשתתפת בכמה ימים של אסיפות רسمיות בוואשינגטון עם פוליטיקאים, הייתה בלתי מתקבלת על הדעת! וזה קרה בבדיקה יומם אחד אחרי שחזרתי מרומא, מפגישתי עם האפיפיור! בכלabi קווייטי שזו הייתה סתם בחינה, שהארון פשוט רצה לדעת אם יהיה מוכנה להשתתף באסיפה, אולם שלאמתתו של דבר לא אאלץ לנסוע. וכך התפלתית באותו ערָב אמרתי לו: "אדון, זוהי רק בחינה, נכון? אתה בסך הכל רוצה לדעת אם אני מוכנה ללבת, נכון? אבל בעצם איןני חיבת לעשות זאת, נכון? אולם תשובה לא נתנה לי עידוד רב בכוונזה. הוא אמר פשוט: "אם זהו רצוני, אני אגשים אותו!"

למחרת היום באה חקרה לבייקור. היא השליכה לעברי שkit ואמרה: "זוהי שמלה אהובה עליyi ביותר. בעצם לא רציתי לחת לך אותה כלל, אולם הארון ציווה עליyi לעשות כן, והנה היא!" כאשר פתחתי את השקית, ראייתי בתוכה את השמלה הלבנה היפפה ביוור, ובלב ידעתי שאם אשתחף בסעודת הבוקר הנשיאותית לתפילה, השמלה הזאת תהיה ממש מושלמת!

"הו, לא! צרחותי, "מה יהיה אם באמת עצרך ללבת לאותה אֲרוֹחוֹת בוקר? איך אעשה זאת? אני בטוחה שלבסוף אפהוף את השולחן, או שאשפוך את המים, או שאעשה אפילו משחו יותר גרע מזה! הוא לא יכול לשלוות אותי! הוא פשוט לא יכול!"

מאוחר יותר מודדתי את השמלה הלבנה (שהתאימה באופן מושלם) וכל אחד אילץ אותי לأكل ספגטי ברוטב עגבניות בעודי לובשת אותה, פשוט כדי להתאמן, ואז הוחלט פה אחד שם העלאתית לאכול ספגטי בשמלה לבנה — אוכל לשורוד בכל מצב! כלנו צחקו מקרב לב, ולי הייתה ההרגשה האiomה שעד מהירה עצרך להיות אסירת תורה לאימי על כל שיעורי הנימוסים שלימודה אותו.

באודה התקופה קראתי את ספרו של צ'ארלס קולטן "גולד מחרש", וمرة פעם בפעם הערתתי באזוני סיד ובטסי: "אני יודעת מדויע, אולם הארון גורם לי כל הזמן להרגיס

שהספר הזה מוכר לי כל כך! זהה הרגשה משונה ביותר!" יתכן וזה היה ממש שמדובר בדבר... על כל האנשים שבם אפגוש בקרוב... שלושה ימים לאחר מכן צלצל אליו ד"ר רובינסון. אחת מהחבות הקבועה נפללה ושבה את ירכיה, והיא תיאלח לשכב בבית החולים "הדרה" לפחות שבועיים ימים. בעלה בקש להשאר עמה בישראל. והוא שאל: "האם ידוע לך על מקום כלשהו שבו יכול לגור בнтויות, ולהמליץ עליו?"

חשבתני על כך בדיק חצי שנייה, ועניתי: "ומודוע שלא יבוא לגור אצלנו?" ידעתי שלא תהיה זו בעיה קשה בשבילי לעבר מחרדר השינה שלי ולישון על גבי מזמן בחדר המגורים במסך שבועיים ימים. ד"ר רובינסון היה אסיר תודה עד מאר, ובאותו יום אחר הצהרים עבר רופוס יודר לגור אצלנו. פעמים רבות הלכנו לבקר את אשתו, ברלה, בבייה"ח "הדרה", והיא הייתה אחת הפאציננטיות החביבות והשમחות ביתר שפgeshy מעדמי!

ماחר והדבר שוב חידש את הקשר שלי עם ד"ר רובינסון, אמרתי לו: "אתה יודע, כאשר הזכרת לפני את ארוחת הבוקר הנשייתית לתפילה באותו ערב במלון, לא היה לי שמי של מושג במה מדובר. אולם עכשו אני מבוהלת עד מוות וכח האפשרות הזאת!" "ובכן", ענה, "למעשה זהי משימה כמעט בלתי אפשרית להשיג לך הזמנה. ההוננות כבר נשלהו ליידין, והדבר נעשה בנסיבות הרבה, מושם שהם מזמינים אך ורק את אותם האנשים שידיעו מראם יוכל להשתתק. ובנוסף על כך, עלייך להיות מוכרת למשיחו בחוג הפנימי בוואשינגטון! אי לך, אין לי מושג איך בכלל תוכל להציג הזמנה! אולם אני בכל זאת מרגיש מהאדון בעצמה רבה שעלייך להשתתק, ואראה מה אוכל לעשות בנידון!"

הוא הבטיח לעדכן אותי בפרטים נוספים, לכשתחול התקדמות כלשהי בנושא. כעבור כמה ימים חזר לארצות הברית, ואני כתבתי לו מכתב בנוגע לתחקומהה של ברלה. וסיימת את מכתבי בהערה: "זובאש לארוחת הבוקר לתפילה — לא נראה לי שווה יתרהש הפעם". אולם יתכן וזה היה רק שאלה לב מעדי.

בוקר אחד יצאתי עם פיטר לבקרשוב אצל אורי. בעודנו יושבים במשדרו ומשוחחים בנעימות, אמר לי האדון: "אני רוצה שתסתפר לו על ביקורך ברומא".

"אבל, אדון, הוא ייחסוב שהשתגעתי!" "ספריו לו!" ענה האדון. כחחתי בגרוני, משכתי בכתפי ואמרתי: "אורי, תאר לעצמך; בדיק חזרתי מrome, מפגישה אצל האפיפיור! הדבר נשמע מגוחך אפילו באזני, אולם הוא לא נראה מופתע כלל ועייר! פניו הוארו לפצע, והוא ענה מייד: "נהדר! וכשראית אותו, האם סיפרת לנו ששמו של פרקליט הופרט?"

פייטר ואני החלפנו מבטים. עכשו נשמע הדבר כאילו הוא השתגע! "מה?" שאלתי בטעמו; "איןני יודעת בדיק איך יכולתי להכנס פרט זה לשיחה — דרך אגב, שמו של פרקליט הופרט!" מודיע שאלת זאת? הוא צחק למראה הבעת הספקנות שנדרחה על פרצופינו.

"את זכרת שסיפרתי לך שאני גדרתי בפולין?" הינהנתי. "ובכן, במקרה גרו משפחתית ומשפחתו של האפיפיור בשכנות, ולא מיתנו של דבר, ודוני נῆנה על ידיינו הקרים ביותר ביותר של האפיפיור והם נוהגים להפגש כל כמה ימים ברומא אפילו עכשו!"

"אתה מתהלך!" קראנו שנינו פה אחד. "הרי זה פנטסטי!"

הוא המשיך לספר לנו שהאפיקור ידע מראש המהדורן, עוד בהיותו חמשן העיר קראקוב, שהוא עתיד להתמנות בקרוב לאפיקור, וגם סייר על התהוושה הזאת למשפחו של אורי! וכך, כשהעמדו לבחור באפיקור חדש, ציפו אורי וכל בני משפחתו שידידם הוותיק ייבחר! אך כשבחר מישחו אחר תחתיו, הופתעו כלם הפתעה גדולה: אלום אותו אפיקור נפטר בחודשיםיים לאחר מכן, והוא של דודנו באמת נבחר לרשות את מקומו! כמה מודיעים הדבר שאורי ידע, שהאיש הזה עתיד להתמנות לאפיקור עד לפני מרבית העולם ידעה זאת! "עוד בהיותו בפולין, פעל למען המחרת האנטינאצית וסייע בהצלחתם של יהודים רבים", המשיך אורי לספר: (וכך זה מסביר את אהבותו הייחודית של הארدن אלו!) "וכשהוא נבחר לאפיקור, היה הריאון הראשון שהענק למישחו בעולם לדונני ולמשפחתו, כאשר כבוד על ידידותם בשני הימים!" ואז ראה לנו צילום של דודנו בחברת האפיקור יוחנן פאולוס השני.

התבונתי בו בהשתאות מוחלטת ואמרתי לאיטי: "אתה מתכוון לומר לי שהארدن שלח אותי את כל הדרך הזה לrome — רק כדי לפגוש את ידיו הטוב ביותר של דודן?" אילו חדשות מסעירות קיבלתי באותו היום!
מאות יותר קראתי ב"רידרים דיג'סט" מאמר בשם "תשעת הימים שועזעו את העולם", שתיאר את ביקורו ההיסטורי של האפיקור יוחנן פאולוס הר' // בפולין; המאמר אישר גם את אהבותו הייחודית לבני העם היהודי:

"בום שבבו למולדת, ערך יוחנן פאולוס הר'-II את מסע עלייתו הראשונה לרגל של אפיקור כלשהו אל בתיה החרושת הנאכיזים למוות. וזה היה מסע אפוך עצר אל האת ההחריד והמוות ביותר עלי אדמות.

הרגע המרגש ביוור היה בשעת ערכית המיסה בחצר מסילות הרכוז רצופת המות של בירקנאו, באושביז, בהשתתפות כמרים שביעצם היו אסירים במחנות הריכת. לבאן הועז ארבעה מלינוי בני אדם בקרים בקר, והובילו אל תוך תא הגאים. כמעט בני אדם, המומרים הימנונים נוגים, היוו את קihilתו של האפיקור ... פשוט אי אפשר רק לcker (באושביז), אמר האפיקור, שבעצמו היה מעורב במחרת האנטינאצית ובכורה לפלייטים היהודיים. "חווב ביוור להרחד בעחד עד אנה עלולהchein האכוויות להגיע!"

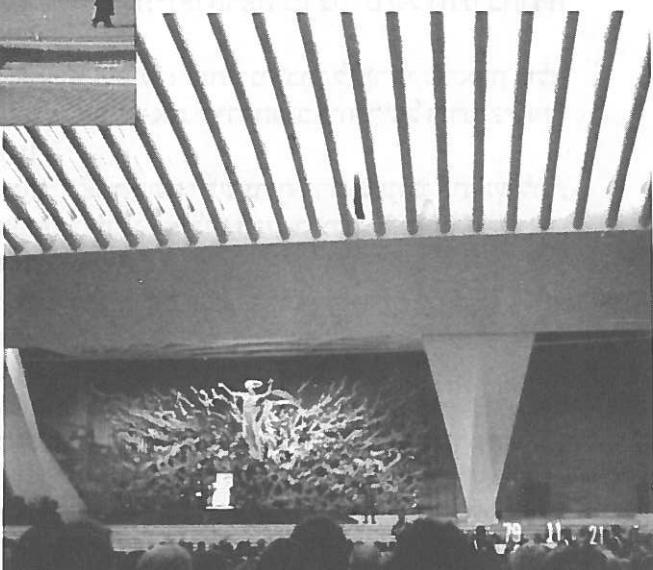
אלום הפתעותיו של הארدن עדין לא תמו. כמה ימים לאחר מכן ניגשתי, ביום רגיל אחד, לתא הדואר שלו, וכשהתחלתי לעלעלו במכבים, צעד מכתב אחד את עיני והשאיר אותי חדרת אונים, מבלי יכולת לעשות דבר מלבד לבהות בו עשרה רגעים, כשהאני יודעת מה לעשות בו בכלל! המכטב היה ממוקן אליו בכתב ידי, ואני בשום פנים לא יכולתי לזכור שראיתו אותו אי פעם בחיי! עמדתי ובהיתי בו, כשהאני מנסה להזכיר בפראות מניין יכול היה בכלל להגיע, אלום לא מעצתי לך כל הסבר! למעשה, החדרת אפיקור פתחה אותו! מה יכול כבר להיות בתוכו? חשוב לרגע איך הייתה אתה מרגיש, קורא יקר, ALSO קיבלת מעצמן מכתב, שעלה קיומו לא ידוע לך בדבר?

בസופו של דבר החישבתי על ספסל בחצר, קרוב לכינה אל ביתך, ובהיסוס פתחתי אותו. בתוכו מצאתי את ההפתעה הגדולה מכל!

בשנה הראשונה של מלוכה כה נוראה, לא היה לי מושג מהי. אך צוותם של אמנים יפה יפה, שבראשו עמד האמן המפורסם ג'אמינה קאנטורה, בזקן האדריכלים של רומי. הוא בנה את הכנסייה הגדולה, ומי יתיר על תכנון אדריכל כה מפורסם? בזקן האדריכלים של רומי. הוא בנה את הכנסייה הגדולה, ומי יתיר על תכנון אדריכל כה מפורסם? בזקן האדריכלים של רומי. הוא בנה את הכנסייה הגדולה, ומי יתיר על תכנון אדריכל כה מפורסם?

בטי ואני בכיכר פטר הקדוש,
בוותיקאן, רומא.

כפעם הראשונה בקהל הנאספים,
הapiro היה מאד רחוק!

החמישי בדצמבר, 1979, רומא.

כפי שהתרברר, נשלח אליו המכתב מאחת מארגוני-צ'יון שפגשתי בבירורי האחרון ברומא. היא בקישה את כתובתי אחרי האסיפה האחרוןנה, והושיטה לי פיסת ניר כדי לכתוב עליה. אותה "פיסת ניר" הייתה בעצם מעטפה, דבר שהסביר כיצד הגיע אליו מכתב שעליו התנוסטה כתובתי — בכתב ידי! וזה מה שכתבה:

"אסטר דיקלה:"

ימים אחדים אחרי שנשעת מרומה עברתי במרקה על-יד פלייז' — הצלם הרשמי של הוואטיקן. בחתומו ראייתי צילום שלך, בשעת שיחתך עם האב הקדוש. רצופים בוועתקים שהומנתי בשביבך, ואם תרעי עותקים נוספים או הגדלות — החישע לך!

אני כל כך שמחה על שביקשתי ממך את כתובتك באסיפה התפילה ביום חמישי בערב בסנט סילבסטר. העדות שנתת באסיפות ביום ראשון וביום חמישי היו לך הרבה השראה וחיזוק אמונה לרבים, ולא ספק נתת עידוד ותקווה לעזירים יותר, כמו גם לכל שאר האנשים ששמעו אותך.

ידה רענן ותמיימי במסע תוך מתן הלו ושבת, ובאהבת ישוע. יtan נא הוא לך תמיד את הכוח להזכיר על אהבתנו אליך.

בכנות

האותות אבלין

ובפנים, יחד עם המכתב, היו צילומי פגשתי עם האפיפיור! הייתה כה נדחתת ומופתעת שיכולתי רק לבכות!
אחרי שביקשתי אצל האפיפיור למעשה, חשבתי לעצמי: "הרי אין עדים לכך שבאמת ראיתי אותו. מי בכל העולם הזה יאמין לי?" הרי כל אחד יכול לומר שהוא ברומא ובירך את האפיפיור! אולם האדון, בחכמתו האינטואטיבית, דאג גם לך. אחד האנשים המעתים בכל העיר רומא שהוא היה לו כתובתי, מצא "במרקה" צילום של פגשתי עם האפיפיור! ועם העובדה שההתמונה הזאת צולמה בכלל היהת נסעה מהבنتי! הוא, כמה גדולה חכמתו של האב, ומה עצום חסדו! ומה נפלא חוש ההומר שלו! משות שמעולם לא משך מכתב כלשהו את תשומת לי כמו המכתב היחיד ההוא!

בשבט שלפני חג המולד קיבלתי שיחת טלפון. "שלום, אסתר, מדובר מוד. האם את זוכרת אותי?" כМОבן שוכרת! הוא היה חלק ממצוות לימוד תנ"ך ובישור שאליו הצערפתי בשחוורתני לישראל ב-1977. לא שמעתי עליו מעוז, ומה רבתה שמחה ב שנודע לי שהוא שוב בישראל!

"כמה זמן אתה מתחונן להישאר כאן? ומה תבוא לבקרני?" שאלתי.
אני נסע בלווית חבר שלי, בשם הארוולד. מהמכללה המקראית שלי באלאבינה. אנחנו נמצאים עכשו בנירהה, אולם מתחכנים לעלות לירושלים ב-22 בדצמבר, ואנו נבוא לבקר אותך. אולם משחוו קרה לי מאו הפעם האחרוןנה שנפגשנו, ואני חושב שモטב היה כי אספר לך עלך!"

ואו המשיך ומספר לי כי לפני שנה התחיל לחוש כאבים ברגלו הימנית. התגלה גידול ממאיר שגרם לו יסורים רבים כלכך עד שנאלכו לקטוואת רגלו.
התקשוני לבוא לישראל בסתיו, אולם הם גילו שהרטן התפשט גם לריאותי. וכך

ידעתني שאני צריך לנסוע לישראל עוד פעם אחת לפני שארך הביתה כדי להיות לנצח עם הארון!"

סיפורו נגע עמוקות ללב. רأسל והארולד הגיעו שבע ימים לאחר מכן, וברגע שראשם נכנס בדלת מילאו הדמעות את עיניו. הוא איבד הרבה ממשקלו, ונשען על מקל הליכה בഗל רגלו התותבת. כל שערו נשר בגל הכימוטיראפה, ולערו היה גון אפור חולני. ואולם לסבך את הענינים עוד יותר, היו לו קשיים חמורים בנשימה, בשל הגידול בריאותו. ואולם לא בשל אחת מהנסיבות האלה ולוגודמעותי, אלא משום שמעולם לא חשתי באהבת ישוע הקורנת מאים כלשהו בעצמה רכה כל כך, כפי שחשתי כאשר נכנס רاسل בדלת بيיתי באותו אחר צהרים!

ביקורו אצל לי ישבח לעולם; וכשהוא והארולד יצאו כעבור זמן מה, לא יכולנו, סייד, בטסי ואני, לעשות דבר מלבד לשכת בשקט ולהרהר באשר ארע, שכן הייתה זו חוויה עמוקה מכדי לתארה במילים. זה נראה כאילו שכניסתו של רاسل לתוכך חיינו טיאטה את כל התמוכות שעלייה נסמכנו. סודו של רاسل היה, שהוא ידע כי נותר לו עוד זמן קצר מאד להיות, וכן ידע גם שאין דבר חשוב יותר בעולם כולו מאשר בספר על אהבת ישוע, בזמן הקצר שעדרין נותר לו. כשהוא יצא מביתנו, הבינו שגם הזמן שהוקצב לנו קצר הוא מאד, וכל דבר שהפכנו עד כה בחשיבותו מלבד שיתוף הזולת באהבת ישוע, נראה לנו עכשו!
באورو הנכון — שהוא בסך הכל שם דבר!

"זה, אדון," בכיתתי אליו בלב, "ਊור נא לי שלא להסיח עוד את דעתך מהתקפיד האמייתי שהיטلت עליי! כי מה יכול להיות חשוב יותר לכל אחד מאתנו מאשר להתחALK באהבתך? למה עוד יהיה ערך אמיתי באשר נעמוד לפניה יום אחד, אם לא עשינו אותו מאהבה אליך, וביציות להמרת אהבתך לולתנו, בתוך לבנו?"

למחרת בבוקר, מיד לאחר ארוחת הבוקר, נתן לי הארון הוראה מזוודה במקצת: "אני רוצה שתתකשרי אל מר קדישאי, במשרד ראש הממשלה, ותקבע פגישה ביןינו ובין רاسل. איןני יודעת מדרע, אולם התקשתי מכך לעשות זאת! אולם בסופו של דבר "לקחתني את עצמי בידים", וצלצלתני. מר קדישאי היקר נוגש מיד לטלפון.

"אילין, מה שלומך? מדוע לא שמענו מפרק עד עכשיו? איזה אטריך הוא האיש הזה? השבתי לו על ברכותיו, או אמרתי, שאני מתפללת בכל מואדי: "מר קדישאי, האם אתה זכר את השיחה שהיתה לנו, כשיתפרתי לך את החברל בין אנשים המכנים עצם נוצרים, ואשר רדף את בני עמו, ובין אלה השיכים באמת ובתמים לישוע, ולפיכך משתפים את עם ישראל ואת מדינת ישראל באהבתנו?"

"כן, כמובן שאני זכר זאת," אמר לי.
ובכן, אתמול בא-צעיר אחר מארכות הברית, מאמין אמיתי בישוע, לבקרני. הוא רק בן עשרים ושלוש שנים, והוא גוסט מסרטן. והוא אוהב את ישראל כל כך שביבש לבוא הנה עוד פעם אחת בטרם ימות! ואז, במצוות לאדון, המשכתי: "האם קיימת אפשרות שהוא יגשך כך, ושיתthin לו הזרמנות לבטא את האהבה הזאת?"

מר קדישאי היקר נעה תיכף ומידי: "כמובן! הביאו אותו היום, אם רצונך בכך!"
עדין לא שוחחת עם רاسل על כך, ואני סבורה שנוכל לארגן זאת להיום. ואולם האם אפשר יהיה לסור אליך מחר, במשך היום? והאם יהיה זה בסדר אם יביאו עמו חבר נוסף?"

וכך אירגנו לשולשתנו פגישה במשרדו בשעה 12.00 בצהרים, ביום 24 בדצמבר 1979, ממש לפני ערב חג המולד.

כשצלצלתי לראש ולהארולד כדי לבשר להם על החדרה, היו שניים חמדים ומושרים. ולמחרת בוקר נגענו שלושתו למשרד ראש הממשלה. מר קדרישאי השair את שמותינו אצל דלפק הקבלה, וכך הוכנסנו ישר לתוך המשדרים הפנימיים, מבלי לעבור אפילו את הביקורת הביטחונית!

ברגע שמר קדרישאי וראש גלו זה את זה, נוצר הקשר האמיץ ביניהם כהרף עין. הם התישבו ושוחחו ביניהם בשעה וחצי הבאות! אני יודעת שהאדון חנן את האROLוד ואוטי בזות מיהודה באותו יום — פשוט להיות שם ולראות את אהבת האדון שופעת דרך

ראש ויצאת לקרה מקרישאי בצורה נפלאה שכואת!

ביום המחרת ערכנו סעודה של חג המולד עבור כמה ידידים מקומיים, ובਮובן מראש וראהל הוזמנו גם הם להשתתף עמו. ואז, אחרי אורחת הערב, עזבו אותנו שניים עם בשורה בל תשכח לחג המולד. וכך אנחנו איפוא לראש ולהארולד לדבר بعد עצמן, שכן עדותם מתארת בפרט פרטיים גם את ביקורנו במשרד ראש הממשלה. משום שלראש היה קשימים כה רבים בנשימה, היה המעת שמספר לנו מנתן אהבה אמיתי, משום שהוא ביר אלינו היה ברוך במאצים כה קשים. זה היה באממת אחר צהורים שלא ישכח לעולם, המתאר בבהירות שכואת על משמעותו האמיתית של חג המולד:

ראש מורה
חג המולד 1979
ירושלים, ישראל

„פנִי כשנתיים נפלָה בחלקי הוכחות לבוא לישראל עם קבוצת סטודנטים, שביניהם נמנתה אסתר דורפלינגר. בילינו שלושה שבועות בירושלים ללימודים, ואז יעצנו לבשר ולהעיר במשרך שלושה שבועות נספחים בגנים ובמרכזי קניות בכל רחבי ישראל. לעולם לא אשכח את אותו קץ, ואת פעולתו של האדון בלבבות בני האדם. מאז אותה העת התעורר בי הרעון העז לעבד בקרוב היהודים ולהיות לברכה לישראל. וכך, בשליחי 1977 התחלתי לתכנן את שיבתי לישראל בשנת 1978, כדי לעבד בקיבוץ שאליו החל אחד מידידי.“

היהתי אז תלמיד בבית ספר מקראי, ולקראת סוף החוץון, במאי, התחלתי לחוש כאב ברגלי. ניגשתי לרופא. הלה חשב שמדובר בסדק הכל במשקע סיידי, וננתן לי תרופה לטיפול ברגל. נטלתי את התרופה במשך כמה חדשים, ובינתיים המשכתי לתוכנן את הטויל לישראל. האדון נתן לי את הכתסים ואת כל הדרוש לשם כך! וכל אותה עת לא חදמתי מהתפלל לאדון שירפא את ברכי. הגעתי למסקנה שהאדון בלבד הוא היחיד המסוגל לרפא כל אדם שהוא; שום תרופה ושום אדם אין בכוחם לרפא. הבריאות באה מאלהים.

הגיע يوم הי"ג ב يول, ואני התוכננתי להעטרף לטיסה ללונדון ומשם להמשיך לישראל. ובכן, רשות הנוסעים בטיסה שנעודה לאוthon היום הייתה מלאה כבר, ולכן ניגשתי לרופא. הוא צילם את רגלי בקרני רנטגן ואמר: „ראש, נראה שאתה לא בא בסדר בעצמך. אני חייב לאשפנו אותך בבית החולים“. על כך אמרתי רק: „תודה לך!“

נכשתי איפוא לבית החולים. באותו יום ששי ערכו לישיקת עצמות, ובשבת קראו אותה ואמרו שזה נראה כמו גידול ממאיר בראש עצם השוק, ושרכו להרחקו. באותו יום שני, שבעה ימים אחריו שעמיחי לוטס לישראל, הרחיקו את הגידול בניתות. אחרי שגילו שמדובר בטארקומה אוסטיאוגנית, בלומר, בסרטן העצמות, שהוח אוטי לבית החולים במרילנד לבדיקות נוספת. הם לא גילו סרטן בשום מקום אחר, אולם רצע לקטוע את רגלו. בשום פנים ואופן לא? אמרחוי, משומש שלא הסכמתי שיקטעו את רגלי! הם טיפלו بي בליאטריל מאוגוסט 1978 עד ינואר 1979.

בתחילת השנה הזאת חתמתי שוב לחוש כאבים ברגלי, המכב החמיר והתחללה התנפחות קלה. שבתי אל הרופא אשר ניתח אוני. עשה צילום רנטגן נסף של הרגל, והרופא אמר: יובכן, ראס, נראה לי שזה חור! ידיד משהי שלנו, רופא, העיז עני מקומות שלהם אוכל ללבת, ואני החלדתי לנשען לרופאה שבسانדייגו, קליפורניה. אחרי טיפול בי במשך זמן מה, העיזה לי להפגש עם מומחה אחד שטיפול בעבר בטרקומה אוסטיאוגנית, ושערך מחקר על כך ביביסטון, טקסס. שההsti ביביסטון מרץ 1979 עד يول' אותה שנה, ובינתיים הפעיל אותו רופא משהי אלטי אנשים לתפקידו בעדי.

הם עשו כמיטב יכולתם כדי לה大学毕业 את רגלי, אולם בסופו של דבר הגעתי למצב שבו החפתה הגידול ברגלי במהירות שока, שהיגל התנפחתה במידה כל האמון. וכך בראשית يول', הוחלט בכל זאת לעשות משהו, שכן גופי פיטה כבר התנפחתה לתורופה, והוא עצמה אממן את החפתות הגידול, אולם לא ב מהירות הדרושה. הגידול עצה כל כך מהר שלול היה להתרפה לאיזוריהם בגופי; וכך נפלה ההחלטה לקטוע את הרגל מכל זאת, והוא נקטעה ב-16 ביולי.

האם תוכל אי פעם להעלות על דעתכם מישום המשבח את האלוהים על בריתת רגלו? — אני עשית זאת, משומש שחיתתי בכאים גוראים שכאלת חדים כה רבים! לפני הקטיעה יכולתי רק לשבת על הספה כשורגלי נשענת על כר, וימים רבים חשבתי: 'אדון, מדוע אין פשוט הורג אותה?' הכאב היה כה עז! שמרתי לידי פנקס קטן כל הזמן, כדי להזכיר לעצמימתי ללחוץ לאחרונה את הגלולה לשיכוך הכאבם. כלليلת הדמי עלייה לישון כשבה, או משחו כזה, או זהית שבמוחו, ואולי מעלה להירדם לשעה נוספת. כך נmarsח הדבר כל עת שהייתי ביביסטון; ולכן, כאשרבדתי את רגלי, סוף סוף לא היו לי עוד כאבים!

ישנו פסק בכתבי הקודש שברצוני לחלוק אתכם. במזמור צ' בתוב:

שובה, ה! עד מתי? והינחים על עבדיך!

שמחנו בימות עיניתנו, שנות ראיינו רעה!

תהלים צ': 13, 14

ואתם ידעים, ראייתי איך שהמקים את הפסוק הזה מהווים שבוי איבדתי את רגלי. אני דורש את קיום הפסוק הזה, כמו גם את הפסוק באיוב, האומר: 'זה' ברך את אחירות איוב מראשיתו. ה' ממש קיים זאת ואני מוכרכ לצעין גם שהחדרים האחוריים הללו, מאו يول', היו דמיים המאושרים ביחס אליו.

אולם דברים נוספים התרחשו. באוקטובר ניגשתי לצילום רנטגן. מAMILא אני חייב לבצע צילום רנטגן אחד לשנה. העזילים הפעם נראה דיב טוב, אולם בעזילים נוספים נסף בעבור שבועיים התגלה שהגידול שלח גוררות לראיותי (חשתוי כאבים בחזה).

בהתחלת נובמבר אמר לי הרופא שאם לא יפסיק הדבר בתחום שבוטאים ימים – לא תשארנה לי ריאות כלל. כל מה שהרופאים יכולים לעשות היה כימותרפיה, ולזה התנגדתי בתוקף. אולם בסופו של דבר נכנעת והרשיתי. בינו לבין עברתי שני טיפולים, והאדון עוזר בדרך נס! שניים מהגידולים העצטמקו, ומעבר אויר שנחמס איינו חסום עוד. פעם אחת נאלצת לנטוש לביה"ח בשעה אחת לפנות בוקר. אחריו שדייבורתי באותו ערב על ישוע, ונתתי את עדותי, התמלאה ריאתי בנוזל, (אולם עכשו שוב אינה עוזה כן), וביה"ח שבאו את הנזלים מריאותי, ונתנו לי אישחו חומר בשם טראיצ'קלין. אולם את כל השבח והתחילה נתתי לאלהים. הוא עוסק ברפואת ה' המשמש בתרופות, אבל אם אין הוא גורם להן לפעול – אין הן פועלות!

כל זאת עת המשכתי לחשוב: עד מעת אהיה עם האדון... אבל אם האדון מתכוון לקחת אותו אליו הביתה בקרוב, הייתי רוצה לבקש בישראל תחילת. אני רוצה לנטווע לישראל בסביבות חג המולד, וכן התחלתי לדבר על כך ולהפיץ את הדיעון סבבי.

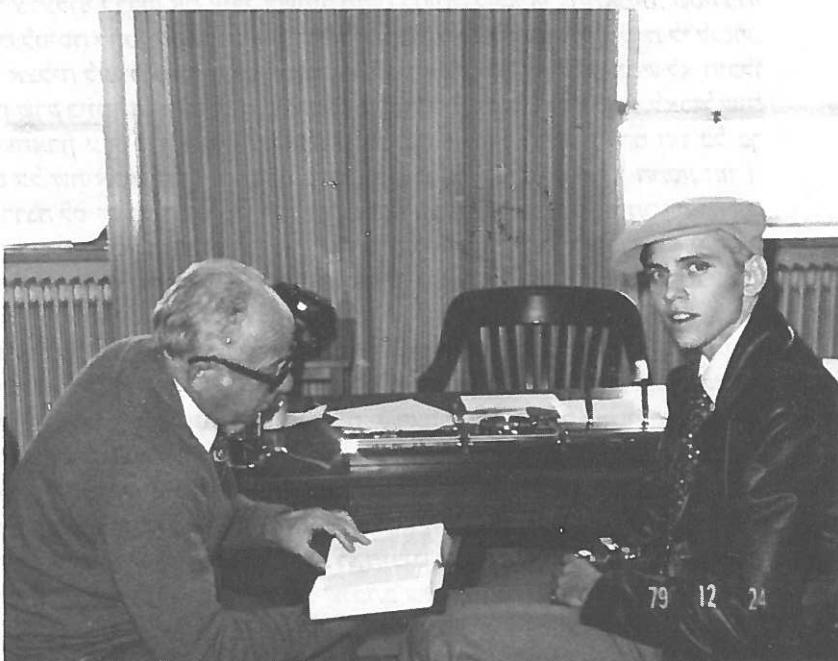
שהייתי בבית החולים במשך שלושה שבועות, ולפניהם, ביום שני, הייתה עדין חולש מהכימותרפיה, אולם עדין קוויתי לנטווע לישראל, אולי ביום שלישי הבא. דיברתי עם רופאי, אנשים רבים הטילו ספק בכך. דיברתי עם זקנים מישיחסים, אולם הללו לא סברו שעלי לנטווע. למחמת היום בא הרופא ואמר: 'ראש, מתי אתה רוצה לצעאת מפה?' למרות שהייתי עדין חלש, וספרת הדם הייתה עדין נמוכה במעט, אמר לי: 'נראה לי שאתה יכול לנטווע הביתה'. ביום חמישי שיחררו אותו מבית החולים.

מיד צלצלתי לבדוק אם אוכל לשמור מקום לטישה לישראל. החאמינו, שיטדרתי לי מקום לטישה ליום ראשון הבא? למחמת הסכימו שנ רופאי להרשות לי לנטווע, כל עד עצליה להיות נינה מיום חמישי עד יום ראשון ולהתארוש! ממש לא תוכלו להאמין שрок ביום שלישי הקודם הייתי כל כך חולה וחולש שלא העלהתי לאכול שום דבר, ושהאדון עוזר בעורה מה נפלאה! שנים מרדחי באו לברני, והם היו כל כך שמחים על שתיאבוני חור; וכך סיידר ה' בעורה כל כך נפלאה את כל המשע הזה! אני רוצה לטיים בעוד דבר אחד מעניין שהאדון הירשה אתמול. אסתור דיברה עם עוזרו האיש של ראש הממשלה, מר קדישא, על אודוטוי, ועל העובדה שאני סובל ככל הנראה מסרטן חזוך רפואי, אולם שרציתי לבוא בכל זאת לישראל. הוא בקש איפוא להיפגש אתי, ואתמול ניגשנו לראותו.

בלינו בשעה וחצי בלבד, מר קדישא ואני שוחחנו על כתבי החדש. סיירתי לו משחו שהכינויים מבוא לאיגרת אל הרומים פרק י', על מעמדה המיווד של ישראל בעיני האדון, על כל הבריות שכרת ה' עם ישראל, ועל העובדה שישווע עימעם את שירוטו הארץ לעם היהודי בלבד. ואזו הוספות וסיפורתי לו לישראל תשאר בmund של חסר אמונה עד שכל הבתרים מבין הגוים יטרפו לקהילה. הוא קרא זאת, ובטן הכל היה לנו זמן נפלא ביהר.

עזענו ודיברנו, ואפלו קראנו יחד את הכתובים בעברית. הוא ניסה לחתן הכל. הוא נתן לי ספר בשם 'לילות לבנים', שנכתב ע"י מר בגין על שנות שהותו בכלא הרוסי. ואז אמר: 'אני רוצה לשמור בגין ייחתום לך על ספרו'. והוא נכנס והחותם את מר בגין על ספרו.

ואז התכוונו בסופו של דבר לעזוב, אחרי שגולן למעלה משעה מומנו. הוא אמר

ראש הממשלה מורה קדישאי קוראים יהודים בכתובים.
משרד ראש הממשלה, בירושלים, 24 בדצמבר, 1979.

לב לתמונה של "מגילת האהבה" התלויה בקיר
זו של מר קדרישאי

מר קדרישאי, רاسل ודורולד.

רاسل ואני.
זה היה יום מבורך מאד

מעולם לא רמז לנו ללכט, או משחו כוה, אולם אנחנו הבנו שהוא אדם עסוק מאד. הוא נתן גם להארולד ספר וחתם עליו. הוא שמר לעצמו את הלימוד שהכنتו, ואמרתי לו: 'אני מבקש לך לקרוא את האגרת אל הרים פרך י', ואם כך תעשה – העיון הזה יתן לך הבנה טובה בעניין'.

לפני שיצאנו, הוא יצא לרגע לחדר הסמוך, וכשחזר, הביא אליו את מר בגין ניגשנו אליו, ומר בגין לחץ את ידיינו. הוא אמר להארולד: 'אלוהים יברך אותך, בחור עברי, ולוי אמר: "יהא אלהים איתך, בני! זה קרה רק אתמול!" כמו כן פגשנו את מר בנדאלישר, שהוא עבשיו השגריר במצרים, כאשר נכנס לרגע. ממש מדהים לראות איך שה טויה סידור כל זאת כך!...'

הארולד חג המולד ירושלים, ישראל

"אספר לכם קטע מעודות, איך שפגשתי בראסל, ומדובר עני כאן אליו. עלי לספר לכם משחו על הרקע שלו כדי שתוכלו להבין זאת. אני מבקש להודות לכם על שיחילתם את ביתכם ואת זמנכם עם ראסל ואני. זהו יום מיוחד והו יום מיוחד באמת, משום שהוא רק חג המולד השני שחגנתי באחת עשרה השנים האחרונות כאדם חופשי. למעלה מתשע שנים שהורי בכלא, ובכובע שחג המולד בכלא אייננו תקופה שמהה כלל, משום שמרבית הסוחרים יוצאים לחופשה עם משפחותיהם, וכך הם נעלמים את האיסירים בתאייהם. מוגשת להם שם אורה, ותו לא. נתגתי לשנוא את חג המולד, ולומר: 'כל יום, מלבד חג המולד!...' זה ממש מצחיק שזה כל כך מיוחד עבשוי. ממש נהניתי משני חagi המולד האחרון. רציתי מאד להיות בחברתAMI היום, אולם חשבתי שהרבה יותר חשוב להיות עם ראסל, והוא הסכימה".

סבירוני שהיה לי בחיה כל ההזדמנויות האפשריות בחיה כל אדם שהוא. בית הספר התיכון היה/i/i אלוף המדרינה באטלטיקה, וחיכתי במגלה ל-150 מצללות. התחרתנו עם נערה מшибית שעימה ביקרתי בבית הספר. אני מבונן לא היה/i/i עדין מшибית, ולמעשה החングדי בכל תקופה למה שהיה בה, וכל מה שהוא יעצה. היה/i/i בשני האחרון במקילה בעפן קרוולינה כאשר נפרדנו והתגרשנו. לאחר מכן חתמתי להסתובב במוועדי לילה ולשנות לשבירה, וחמן לא הרבה מאוחר מכך עבר עם שני אנשים.ليلת אחד היינו שלשנתנו באטלנטה, ג'ורג'יה, והם היו מסוימים. האחד היה מסוים באופן רציני ביותר, וכולנו שתינו. היה/i/i במרקח שני רוחות מהם, והם פרצו לתוך איזשהו מקום למטרת שוד. עובר אורח שהלך לתומו ניסה לפגוע באחד מהם, והם רצחו אותו, אם כי לא ידעו זאת אז. הם רק ידעו שהם ירו בו, אולם לא ידעו שהוא מת בתרעואה מכך. הם חזרו למכוונית ואמרו: 'נаг, נаг! ירינו בבןאים! נסענו שם לגורינסבורו, צפון קרוליינה, העיר שבה גרכו, במרקח 35 מיליון מס'.

הפעם הבאה שראיתי את האנשים האלה הייתה שנה לאחר מכן, כשהם עלו על דוכן העדים להעיד נגדי. נשאנו בשוד מזוין וברצח. הם ננענו בשלוש שנות מאסר כל אחד, ואילו אני קיבלתי מאסר עולם. תקעו אותי בתא קZN 8 רgel על 50 רgel. אין לכם מושג כמה שנהנית מהארווה היום, משום שאינכם ידעים באמת מה פירשו של דבר לאכול סעודת חגיגת ולשנת בחברת בני אדם, כל עוד לא ישבתם במש

שנתים בתא של 8 על 10 רגל, ללא חלון. כל יום ו' בשעה 1.00 אוחז'צ' הרשו לי לצעת החוצה ולהתකלה, ואחר כך החיוו אוית מייד לתאי. ואג, מאוחר יותר, הפסדיי בעירורו האחרון שלו ונסלחתי לכלא המשלתי בגיאוגרפיה. בחמש השנים הראשונות היהי כל כך נכלט ומכובש באשר למקום הימצא, שאפלו לאחד העיניים עליו לבני משפחתי. הם לא העילו למעוזו אוית ב闪烁 5 שנים, ורק — כמוון שלא קיבלתי, ולא כתבתי שום מכתב, כל אותה תקופה. יומם אחד הסתבכתי בעירה, והוכנתי לתאי הנדרנים למאות, שלתוכם מכנים את האסירים הממתינים לגורר דין על הכסא החשמלי. והם אמרו לי: 'כל עוד תישאר בכלל — תישאר בתאי הנדרנים למאות, שכוננו 'שורות המוות'.

היהי שם כעשרה חדשים, ואמרתי לעצמי: 'ובכן, זהו זה, אין שום טעם להמשיך לחווות', כמוון שלא האמנתי אז בישוע המשיח, ואפלו לא בקומו. אני זוכר ברנס אחד שניגש לתאי, בשורת המות, כדי לספר לי על ישוע. ואני אמרתי: 'רק דגש'. שלחתי ידי אל האעתבא, נטלתי משם ספל מים והשלכתי אותם בפנוי. עד כדי כך התודדרתי לאלימות. בסופו של דבר גmortiy אומר בנפשו לאבד את עצמי לדעת, ונסייתי להשיג רעל מהאסטר אשר הביא לי את האוכל. יומם אחד הוא אמר לי: 'אני

יכול להשיג את זה'. ורק נשארתי בחים, ושאלתי: 'יזמה אעשה עבשוי?'. אני זוכר היטב שהשבתי על מיטתי יומם אחר יומם, בלי ליצאת מההטא ולו פעם אחת. מלה אחת הייתה חרוטה על הקיר. הקיר היה ממתקת, והעבה היה גסה וגולמית מאד; המללה הייתה 'הצילו!', תאזר לעצמכם מישחו החורט את המלה 'הצילו' בסיכה על קיר מתקת! וזה בטח קשה מאד לעשות. שבחתי ובהיתי במלחה הזאת, ויכולתי לתאר לעצמי אדם העומד על מיטהו וכותב זאת, ממש לפני שבאים להוליך אותו אל הכסא החשמלי, שהויה ממש מול התחאים הללו. ויכולתי לתאר לעצמי מישחו הדנשה זאת מתוך חזוניהם לעזורה ולהצלחה. ולילה אחד — לועלם לא אשכח זאת — צנחהתי על ברכיי בפעם הריאונה בחין! לא האמנתיabalhim, ובתפלתי באותו לילה לא התהננתי לפני אלוהים — קראתי עליו תגר: 'אם אתה קיים, אם אתה אלהים — קח את חי עבשוי, או שתשחרר אותי, משום שאתה יכול להמשיך ולסבול זאת עד?' לא ציפיתי, כמובן, שימושו יקרה. החפה לחיי מטור יאוש. אולם שבועיים לאחר מכן הם באו והתנצלו לפניי. הסתור אמר: 'זו הייתה טעות; בכלל לא הייתה צעריך לשבת בשורת המות. אנחנו מתוכנים להפוך אותך לעדר-מדינה'. להפוך לך עד מדינה זה לגביו האסיד כמעט להיות הנשייא, לפטע פתאות הורשה לי לעזוב את שורת המות ולבעור לגור באנף הנאמנים. הורשה לי לעבד מחוץ לכתלי הכלא, לנוהג

במשאיות וכיו"ב, וחשבתי לעצמי: 'זו הזדמנות לברכו!'

היהי שם רק כמה ימים, ואמרו לי: 'יש לך אורה'. אמרתי, 'איוני רועה לדאות איש'. אתם מבינים, איש לא ידע על מקום הימצא, ואני חשבתי שאיזושה שומר בא להציג לי, או משחו כזה. אולם הם הכריחו אותו לבכת. וכשבערבי מעבר לפינה עמד שם אחיו! הוא מבוגר ממוני בשנה ושםונה חורשים. שכן אחד ראה את תמונה בכתבי-עת בלשי מסויים, משום שהמקרה שלי היה מסווג כפושע פלילי חמור מדרגה ראשונה, ורק עלה בידו לאתר אותו אחרי חמץ שנים!

לפני שעזוב באותו יום, סייר לי על אחד ממחברי,ديد מתקופת בית הספר התיכון, שהיה ניבור מלחמה בווייטנאם. גרנו בשכנות כמעט כל חי, ואני אףלו לא ידעת שהוא היה בווייטנאם! הוא איבד זרוע, עין, ושני שלישים מפניו התרסקו: אפו, פיו ושינויו.שתי רגליו נקטעו בהפצעה, ואני לא ידעת זאת! אחוי סייר לי על כך, ולפני

שעוזב, אמר: 'הארולד, הוא מטיף בישור עכשו'. הוא מזכיר את בשורת ישוע בכל העולם, והוא רוצה לפגש אותך?

לא רציתי לראות איש. הייתה לי הניח למשחו לראות אותה לבוש במדי האסיר. אולם הוא בא לראותני בכל זאת. ואת היום שבו נכנס דרך אותו דלתות בכלל לא אשכח כל ימי חייו! הוא היה לבוש במדי הנקודות; רשייה על עינו. זרועו השמאלית הייתה חסורה, אולם תחת זרועו הדימנית היה ספר התנ"ך שלו. הוא עבר עשרים וחמשה נזוחים פלسطינים כדי לשחרר את פניו בלבד. ניגשתי אליו ולא זיהיתי אותו. זה כמו לגודל עם משחו כל ימי חייך, ולפתע אתה מסתכל אליו ואומר: 'מי זה?' אבל הוא חייך. והוא ברך לפני כל הנוכחים בכלל והתפללarti. הוא עבר הביט بي, ואמר: 'הארולד, איך אתה עומד ביחס אלוהים?

התבונתי לומר לו שאיני מכיר את האלוהים. כל יום אמרתי שהוא אלוהים אכן קיים, שלא יכול להיות אלוהים. זה היה גיחנים. הנה לאים עלי' בניחונים, ואכן – זה היה גיחנים. אבל לא יכולתי לומר לו זאת.

הוא נתן לי את התנ"ך הזה. הוא בילה אותי כל אותו היום, ולפנות ערב, כאשר עמד לעזוב – לא אשכח לעולם מה שהוא עשה. גם ידו הדימנית פגעה, ונכחו היה מושלם. הוא נטל עט, ושירבת ארבעה מראי מקום: 'הו' ליהון א': 'הו' לפטروس ב': 'הו' אל הרומיים ו': 'הו' וחוזן ג': 'הו' הוא הושיט לי את הדף, והעניק לי קלטת ובה סיפר, בעודו, איך שפצעו בויתנים ואיך שפגש במשיח. אז אמר:

'התבונתי לי, שתකשב לקלטת זו והשתקרא את הפסוקים האלה?' אמר מבטיח לך. שאעשה זאת? עניתי, ונשארתי עומד בשחתנ"ך בידי וכל שאר האסירים מסתכלים בי, אולם התבונתי מכדי להסביר את פניו ריקם.

הוא ניגש לדולת, והשומר השאיר אותה פתוחה. הוא עצר, הסתובב, הסתכל אליו ואני אמר: 'הארולד, אני אוהב אותך, ואלהים אהוב אותך. והוא יעוז לך?' אותו הערב היה הפעם הראשונה מזה חמיש שנים! אחריו שחוורי לתאי ונגעתי בתוכו, שמעתי את המלים האלה כבר חמיש שנים! אחריו שחוורי לתאי ונגעתי בתוכו, השמעתי את ההחלטה בכמה פעמים, ופתחתי לראשונה בחיי את התנ"ך כדי לקרוא את הפסוקים הללו. עשית זאת פעמים אחדות, ובערך בשעה 3.00 לפנות בוקר כרעתי על ברכי, החפלהי, וביקשתי מהאדון שיכנס אל תוך חי.

אתם יודעדים, אין זה דבר קל להיות משייחי בכלל. הייתה שפטו למאסר עולם, ביום הזכירנו לי שאני עתיד לבנות בכלל את שאריתימי. התחלתי ללמידה את המקרה. הדבר המפחד ביותר הוא שאתה מתחיל ללמידה בתנ"ך, ומישו מתקרב אליך ואומר: 'אתה מוכן להתפלל בשבי' כדי שאקבל את המשיח?' לא ידעתי אפילו איך להתפלל. השתמשתי בקלטת של הקץ והשמעתי אותה לאחדרים מחברי האסירים, כשאחד מהם בקש: 'אני, התפלל אתי!' ואני אומר לכם, והוא הדבר המשמח והנפלא ביותר בכל העולם, לחתת חלק בהדרכת מישחו ליחס אישי עם ישוע המשיח. לא ידעתי איך להתהלך בחיים המשחיים. לא היה לי כל התחברות משיחית, ולא מישחו להתייעץ איתה. רק קראתי בכתביו הקודש. לא הבינו כי בדיק כל מה שקרהתי, אולם הייתה לנו חש בהחלטתי ללמידה.

בשנה לאחר מכן קרא לי הסוחר יום אחד למשרו, ואמר: 'נבחרת לצאת ולדבר בבית הספר התיכון באיזור'. דבר שכזה לא עשה מעולם עד כה! והוא הוסיף: 'אתה תלבש את מדי הכלא, אבל אני רוצה שתתלבך אל כל בית הספר התיכוניים. אשלח אטר סודר, ואני רוצה שתחספר להם על חיי בבית הכלא. אני רוצה שתדבר איתם

על הסכנותות בליך'ת סמים'. הוא לא היה משייחי, אולם ידעתו שזויה הودמנות פז לטפר להם על ישוע. מעולם לא העדרתי על כך קודם, ותחילה סירבתי, משומ שהתבונתי להיראות ביצירור כשאני לבוש בגדי אסיר. אך כשהסתכמתי לעשות זאת, יצא לי בשנה וחצי לדבר אל חמישה עשר אלף בני גער. וכשעמדתי לפניהם, לבוש במדי הכלא, אני אומר לכם מה שה' באמצעות השתמש بي. קיבלתי מאות מכתבם מהמוני ילדים ולדות.

אני זוכר החיטב שבפברואר 1976 קיבלתי מכתב מנערה בת שיש עשרה. היא סייפה לי שהיא מכורה לטמיים, ושנהגה לבנות בחברת גבר נשוי. היא כתבה: 'בום שביקרת בבית ספר ל��חו אותו משם לפני שעלה בידי לשוחח אתך. אתה האדם היחיד עלי אדמות שבו אני בוטחת. אין עוד אדם כה בוגר. אנא, עוזר לי! ואז שאלתי את עצמי: "היכן כל המשיחיים? המורדים? החורדים? שהיה כתוב אליו", אדם שנזר עליו להרכיב בכלא עד מותו, ותאמר לי שאין היא בוטחת באיש מלבדי!! כתבתי אליה, ושישה חדשים לאחר מכן קיבלתי ממנו מכתב נסף, ובו כתבה שהഫסקה להשתמש בסמים, שהפסיקה להתראות עם אותו גבר נשוי, ושחיתה למשיחית המכברת מידי יום ראשון בקהילה. עניתי על ברכיiTון תא, ואמרתי: 'אם אי פעם אשחרר מפה, אני מתחייב לשורת אותך, ולהקדים את כל חי' לעוזרת העיריות'. ותאמינו ליל, אם אתם מתפללים את התפללה הזאת ומתכוונים לכך – היא השתמש בהם. הוא רעה אך ורק שנעמדו תמיד לרשותנו. אם בתווך לבכם אתם מאמינים בכך – היא ישתמש בהם. אני מהוודה דוגמה היה לך!'

בשנת 1977 דואיגנתי עי' הוועדה לשחרור בערבות, והם אמרו: 'אתה תוכל להישאר כאן עד שלושים ושבע שנים. אנחנו איננו מאמינים בדת של בית סוהר'. הייתה לי שם כבר תשע שנים, ואמרתי לחברי הוועדה: 'אם האדון רצחה שאשר פה – אני מוכן להישאר; אבל, אדוני, אם הוא רצחה לשחרר אותי – אני חופשי. לא תוכל לעמוד בדרך ולעצור ביודו!'

שבעיעים לאחר מכן שוחררתי, בערבות! מיד ביקשתי מהאדון לעשות שני דברים. ביקשתי ממנה לאפשר לי לעבוד עם אנשים צעירים, ולהיות מוקף במשייחים. לא רציתי לחזור לתנאים שבהם חיה עז או.

בחודש ינואר אשתקך נרשמתי למכללה מקראית בבירמינגהאם, אל-אבמה. בהיותי שם שמעתי על אודוטראסל. הפרופסור שלו ביקש מני להתפלל עבורי. הוא סיפר לי שራסל נמצא ביווסטון, ושהוא עומד לעבור ניתוח, משומ שסבל מסרטן. באותו זמן שירתתי את האדון בבית סוהר. עשרים וחמש פעמים בחור חמישה עשר חדש חזרתי לכלא שבו יציתתי תשע שנים. בכל מקום היו אנשים שהתפללו למען רاسل. משייחים מאחוריו סוגר ובריח מתפללים בעדו. אני זוכר שהחטמתי על גליה נשלהה אליו לבית החולים. אנשים בכל מקום סיפרו לי עליו, ואני המשכתי להקשיב.

פגשתי את רاسل לראשונה בספטמבר. הוא אייבד אז את רגלו, וכשהסתכלתי בו, פשוט לא יכולתי להאמין למראה עיני. זה בכלל לא היה מה שתיארתי לעצמי בדמיוני. כל התלמידים, המורים ואפילו הנשייא בבית הספר התעוודו על-ידי האיש הזה. הוא צלע סיבוב, הוא קיבל את רגלו הותובת ועדין לא ידע איך להתהלך בעורטה. הוא היה עדין חולה. אבל בגין הוא היה, סותוב את ספריו, גורר את עצמו לכיתות, מחייב, מבשר וمعد לאנשים, ורק הכרתי אותו. היום שבו פגשתיו לראשונה

היה מיוחד במיינו. אנחנו כרתונו ביןינו מעין ברית. גם הוא שמע על אודוטי, ואמר:

‘אתה מבין אותי, ואני מבין אותך.’ וכך התמידנו.

הוא שאל אותו ברגע לביקור בארץ הקודש ייחד איתו, ואני סיפרתי לו שהיית שם ברגע שעבר. הייתי כאן עם מדרתי בן הקבר. שנה קודם לכן עמד היותי בכלל, שם אמרו לי: ‘אתה תמות כאן. לעולם לא תשחרר?’ ובכל זאת עמדתי בן הקבר. לעולם לא אשכח את היום ההוא. התפלתי לאלהוהים והודיעתי לו על חירויותי. הדיברי לו על היומו אל-אהבה, ועל שביכלו לעשות ככל העלה על רצונו.

סיפרתי זו את לראסל, והוא אמר: ‘אם כך, עליון לחזור טמה’. באותו הזמן טרם נדע לו שהסרטן הגיע גם לריאוטו, וגם אני לא יכולתי לנסתע, רציתי לבנות את חג המולד בחיק משפחתי, ואמרתי זו זאת.

למחזרת אותו היום חזר רاسل לבית החולים, עבר צילום רנטגן ונודע לו על התפתחות הסרטן. קודם כל אמרו לו שאם הסרטן לא יעוצר הוא ימות. זמן קצר לאחר מכן הוא ישב בחדר האורחים שלו. כמובן שאף אחד איננו רצה לדבר על המות, אולם רاسل ואני הבינו זה את זה. הסתכלתי בו ואמרתי: ‘ראסל, כמה זמן אתה חושב שעוד נותר לך לחיות?’ כדיוק באוטו היום הוא היה אצל הרופא. הוא הביט בי ואמר: ‘ובכן, אם הם לא יכולים לעזור את התפשותו – לא יותר לי עד זמן רב. אה?’ ואני שאלתי אותו: ‘מה אתה רוצה לעשות?’ בחים, כדיוק עבשו, מה הייתה באמת רוצה לעשות, רاسل? הוא הסתכל אליו, ואני לעולם לא אשכח את דבריו: יש שלשה דברים שהייתי רוצה לעשות: אלף, הייתי רוצה לחזור למכללה ולהשיג את כל החומר שהפסדתי. אני ממש מפגר בלמידה, ואני רוצה להדק את הפיגור. בית, אני רוצה ללבת איתך לכלא. אני רוצה לבוא לכלא שבו היה, ולדבר עם אותם אנשים. וכן – הייתי רוצה לנסע לישראל לפני שאמות. יש לי משא בבד לאנשים שם, והייתי רוצה להיעיד להם’. לא יכולתי להאמין בכך, שאדם במעבו יצירר הערכה שכזאת!

שאלתי את נשיא המכללה אם ירצה לרاسل לדבר אל גוף התלמידים. הוא הניח לרاسل להתייצב לפני כל תלמידי הקולג, ומכללה זאת לא תשוב עד לעולם להיות מה שהיה קדם לנו בכל זה. הוא איתן אותו, ו Robbins מהילדים האלה אמרו: ‘אני מקרויש את חי לשירות האדרון בגל רاسل’.

ليلא אחד צילען אליו אדם אחד וביקש ממנו לדבר בקהלתו. שאלתו: ‘האם מותר לי להביא אתי חבר?’ הוא הסכים, ואני הבנתי את רاسل אתי. באותו ערב הוא

קם לדבר. גם הקהילה הזאת לא תשוב עד להיות מה שהיה!

הוא כמעט מת באותו לילה, ולמחרת בבורק השכם הובחן בדחיפות בבית החולים. הוא נשאר שם עד שייצא לפניו שבוע כדי לבוא לישראל. בקרתני יצאו כל החוםן, לא נסעה הביתה לחוג החודשייה. נשארתי עם רاسل. ראייתי אותו שוכב שם, ומעולם לא ראייתי אדם שנahan באומץ שכזה. הוא בישר לאחיוות, הוא בישר לרופאים, לכל מי שנקלע לחדרו! הוא בישר גם לשאר החולים; והוא המשיך להפיצו כי: ‘בואו ונישע לארץ הקודש, הארץ!’ חשבתי שהבחור הגוסס לא יציליח להחיק מעמד, אך אמרתי: ‘כמובן, בחור. אנחנו נישע’, מושם שלא האמנתי שאני עצערן. אולם

לא יכולתי לסרב לו. והוא לא הפסיק לומר: ‘אהי, אנחנו נסעים!’

يوم אחד ניגשתי אל הדלת, והוא אמר: ‘עצור, אין לך יכול להכנס!’ ספירת התאים הלבנים בدمו ירדה ל-800, וכמובן שהוא רגש לזיהומים, כך שהם לא התרו לאייש להכנס לחדרו. אולם מبعد לדלת אמר: ‘הי, אהי, התפלל נא אתי. התפלל

שהספריה הלבנה תוכפל. אני מאמין שהוא יכול לעשות זאת אם הספריה הייתה יותר עד יותר — הוא היה מת.

למהרת בוקר הוא צילצל אליו ו אמר: 'הייא שולשה! הייא אפילו לא נכפלת, הספריה שולשה?' מבעו השתרפ בהתמדה, וכעבור כמה ימים צילצל אליו ו שאל: 'האם אתה מוכן? מוכן למה? והוא ענה. 'אני ניגש לאל-על לשמר מקומות, ואני טים לישראל. אנחנו נועדים בשישה עשר בדצמבר'?

כבר אמרתי לאמי, לאחיו וכל משפחתי שעמדו להתקבל בבית קראת חג המולד שוגם אני אהיה שם. ממש לא יכולתי להאמין בכך! יש רק דבר אחד שעליך לעשות, אמר לי. עלייך להיפגש עם הרופא שלי. בחזרתי ברק כadam שיטע את ישראל'. ניגשתי איפוא להיפגש עם רופאו, והוא סיפר לי כל מה שהייתי צריך לדעת על מעבו של רاسل. הוא אמר לי בדיק מה עומד בפני. הוא הביט בי ואמר: 'אני רוצה לשאל אותך שאלה אחת בלבד: האם אתה מוכן להיות בארץ זהה כמשמעותו בדורותיך? אני אומר לך שراسל נטה למוות. אולי הן לי לומר לך: הדבר אינו עוד בשליטה. הוא בידי אלהים. אני עשית כל מה שיכלתי לעשות!' ואני אמרתי לו: 'כן, אדון, אני מוכן'. והוא אמר הרופא: 'אם כך, אז אתה האיש שתסייע איתנו' הוא לימד אותנו איך להזיר לו זריקה אחת כל שש שבועות, מה להת מה לעשות.

כולם אמרו: 'אתה מטורף אם תעשה זאת'. כל המכלה אמרה; 'איןך יכול לעשות את! לא יקח חלק במילון המסע זהה, משום שאתה אנו מוכנים לקחת בו חלק. אם תישעו שמה ומשהו יקרה, אנחנו נרים עצמן אשימים'; כולם ניסו להניאני מכך. הרופא אמר לי: 'זהם עלולים לקרוא לך רופא אליל, ולך לקרוא אידיוט. אני מוכן לך. אך מה אתה? ואני עניתך' כן. צלצלת לامي והודעת לה שלא אבא הביתה לחג. הרגשתי שהיא תחדרמה, אך היא אמרה: 'שמע, שירות האדון הינו הדבר הנadol ביותר שהוא שמייחדו יכול לעשות. אל תבוא הביתה לחג המולד. טע ותהייה איתנו. תווור הביתה כשתובל. אני אתפלל למעןכם'.

וכך יצאנו, רاسل ואני, לדרכנו לישראל. אתם מסתכלים ורואים את ראסל עכשו, אבל הרשו לי לומר לכם שמעבו עבשו טוב יותר מאשר קודם. ביום שייצאנו הוא כמעט ולא יוכל היה ללבכת. חשבתי שאני משוגע! בדרך לנמל התעופה הוא חייך כל הזמן, אבל מרובה חולשה לא יכול היה ללבכת! עליינו על המטוס בבירמינגהאם, והוריינו היו שם ונפרדנו מאייתנו. תליכם לדעת שאתה הם אנשים ממש מיוחדים במינם. אמרו היא אחת הנשים המשיחיות הנחרdot ביחס לעלי אידוט. הם רצו שהוא יסע, משום שידעו שהוא שרעעה, למרות שידעו שהם עלולים לא לראותו עוד בעולם. בניו יורק המתינה לנו חברת אל-על עם ביסא גללים עם מישחו שייהי אדייב ונחמד אלינו, וכל הדרך הקדשה לנו תשומת לב מיוחדת. הם השאירו מושב פנוי ביןינו בשביל רגלו של רاسل, וקיבלו את מקוםנו קרוב לשירותים במטוס, כדי שנוכל בשעת העוצר להכנס פנימה ולהזיריק לו. הכל היה ממש מושלם!

בישראל שכרכנו מכונית, אספנו טרמפים ובישרנו להם בנטיעתנו. כשהגענו לחיפה איזלו לנו התרופות. הקפלו את המינון משום שراسל התאמץ יתר על המידה, כך שהתרופות אוזלו. היו לנו קשיי תקשורת עם הרוקט. רاسل עבר עשר שעות מבלי לקבל את הזיריקה, והגע לUMB שבו הפטיסק להגב בשעה שדיברתי אליו. ידעת שאם לא קיבל את הזיריקה — ימות.

האדון באמת לימד אותנו משהו על-ידי זה. ניגשתי, כרעתה ברק ליד מיטתו והתפלلت כי שלא התפלلت מעולם. בינתימם הצלחת להתקשרות לרופא, והוא

אמר: 'אני בא מייד'. הרופא התחליל לחקור אותו, ואני סיירתי לו הכל. ואז הוא הסתכל בראשו והזריק לו מייד. לאחר מכן ניגש בעצמו אל הרוקח להציג את כל התוצאות הנוחצות לנו. פשוט לא חתמינו איך שה' נכנס לתמונה והשתלט על המעב. ומאו הצלחנו לנטרול ולהודיע לאנשים בכל מקום.

וأتמול היה לנו החודמנות, שאירגנה אסתר, לגשת אל מר קדישאי ולהודיע לפניו. ואתם יהודים — בכלל לא יהיתי מופתע, אהיה כן אתכם, מושם שככל קר הרבה דברים התרחשו בחיי. כבר וויתרתי על הרעיון להשתחרר אי פעם. כבר הרמתי ידיים. הסכמתי לרעיון שלעולם לא אשאך עוד אויר זה בחיי. וכשאבאה תקוויתך — אבל לך הכל. כבר התייאשתי קדם, ואז ראתי מה שהאלוהים עשה, שוב ושוב. אני יודעת שהאדון יכול לרפא את רاسل. אני יודעת זאת. ואני יודעת שהוא רוצה כי אהיה כאן אותו. ואתמול ידעת שרצعن ה' הוא להשתמש באסתר, מושם שהוא בדרך כלל משתמש באנשים.

ישבתי והסתכלתי במר קדישאי, וראיתי שרاسل באמת געגוע לבבו של האיש הזה. הוא משך אליו את הכסא והביט, ופנוי ממש הוא. יכולתי לראותו חושב, ומעריך אותו. רاسل ישב שם ופשוט העיד לפני פניו, ומר קדישאי מעמידו נתן את עדותו הוא. אסתר ואני ישבנו לנו והסתכלנו בהם, וזה הסתכלה بي וחיבכה.

האיש רצה לעשות משהו מיוחד, והוא קלוקח את המגילה שאסתר נתנה לו. הוא היה גאה להראותה לנו. תמונה המגילה תלואה על קירו. יש לה ערך בעיניו, אתם רואים? תמונה המכנית מהונוסת על קיר חדרו! אין שום תמונה אחרת על קיר חדרו, מלבד דברים הקשורים בעניינים פוליטיים.

וכמה גאה היה להפגיש אותנו עם מר בגין. הוא הביא אותנו אלינו! אחרי כשבה וחצי אמרנו לו: 'אנחנו יהודים שאטה עטוק', וכਮובן שהטלפונים צלצלו וכך הלאה. והוא אישר: 'כן', ויצא מתחת לראשו ספר בחיתימת ידו. הוא סיפר למר בגין משהו אדוריינו. איןני יודעת מה שהוא סיפר לו, אולי מר בגין יעצמא משדרו, ניגש אלינו, ואני לא אשכח זאת לעולם — הוא לחץ את ידי, הסתכל אליו ואמר: 'אלוהים יברך אותך, בחור עיר'! והוא ממש לפת את ידי וטלטל אותה! ואז הוא אמר לראשו: 'יהי ה' עמך, בני'. ונגע בו.

רציתי לומר דבר אחד למר קדישאי; אולי כל אימת שהתחלה לי לומר לו ממשו על ראש, הוא לא הניח לי לסיים את דבריו. ואסתר אמרה: 'אמור לו, אמור לו עבשו', וכשהוא פנה לצאת מהחדר, אמרתי: 'אדוני, רק דבר אחד: יומם אחד הסתכלתי בראש ושאלתי: "רاسل, לו נתרו לך עד ארבעה ימים לחיות, האם עדין היה רוצה לנטרל לישראלי? לו ידעת שאתה הולך למות?"' וראש ענה: 'כן, זה ד מקומות שבוי היתי רוצה למות'. אמרתי זאת למר קדישאי בעמדנו שם. הוא רכן ואחיו בראש בידיו. מעפונו ייסר אותו. זרע האבחנה נזרע בו. זה כל מה שיש לאל ידינו לעשות. אתם ידעים, אנחנו איננו יכולים להושיע איש! אני רק מוחלotta על כן. ואני מודה לאלהים על רاسل.

ואני יודעת שאנחנו נעלחים לחזור בשולם לארכות הברית. רואים אתם, מרבית האנשים לא חשבו שראש ישליך להגישים זאת. הם חשבו שהוא יחוור מתבורעתוי. אולי הוא בריאת הימים יותר משתייה עצמנו. ואין לי סבלנות לחכות עד שנדר מהמטוס ההוא. אימוי תהיה שם. ואני רוצה שהיא תראה אותו, לא כשהוא נגרר מעל המטוס, כי אם חולך אליה. אני פשוט מודה לאדון עליו, ועל שהוא היה באמת לברכה בחיי. לשכב כל ערב במיטה, ולהעיר אותו בשלוש לפנות בוקר כגדיל תחת לו את הורקה,

יעדתו לבן אדם – זה בפירוש משחו בטל נשבח בחוי. הלוואי וכל אלה בארץות הברית יכולו להיות אתי. אין לי סבלנות לספר להם כמה טעו. משום שם אתם נמעאים ברען האל, זה הדבר היקר והנפלא ביותר בעולם כלו. אם אתם ברענו, איןכם יכולים לטעות כלל. הידים שהחזיקו ותמכו באיש הזה מעולם לא הפלו אף אחד מתוכן!

אתם יודעים, يوم אחד נסענו במכונית, זמן קצר אחרי שנודע לראסל שהוא נושא למוות. הוא הסתכל بي ואמר: "אחי, אל תהיה כל כך עצוב. ההילכה לשםים אינה הדבר הגורע ביותר שיכל ל��ורת לך? תסתכל על זה לך? בכלל לא אפשרלי להגיע לשם לפניך. אולי תקבל ראש גדול מדי ותנסה מההתחברות? אז אני אוכל לומר: 'אדון, طفل בו!...' ואז הוסיף, עיד דבר, ניח שאתה מקבל פצע ברגליך יום אחד – אוכל לשלווח איך היה שני מלאכים שייערו לך? זהו היחס שלו, וזה היחס ששינה את חיים של אנשים כה הרבה בחודשים האחרונים. הלוואי יוכלו לראות את כל האנשים שהוא השפיע עליהם! הוא השתמש בו! בו יותר מכל אדם אחר שכרכתי בתקופה קצרה כל-כך. אנחנו מושרים אלהים גודל, אני אומר לכם. ואני חשב שניינו מஹווים הוכחה היה לך שאלוהים יכול להשתמש בכל אחד. הפילוסופיה ההכי אנטימישית בעולם היהיא זו הטוענת שאיןeshו איןנו ניתן לשינוי.

אתם יודעים, אנשים אומרים: 'אני מшибח. נולדתי מחדש, אני מאמין'. אולי האם הם באמת מאמנים? אני מתכוון, האם הם באמת מאמנים? אלהים יכול לעשות הכל. אבל אתם צעירים להאמין שזה יכול ל��ורת! אני ראייתי איך שואה התרחש בחוי של האיש הזה. ואני מודה לאל על שהביא אותו למעטים אנשים אחרים אינם חפצים בהם בדרך כלל.

זהו זכות גודלה להיות כאן עם ראסל, לשרת אותו במתן הוריקות, ולהיות במקום שבו הוא זוקק לכוס מים. זה עשה אותו למשיחי טוב יותר. אין לי סבלנות לחכות עד שאשוב לבלא ואספזר זאת לאחדים מהאנשים שבתוכו, משום שהאנשים האלה הם מיוואים. אין להם תקוות. הם זוקקים לאהבה. ואני לי סבלנות לחכות עד שראסל יחוור איתי לגירגיה, לבת הכלא הממשלתי, ויספר לאנשים שבו על מה שההדרן עשה בחוי. וזה משחו שבו הם יכולים להאמין, וחיהם של מאות אנשים שונים ושיטנו. ואני רועה לקחת חלק בכך. אני פשוט מודה לאדון.

אני חשב שאוכל לספר לכם מיליון דברים שההדרן עשה בחוי. אבל אני רועה לחלוק אתכם לפני שאים מקרה אחד שקרה לי, על מישחו שפגשתי בקיין השנה. הייתה בבית-טוהר בפלורידה למשך ביישור בן שלושה ימים. היה שם ביום שיש, שבת וראשון, כשאנו מבשרים לאסירים. אכלנו עם האנשים, נכנסנו לתאיהם בשעה 8.00 בבוקר ויצאנו ב-8.00 בערב. ביום הראשון במקום ריאתי שם ברנס באמת נהמד. יפה כמו שחקן קולנוע. הוא ממש בלט מבין 850 האסירים בכלא זהה. בכל היום הראשון הוא לא אמר לי מלה. אבל ביום השני הוא ניגש אליו, והושיט לי מעתפה. והוא אמר:

"הערבר, במלוניך, האם תשים לקרו את זה?"
בערב פתחתי את המעתפה, ולעולם לא אשכח את אשר קראתי. הברנס הזה היה רוחץ קשות בשכר. מישחו שילם לו חמישת אלפיים דולאר כדי שייתנה מישחו אחר. האיש הוביל אותו למרכו' קניות ואמר לו: 'אתה רואה את האקדמי לך זהה שם?' כשהבחור יצא מהחנות ויכנס לחוכה – הרוג אותו! והאיש צוית. כמשמעותו יצא ונכנס לאקדמי, הוא חפס את רוכבו ויראה לעברו. הוא לא ידע זאת, אולי האיש

הירוי לא נהרג, אלא רק שותק מצוואר ומתה. למחמת קריא בעיתון שירה באדם הלא נכון. מאוחר יותר הוא נאסר. הסיפור שאני קראתי נכתבה עי' כתוב עתונות, משום שהוא היה מקרה סנסציוני במיامي, פלורידה. האדם ששילם תמורה הרחצת היה מיליון, וגם האדם שנורה היה מיליון. האיש ששילם לו הבין שגם יורש הרחצת השכיר בדין – הוא עלול להלשן עליו, ולכן שכבר מענו את ערכיו הדין הטובים ביותר שניתן להשיג תמורת כסף.

ביום שלפני משפטו שכוב הבהיר בתאו וחש לפטע במשחו קשה מתחתו. הוא הושיט את ידו וגילה שזו הייתה ברית חדשה קטנה, שהגדרנים השאירו שם. בפעם הראשונה בחיים – ממש כפי שעשיתי אני בכלל – הוא פתח את הספר והחל בקריאתו. הוא ירד על ברכיו באותו הרגע ובקיש מהמשיח להכנס לחיו. למחמת נכס לאולם בית המשפט, שהיה מלא מפה לפה. מעלמות טלייזה ועתונאים גדשו את האולם ורצו לשומו על המשפט העשורורי חיו. והאיש קם על רגלו ואמר: 'כבוד השופט, אני רוצה לפרט את כל הפרקלטים האלה. אני זוקק להם. אמש היה לי ממשיחי. אני רוצה לבקש רחמים מך; כבוד השופט. עלי לבלוט את שאירית חי' בידיעה שאינו גורמתי שיתוק כליל לאיש היושב שם. ואני רוצה לשאול אותו אם יש באפרוחתו לסלוח לי על כך. אני רוצה להודות, ולספר לך מי שילם לי על הרחצת, ואת הכל'. והוא עשה כן. הוא נידון לארבעים שנות מאסר, והאיש ששילם לו קיבל שלושים שנה.

לא יכולתי להמתין בסבלנות עד אוור הבוקר, כדי שאחוור לכלה כדי לפגוש את האיש ההוא ולבלוט עימיו את הימים. הוא ריעצה כבר ארבע שנים מעונשו בשעה שמסר לי את המכתב ההוא. הוא חיך אליו: 'הוא היה האדם המאושר ביותר ביותר שפגשתי אי פעם בחיי. הוא ניהל שיעורי מקרא באופן הכלא. כohan הדת של הכלא אמר לי: "האיש הזה הוא המתיף, לא אני!" השומרים והסוחרים מביאים אליו את ילדיהם, המכורים לסמים, כדי לשומו מפני את עדרותנו. בלתיו אותו יום אחד, ואנחנו מתקשרים מדי שבוע. הוא אמר לי: "הארולד, איןני יודע מתי יצא מכאן. קיבלתי ארבעים שנה". הוא עבשוו בן שלושים. והוא הוטף ואמר 'אבל, האחלה, כשאצא, אני רוצה לעשות מה שאתת ערשה. ואם אוכל למגע בעד צעריך אחד מלכתח בדרך שבה הלכתי אני – זה יהיה שווה את הכל!..."'

ב-15 בינוואר, בדיק שולשה שבועות לפני מועד טענתה הנקיטתית לתפילה, קיבלתי תשובה על מכתב מ"ד רוביינסון, בו הlion:

אסתר יקרתי.

גלויתך ומכתבך מה-23 בחודש נפלו ראשונים מערימת הדודר שקבלנו במשך החג, ואני ממהר לענות.

אני בטוח שאתה יודע שאתה בלביתינו מאו פגשנו בר' בירושלים, כאשר חילקה איתנו את אמונתך. תהה רבה לך על כל מה שאתה, ועל כל מה שעשית למען חבירינו המיויחדים, היהודים. שמרנו על קשר קבוע עם נציגי הסיוור שלנו, והללו נתנו לנו דיווחים נפלאים כל כך על אהבתה והדאגה שאתה השפעת על ברלה ורופוס. אין לנו דרך להודות לך, באמתך. על אהבתך השופעת היקרה כל כך לככלנו במקורה הביש הזה.

אבל אנחנו יודעים שגם בכך פועל לך להגשת תכלייתו הנצחית. Amen.

אנא, הזכיר אותנו לטובה לפני סייד ובטי ריגל. נראה שהם משלימים את

אישיותך, כמו גם את אמונתך והחלתיותך, על הצד הטוב ביותר. אני מודה לאלהיהם עליהם ועל הדרכתו להם להיות לידך בתקופה המסוערת הזאת, בחזון ובשירותך המשפחתיים.

לעתים רוחקות בלבד הרגשתי בלחץ מעוד הרוח, כוה שהיה לי כשהרגשתי "בעודך" שלך להשתתק בסעודת הבוקר הנשיואית לחתילה, השנה. עד כה לא נפתח לי פתח כלשהו, למרות שני סנטורים בוועדה פועלם עמי בנדון. אולם אני משוכנע שאם זהו אכן רצונו – אנחנו נדע זאת בתום. אודיע לך מברך ברגע שאדע שהוא. כמובן שככל הנראה לעין אין כל אפשרות שהדבר יצא לפועל הפעם, אבל גם הוא יידע הכל על כך. אמן.

בнтימי חשב עליין, והחפלי שייעשה רצונו.

ברכותי

בקשרים מישחים הדוקים

קליפטן י' רובינסון.

פשוט התקשתי להאמין שני סנטורים פועלים לצידיו על ההזמנה שלי! זה נשמע כמו חלום! אולם אז, ב-23 בינואר 1980, קיבלתי פקודה מהאדון לפיה יצארך ב-27 בינואר לטוס באמונה לארצות הברית, ולשלוח בינייטים מברך לד"ר רובינסון כדי לדוח לו על כוונתי. כמו כן אישר האדון שעם הגעה לארה"ב יהיה עלי לטוס ללא ריחוי לביתו של ראטל באלאבומה, משומש שהוא רזה כל כך כי אסור לבקרו. ניגשתי איפוא בעיתנותם למברקה ושלחתי מברך לד"ר רובינסון. למחמת הגע המברך הבא כתובות:

"ברוכה הבהא. הודיעי נא מועד הגעת המטוס כדי שנמתוין לך בנמל התעופה. עדין מאמנים בה להונתק לסעודה הבוקר הנשיואית לחתילה. ברכות ד"ר קליף רובינסון". רק חמישה עשר ימים לפני הארוחה הלאומית, והדחלות עדין לא נפתחה! איןני יכולת כאשר הגעת לבירמינגהאם, פגשו אותו ראסל ואמו היקרה בנמל התעופה. איני יכולת אפילו לשער בדמיוני איזה מאיץ אדרר נדרש ממנה, משומש שהוא היה חולה מאד מאד. בלתי חמישה ימים אצל משפטת מוש, ולמדתי ממוקור ראשון באיזו אמונה כל תחויר נהנו הוריון. ראסל שוב לא יכול היה לישון כל הלילה, היות והשתעל בלי הרף וירק דם. נשאהה לעזרו בכל שעות הלילה הארכות, והאלוהים לבדו לנו לה את הכוח לסבול את יסורי בנה. ועם כל זאת הייתה כל DAGHTO של ראסל נתונה לו לולתו!

כשצלצלתה לד"ר רובינסון, הוא הסביר לי שנכונתי לבוא לאמриיקה היהת כפסיעת אמונה נחשונית לתוך המים, משומש שים סוף אכן נקבע! דקות אחוריו שהגיע מברקי, ואחרי שהוא ענה עליון, נודע לו שקיבלה הזמנה ביןלאומית רישמית, ושאני איצג את מדינת ישראל בארץ הבוקר הלאומית לחתילה, שתיערך ב-7 בפברואר 1980. יודיעי שהאדון יגמול לו על אמונתו והתמדתו! לרاسل וליה שעוט שיחה רבתות, היה שבים השני לביקורי היה חולה מכדי לצאת את חדרו. הוא הוציא מספר פעמיים אשה אחת, שרצה מאד כי אפגוש בה בוואשינגטון. שמה היה מרימ ג'והנסון, וראסל כינה אותה בחיבה בתואר "המלך השומר שלו". ממש מודים איך שהאדון טיפול בבקשתו זו!

איש מבני משפחתו, אף לא אחד מהמבקרים הרבים שהתארחו אצלו במחלתו, לא יכול להתגבר על חוסר הדאגה המוחלט של ראש כלפי עצמו. הוא היה כל כך מוכן לשבול למען ישוע, כל עוד יוכל לגעת אגב כך בלבותיהם של בני אדם באחבותו. ואכן, רבים רבים היו הלבבות שביהם נגע, ולביו שליל כללו זה. ביום שלפני מועד נסיעתי הוא נתן לי את שארית כספו ושלח אותו עם אמו לקנות לי מצלמה, כדי שאקחנה את לסייעות הבוקר הנשיאותית. כל עוד אחיה לא אשכח את אומץ לבו, ואת אהבתו המקוריבת עצמה, וגם לא את התהוושה שהיתה לי בוגעת למקום המפורסם שהוא שמר בשביlico בלבו.

בו בפברואר עזבתי את ביתו של ראש כדי לבנות שלושה ימים בנאשוויל, טנסי, אצל אשה אחת בשם מריא ריס. מריא הינה אוצר של ממש, ופתחותה ומודעותה המתמדרת לנוכחות האדון בחיה הינן בוגדר הנאה ערופה. היא הייתה מעורבת בעיסקיים השעשועים — בקרנבל — לפני שהאדון פגש בה. וכשהוא עשה כן, היא אמרה: "אבא, שלח אותי אל אותן האנשים שאיש אין חפץ בהם!" הוא התיחס לדבצינות, וכתוואה מכך באו הרבה פרצונות, נראמנים ופושעים להכיר את ישוע, פשוט משום שםARI דאגה, והיתה נכונה להביא אליהם את אהבתו של האדון ואת אורה.

לא היטבתי כל כך להכירה עד לאוטו ביקר, אולם לאנשים רבים הייתה הרגשה חזקה שואלי היא תכטוב את סיוף היליכתי עם האדון. הסטטי מادر אם להודיע את הספר הזה מעל המזבח, עליו הונח בתקיפות שכוזאת כתעצאה מיחסם העיקש של חברי ישראלים לפני חדשים כה רבים. אולם האדון נתן לשתיינו שלום בנושא, וכן את הבטיחון שיש להודיע את הספר מעל המזבח. משום שאני היה באמונה, חשתי מעוררים קשים באשר להפקת רוחים מסיפור עדותי על אהבת האדון בחיי, ומשום כך לא חשתי בוגוח עם השיטה המקובלת של פירסום, הוצאת ספרים לאור, והפצתם. אולם באותו ערב, כשהחטפ לנו, הבטיח לי האדון שהוא יספק את כל הכתפיהם הנחוצים להדפסת הספר ולהפצתו, ומשום כך אהיה חופשי לחלקו חינם אין כסף. לגביי היה זה העידוד הגדול ביותר, בידיעה שהנבוואה הראשונית בוגעת לספרי אכן הייתה מן האדון למרות הכל.

באוטו לילה פרקי את הנטול, שרבץ על לבו בוגעת לראש, לפני מריא, משום שהשתתמתי כל כך בסבלו הקשה בלילה הארוכים. עזנו אל האדון וביקשנוرحמים עליו, ואז, בעדרנות רבה, אמרה לי מריא: "האדון עתיד לרפא את ראש בקחו אותו הביתה. וזה הרפואה הגדולה מכל!" שתינו מירנו בבכי, אולם בעבר זמן קצר השתלטה علينا תחושה נפלאה של שלום האלוהים.

למחזר השתchapנו יחד באסיפה של נשים משיחיות. מריא הייתה אמורה להיות הדוברת, ושמחתה שמחה עצומה לשמעו את דבירה. מנהיגת האסיפה לא ידעה על אודותיי דבר, כמובן, אולם ברגע שנסתירימה האסיפה, היא אמרה אליו: "שמעו; ברגע שתאת נכנסת דרך הolute הזאת, האדון הורה לי לחתך לך את זה!" ובאמירה זאת הסירה שרשות מעל צווארה, כשממנה השתחלש בתה כסף זעיר, זהה לה שקיבלתה בתחנת הרדיו, בשנת 1978! זה היה אישור שאין להכחישו שהאדון רצה כי אמשיך בעבודה על הספר, ואהבתו נגעה ללבו כל כך, שככל מה שהצלחתו להוציא מפי היה "תודה לך!"

כתעצאה מצויה של אותה אשה לאדון התרחש עוד נס נוסף! הגעתו לארה"ב עם כרטיס טיסה בכוון אחד ועם מספיק כסף כדי לנסוע לבתו של ראש ומשם לנאשוויל, אולם לא היה לי הכספי כדי לטעס משם לוואשינגטון. ציפיו לי שם בוגעת שלושה ימים!

קערת התרכומות הייתה מונחת על השולחן לא הרחק ממוני, והבחנת שמנהיגת האסיפה הכנסה לתוכה שיק. כעבור כמה דקות הוציאה את השיק, קרעה אותו, ושם אחר במקומו. ואג, דקות מאוחר יותר, הוציאה את השיק החוץ, קרעה גם אותו, ושם שיק אחר במקומו! בסופו של דבר הסבירה לנו, בתום האסיפה: "משום שמארי היא הדוברת הוורה לי האדון לחת לה מתנה בסך מאות דולר. וכך כתבת שיק והינחתי בקערת התרכומות. אבל האדון המשיך לומר לי לחת גם לך מתנה! אולם נראה לי בלתי הוגן לחת לך מתנה גדולה מזו שנתתי לדוברת. ולכן כתבת שיק שני, על סכום הנמור מזה שהוא אמר לי. אולם האדון המשיך להתעתק שאות זוקה למאותים דולר. וכך כתבת שיק אחד, שלישי!"

חיביתי אותה בחום, ומספרתי לה איך שהאדון פתח לי דלת באורח נס להשתתקף בסעודת הבוקר הנשיאותית לתחילה, ושעדרין לא היה לי הכספי לטיסה לוואשינגטון!

כתהאה מצויה עלה בידי עבשו לנסוע ולהשתתקף!

כאשר חזרתי עם מרפי לירתה, היא אמרה לי: "האדון ציווה עלי להיעיף מבט במזוזתך. פתחי אותה בבקשתך. או קי?" העפתי בה מבט מזרק, אולם משכתי את המזודה אליו ופתחתיה. היא הוציאה את שימלותי (המעוטות שהיו לו) ושאלתה אותה: "האם התבונת ללבוש את אלה בוואשינגטון?"

"כן", עניתי.

"הרי הן נוראות!" קראה אליו בדרכה נטולת הבושה. בשום אופן אין יכולה ללבוש את הדברים האלה; לא בוואשינגטון!"

ואז קראה דבר כל כך מפליא, שעור לי לבדוק להבין את כוונתו של ישוע, כאשר אמר:

"וללבוש למה תדאגו? התבוננו נא אל שוני השודה העזומות!
לא יעלמו ולא יטוו; ואני אומר לכם, כי גם שלמה בכל הדור לא היה לבוש כאח
מהנה!"

ואם ככה מלביש האלים את העיר השדה, אשר היום עצמה, ומחר ישלק לתוך
התנור — אף כי אתם, קטני האמונה!"

מתי ו': 30-28

משום שמארי התחללה להוציא מזורן ארונה כמה מהশמלות היפהפיות ביותר שראיתי מעודיו. "מידידי אותן!" אמרה בתוקף. וכשעשיתי כן, כל אחת מהשמלות התאימה לי בדיק, אבלו נפתחה ע"י חייט מומחה במיוחד**שבילי!**

ואז היא הסבירה: "ידידה עשרה אחת שלי נתנה לי אותן לפני מספר שבועות, ואני יודעת שהן נעדו לך". ארוזה איפוא מחדש את מזודתי, עם כל פריטי הלבוש הנחמורים שהיא נתנה לי, יחד עם מקטרון נחרט מעור הדרקן. בדיק שלושה ימים לפני טיסת הבוקר העניק לי האדון לבדוק את המלתחה שאזדק לה, כדי שייהיה לי מה ללבוש! נראה היה אבלו אגדת פיות קסומה התגשמה, כמו הعلاתה מחדש של הצגת טינדרלה. ואני ידעתי שבאמת אהיה שם עם הנסיך!

יצאתי בדרבי לוואשינגטון עם מלתחה חדשה ויפהפה, כשברטיס טיסת בכיסי, ועם עשרים דולר בסך הכל בארכקי! ללא ספק היה זה סימן נוסף לחוש ההומו של האדון,

השולח אותה לדרך לבושה נסיכה, אולם חסרת פרוטה, לקרהת מאורע יוקרטוי שכזה! לא היה ספק בלבו שהוא עשה זאת כדי להחזיק אותה על האדומה!
כאשר הגיעו לוואשינגטון, התקבלתי בנמל התעופה ע"י אשתו של קליפטון, בטוי, והזמנתי לשוחות בבתיים כל זמן הכנים. צלצלת מייד לביתו של רاسل, ואנו נהду לי שהוא הובל אחורי שעוזבי בית החולמים.

"שלם, ראס!" אמרתי, אחורי שצלצלי לחדרו שבבית החולים. ומספרתי לו איך שהאדון סייפק את הבגדים, והבטחתו לו לצלצל שוב אחרי ארוחת הבוקר, כדי לספר לו את החידשות.

"אני עדים מחרפלל למענך", אמר לי, אך קולו היה חלש ומרוחק מאד.
בטוי היהודיה לי שעתידים להיות שלושה ימים של אסיפות, שתפתחנה החל ממהר בבוקר בסעודת קלה המכונה "סעודת צהרים עם סגן נשיא". הכנוס עצמו אמרו להעיר במלון הילטון בוואשינגטון, וכשהגעתי לשם לਮורת בבוקר הובלתי לאולם הקבלה הרישמי לאורחים ביגלאומים, הקרווי "אולם המדינה", שם קיבלו את פני בכוורת קפה. מאוחר יותר והענק לי תיק אישי ובו מכתביו ברכה, וכן סדר يوم אישי בהחלט לכל שלושת הימים, כולל כל הרטיטיסם, תלשי הארוחות, השוברים וההומנות שלם הייתה זקופה. בשלושתימי האסיפות הללו השתתפו פוליטיקאים ואחמי"ס מיותר ממאה מדינות, ו Robbins מהם נחנו באהבה עזה לישועה.

מטרת סעודת הבוקר הנשייתית הלאומית לתחילה הייתה ברוך המבוא הבא:

תדריך – על סעודת הבוקר הלאומית לתחילה

והתchromות של אנשים ונשים מסביב לעולם

בשנת 1942, בעיצום של אי-אלו מאבקים עמוקים שהתגלו בין רבים ממנהיגיה לאחראים של ארענו, התעוררה מודעות לעובדה שקיים צורך בקרבה רבה יותר ביחסים היהודיים, על מנת להטיב ולפעול ביחד להשגת הפתורנות הרכינית לעניות הניצבות בפני האומה ובפני בני אדם באשר הם. מתוך המאבקים האיסיים והקולקטיביים הללו, החלו כמה אנשים להתאסף יחד, על מנת לשוחח ולהתפלל בעזותא. זה היה לפני מלטה מ-35 שנה, ועד עצם היום הזה נאספים חברים בסינט של ארצות הברית ושל בית הנבחרים באופן פרטי ומהן לשעות העבודה על מנת לחשוב, לשוחח ולהתפלל יחדיו, כל שבוע בשகונגרס מתאסף לישיבתו. אסיפות קטנות כאלה היו תקדים, יסוד, לאסיפות רבות מספור מסוגן, לא בקייטול הלאומי שלנו בלבד, אלא גם בפרלמנטים רבים בעולם.

חשוב מאד להכיר בעובדה שמה שהחלה ממרעת החשנים איננו גוף דתי חדש, או אירגן חדש, כי אם משפחה של חברים באמת. הרעיון הזה נדל על בסיס של אניות-ישראל-נשים, באמצעות התמסורת משותפת למשיח ולתורה – הקמת יחסים תקינים עם אלהים, עם משפחות, ובין אדם לרעהו. מיחשי הדידות האלה התחבה דאגה הדדית איש לרעהו, והבנה רבה יותר, וזאת – למורות ההבדלים העומקים במחשבה וברקע.

משמעותו מעוניין במילוי התרחש בשנת 1953, כאשר אנשים המודבים בקביעות האירגן של ארותות הבוקר של הסינט ושל בית הנבחרים לתחילה הומנו את הנשייא דאו, דווייט אייזנהאואר, על בסיס פרטי, כדי להעטרף אליהם להתchromות ולידיות

שםם נהנו ביחד במשיח. מהחמיימות ומהרזה של אותה אסיפה וראונה עצמה טערת הבוקר הלאומית לתפילה. עכשו, בכל שנה, ממועד פתיחת הקונגרס, מועינים חבי הסינט ובית הנבחרים מנהיגים אחרים מכל מדינה כמעט, לבוא ולהשתתף. החומרנות נשלהו ללא התחשבות ברקע הלאומי, הדתי, הכלכלי או הפליטי של המוחמנים, מתוך הרצון המכ לראות שכל האנשים, מכל אומות העולם, יכירו בחשיבותן, ובפטונציאל החזובי של האסיפות האלה בכוחו של האלוהים, כדי שייהיו לב אחד דעה אחת, ויראו כי בכוח אחדות הרוח, למורת הבדל השකפות בשאלת איך לפחותו באופן אישי וללאומי את עיון העולם, קיימת תקווה אמיתית באמצעות כוחו של האל..."

המאורע הראשון על סדר היום היה "ארוחת צהרים עם סגן הנשיא". ממש לפני ארוחת הצהרים שוחחתי עם אדם קיש אחד מקאננדא על ממשות אהבתו של ישוע. אחרי שנסתהימה הסעודה, הייתה לי הזכות הנהדרת להתפלל עימו ולמענו, כשהוא מסר את חייו לארון!

בשנתה תחילתה הסעודה, התישבתי לשולחן שהוקצה בשבילי. החלו בדברי פתיחה. ליד שולחני ישבו ארבעה אנשים שהיו חברי בפרלמנט הבריטי ואחריהם, כשבוזה אחר זה הוקראו וניתנו תאריך האחוריות. כל אחת העת לא חדרתי לשאול את עצמו: "בעצם, מה אומר? מה אומר?" אולם האדון כבר טיפול בי בנושא זה מזמן רב, כשהורה לי שלא להתנצל לעולם על שאני משרותת אותו, שזו הייתה הזכות הגדולה מכל; והוא הזכר לי עובדה זו באותו היום.

וכשהגענו לבסוף תורי להציג את עצמו, אמרתי: "שמי אסתר דורפלינגר, אני מאמינה יהודיה במשיח מירושלים, ישראל, ואני משרתת את המלך". הכל הכירו בכך שזו הייתה הדבר החשוב מכל.

הסעודה הייתה מצוינת. סגן הנשיא, מונדייל, קיבל את פני הנאספים בנימה חמימה, וההתהבות הרוחנית הורגשה על ידי כל הנוכחים. התפלalto על היומי במקום, אך מה שהפתיע והפליא אותי עוד יותר היה שהאדון נתן לי את החסד להיות אדיבה ורגועה ולא לפחד כלל! הוא פשטוט הראה לי שוגם אנשים בחוגים הפוליטיים, החשופים יותר מכל לעין הציבור, הנם אנשים בודדים הזוקקים לאהבה ממש ככל אדם אחר! ולפעמים דוקא הלחיצים שפעילים עליהם החיים הציבוריים הציבוריים הנם גדולים יותר, ומשום כך צרכיהם עמוקים יותר! הרגשת אהבתו של האדון אל האנשים האלה עזרה לי שלא לחוש אי נוחות או מוזרות, ואני חשתי עצמי מרוחקת מאד מאיישותי הנפhardt והbijeshnit בדרכם כלל. (נזכרתי בחיקוק בסיפור "גברת הנאווה"...) וגם השמלות שטיפק האדון היו פרי חכמתו, ממש שבחן נראיתי בדיקן בכל השארו!

לחצתי את ידיו של מר מונדייל לפני שעזב את החדר, והוא היה נפעם למדוי לנוכח העובדה שאני ייצגתי את ישראל, משומש זו היה פעם ראשונה שנעציג ישראל לשלחו נכח באסיפה. (יש אירוניה בכך שישRAL איננה נחשבת הארץ "משיחית", למורת המשיחיות כולה הינה יהודית, ולמרות שכל כתוביה המקראי, התנ"ך והברית החדשה, נמננו על בני העם הישראלי!).

אחרי הצהרים, שבתי שוב בחדר המדינה, כאשרני לוגמת כוס קפה להנאתי, ניגשה אליו אשה יהודיה אחת, וצינה שהיא שמחה לראות שוגם מבני עמה זכו לייצוג באסיפה זו. היא

לא נטלה חלק בכינוס עצמו, אולם היא גרה בוואשינגטון, ועברה במקורה בסביבה. הסברתי לה שאני מאמין יהודיה בישוע, והתברר שהאדון כבר נגע עמוקות בלבו לפני זמן רב. בلينו יוזד בשעה בשיחה, וגם היא מסרה את חייה למשיח ישראל! זו הייתה מתנה נפלאה מידי האב!

באוטו עבר הזמנתי לשודדה באירועם ובחסותם של ד"ר ומרת רובינסון. כשהגעתי לשולחן הקבלה, נמסר לי שמהיר סעודת הערב הוא חמישים דולר. באותו הבודק הצעתי, בהדרcht האדון, חמישה עשר דולר על חיפוי שעיר וסידורו, קר שנותרו לי חמישה Dolllars בלבד! הוא, אדון, מה עשה? היה ומדובר בעבר פורמלי, לבשתי החזאית שחורה וארכוה, סודר יפה, רוקם בחזרות, וכן את מקטורן הדלק השחור שלו. מי היה מאמין שرك חמישה Dolllars עמדו לרשותי בכל העולם כלו? נתתי לפקידת הקבלה אתשמי, כשבידין אני יודעת לבדוק איך לטפל במעב, אולם היא קראה מיד: "הו, גברת דופלנגר! מישחו הזמין אותך לארותה הערב הזאת, והיא כבר שלמה מושאש!" ואני שאלתי את עצמי בפעם המרוייע כמה: "למה אני דוגאת בכלל? למה אני דוגאת? למה?"

באוטו עבר הזמין אותי ד"ר רובינסון לשאת את עדותי, וכל שמותם המוזמנים שנכחו במקומות חתמו על מגילת האהבה. כמו כן הייתה לי ההזמנות לשוחח עם הסינטור פראנק קארלסון, אדם יקר כל כך, אשר החל להשתתף בארותות הבודק של התפילה עוד ביום כהונתו של הנשיא אייזנהאואר!

למרות, השכם בבודקו של יום בהיר, נערכה ארוחת הבודק הנשייתית הלאומית לתפילה בעצמה. שלושת אלפי אורחים מוזמנים נכוו, מיותר ממאה מדינות, בנוכחות הנשייא ג'ימי קרטר ורעייתו. עד אותה עת עשה האדון את שהותי במקום לשומו די טבעי, כפי שוק הוא מסוגל לעשות. אולם ברגע שהתיישבתי אל השולחן – הוא לקח מני תחושה זו, ובבת אחת מלאת תדהמה ופליאה. איך זה שאני יושבת לסעודת בוקר באותו חדר עם נשיא ארצות הברית? ועם מדינאים מכל רחבי תבל? זה נראה לי כל כך בלתי אפשרי ובלתי מתאפשר על הדעת שלרגע קט לא יכולתי ממש להאמין שהייתי כאן בכלל.

בתכנית עצמה הייתה העיטטה הבאה מתוך דבריו של הנשייא אברהאם לנוקלן:

"ביהו כי שרת ענו בידיו של אבינו שבשמיים, משתווק אני שכל דבריי ומעשיי

יהיו בהתאם לרצונו: ולשם כך מודה אני לאל שדי, ומבקש את עוזתו".

וכן צוטטו הפסוקים במשל ג': 5,6:

"בתח אל הי בכל לך, ואל בינתך אל תישען.

בכל דרכיך דעהו, והוא יישר אורחותיך".

לארותות הבודק הוגש לנו "קיש לורן" נהדר, ואכליות את סעודתי כבחלום. אחרי סעודת הבודק וכוס הקפה האחרון קמו כל הנוכחים על רגליים לשירת המזמור הנהדר: "חסד מופלא", ואז נישא הנאום המרכזי בפי הנציג האמריקני, גי ואן דר יאגט. היה בדבריו קול קורא להתרמסות עמוקה, והם היו מרגשים מאד. גם הנשייא קרטר פנה לדבריו אל הנاسפים.

ఈ השסתכלתי סביבי באולם, והבנתי שככל האנשים האלה הקדישו שלושה ימים מלאים זמנהם פשטוט על מנת להתאסף יחד ולשבח את האדון, ולהתכנס לכמה ימים של

התחברות עימיו, התמלאתו גואה על השתייכותו לאומה חופשית וديمقרטית זו, מקום שבו דבר שכזה אפשרי בכלל; וכיcoliטי להרגיש שם האדון שבע רצון מכך. הוא נתן לי הרגשה כזאת, שיש לו אנשים השווים לו בכל מקום, ושוגם אלה הנמצאים בעמדות הנהגה זוקים לאהבתנו ולהתפלותינו באופן מיוחד.

עם סיום סעודת הבוקר של התפילה קמו שוב כל הנאספים ושרו ביחד "הללויה" ברכיניות, ונוכחות האדון הרגשה בעוריה עמוקה ע"י כולם. זה היה רגע מיוחד במינו לכלנו, וגם לשוע.

אחרי הסעודה התחלקה העצרת לקבוצות קטנות יותר, בנות כמה מאות אנשים כל אחת, כדי להשתתף בסמינרונים להנאה לאומית". מארק האטפילד אמר במאמר ברכנתו **למשתתפים:**

"אנחנו מברכים אתכם בהתלהבות רבה בבואכם לסמינרין ההנאה הזה. רבים מאיתנו, בקונגרס של ארה"ב, מעודדים את ההחכונות הזה, המיצגת נאמנה משפחה כלל עולמית, שמרכזו הוא ישוע המשיח. תשמעו הערות מפייהם של אנשים ונשים נפלאים המציגים מדינות ואומות רבות. כל אחד ישתק אתכם במחשבותיו ומהחוויותיו בחיו, וספר איך שרוח האל פעל במשמעותו, בחברה שהוא חי, או בארצנו... אנחנו אסירי תודה על שיכלתם להעטרף אליו הבוקר. אנחנו תקוות שתשאבו עידוד וחיזוק מהתחברותכם עם אנשים מכל רחבי תבל, המתיחסים ברצינות למצווה הראשונה והגדולה ביותר: "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאדרך"..."

כל אחד מהדברים הביא עמו דברי ברכה, אולם באופן מיוחד אהבתו את דבריו של ארתרו בליטט, האיש שמתוך צוית לדבר האלים נושא בעקבותיו צלב עץ בגודל טבעי בכל רחבי העולם. דבריו היו אתגר עמוק לכלנו, ובמיוחד נהנית מתיאורו ביקרו בישראל. הוא סיפר שבכל מקום ניסו אנשים להניאו מכך, ולשכנעו שלא לשאת את צלבו למקום ההוא, אולם דואק בישראל זכה לקבלת פנים חמה ונלהבת מצד הישראלים, ואפילו הזמן ע"י אלוף!

פיקוד הצעון לשאת את דבריו לפני פני מאות חילימ' ישראלים!
לקראת סוף האסיפה התחלתי לחוש בחזרה קיצונית. ידעתי שהאדון, בכוחו הריבוני, הוא שאפשר ליה השתתף בכינוס המယוחד הזה. ידעתי שעם כל הדברים שסיפק לך, הכספי, הזמןנה, הבדים, שלא ספק היהתו לו מטרה מיוחדת לנגד עיניו. וכך החל הפחד עלות בלביו שהוא זו או אחרת איזובתי אותו, שמא הייתה אמורה לעשות משהו, ושחמצתי את הדרכתו. הותקפני בשאלות ובസפות, עד שנבער ממי לחולטין להתרכנו בדרכה האחורה. ואז, לבסוף, הבינו שבסך הכל נהגי בעוריה מגוחכת. לא היהת בתחומי אחריותו לעשوت משהו! האדון הוא שהזמין אותנו, ומשום כך היהת זו אחריותו הוא לפתוח דלתות, שהוא רצה כי תפתחנה! מלבד זאת, ידעתי שספות ופחרים אינם מה, ושביעם אין לי צורך לדאוג ולפחד כלל. ביקשתי איפוא מהאדון שיסלח לי על כל החששות והדרגות שלא לצורך, נשמותי נשימה ארוכה, והחזרתי את כל המשא לידי,

והתרווחתי. באותו רגע עצמו אמר לי האדון: **הרימי את ידך למעלה!**

באותו שבירר שנייה הודיעו הסינטורה האחראי על האסיפה הזאת: **"נותרו לנו מספר דקות. האם יש כאן מישחו שורעה לתחת עדות קצחה?"**

הכל התרחש מהר כל כך, שהדבר פסח על הכרתי המודעת לחלוtin. זה היה דזוקא טוב, ממש שלו נתן לי האדון זמן ושהות להרהור בך, לעולם לא הייתה מרהייה עוז בנפשי לעשות משהו! אולם מעותו של האדון הפטייה אותו כל כר, שברגע שנשמעה החומרה הפתוחה למתן עדות — נורתה ידי למעלה בחץ מקשת. וככפי שהתרבר מאוחר יותר — הייתה האדם היחיד בכל האלום שהרים את ידו! ורגע לאחר מכן כבר עמדתי מאחוריו קתרת הנואמים. הייתה תלומה כל כך ששאלתי את הסינטור: "אתה מתכוון לומר שאין יכולת לדבר?" הוא הנהן בראשו לאות עידוד והתאים את המיקרופון.

הבטתי בנאספים רבי היוקרה והתפלתי כפי טרם התפלתי מעולם.

באותו יום סיירתי את עדרותי לפני הפוליטיקאים הנאספים. סיירתי להם איךYSIS נגע בחיי, ביקש מני להניח אפילו את ילדי בידו; לימד אותי את משמעות ההתרשות המוחלטת לרצונו; ועזר לי להבין שמאות שונות רדיופות בשם הנערות כלפי היהודים לא היה להן כל קשר אליו. ואז סיירתי גם איךYSIS לעמם אותו הוא התשומות כל הבהירונות המשיחיות לעם היהודי, ושאותם אנשים שקיבלו באמונה את מישיב ישראל ואת אלוהי ישראל שוב אינם יכולים לנתק את עצם מעל ישראל ומעל גולעם היהודי. סיירתי להם גם איךYSIS שהאדון הראה לי, שישראל בת זמננו אינה אלא התקיימות הנבואות התנכיות, המפתח האמתי לאחרית הימים, ושהאלוהים עצמו הוא שנותן את ארץ ישראל לעם ישראל. סיימתי את דבריו אמריו: "וגם גורלן של אומות העולם תלוי במידת ציונות לקרייאתו של האלוהים לבך את העם היהודי ואת מדינת ישראל, בהתאם להבטחתה ה' לאברהם: "...וְאֶבְרָהָם מִבְּכֵיר, וּמַקְלִילָךְ אֲאוֹר ... וּנְבָרְכוּ בָּךְ כִּלְמַשְׁפָחוֹת הָאַדְמָה..."

קרהתי כבר בעבר על "ברכיות הנוקשות זו וזו", והאמנתי שזה ניב ציורי בלבד. אולם כשהתיישבתי בחזרה במקומי שלද השולחן, נחשו ברבי זו וזו פשוטו ממשמעו! היה לי המומה מכך שלאמתיו של דבר העיזותי לדבר לפני קהל מעין זה, ואלו היה לי לומר באותו רגע, הייתה לי לא ספק פורצת בדמעות. הייתה שבר כליל, כמוון שלא היה אפשרות לדעת,

שבדברי — משה האדון את דבריו בצורה עמוקה ביותר בנווכותו ובאהבתו.

בעקבות האסיפה ניגשו אליו אנשים רבים כדי להודות לי על עדותי, לומר לי שהיא הייתה חשובה להם מאוד, ולספר לי עד כמה שחשו באהבת האדון. אדם אחד ניגש אליו בשדמות בעינויו, חיבק אותו, ואמר בהתרגשות: "אני ערבי פלשתיני, ומما שבראטי להכיר את אהבת ישוע, אני רוצה לומר לך שאני אוהב אותך ושאני אוהב גם את ישראל! הנני ערבי חסר מולדת, ואת הנך יהודיה ללא דרכון — אבל שנינו ביחס ניטול את חלקנו

באرض טובה יותר!" וזה היה רגע יפה במלכות האלוהים!

אחרי ארוחת צהרים שנערכה לאורחים הבינלאומיים, השתתפתי בסמינריהם מיוחד שנערך לנשים בלבד אחר הצהרים. ברגע שהתיישבתי ליד אחד השולחנות, הבחנתי שבunningה של האשה היושבת לימני עלו דמעות! היא שמעה את דבריו בסמינריהם המנהיגות, ורצחה מאד לדבר אליו. אולם אנשים כה רבים דיברו אליו, שהיא היתה אשה כלל, ורק התפללה שアイכשחו יתן לה האדון את האפשרות לכך! ואז הוא הביא את שתינו לאותו הסמינר, והושיב אותה ממש לידה! כמה שהוא נהנה לקיים אפילו את שאלותינו העוריות ביותר; והוא אףיאן אפשר לשתיינו להתגונן החוצה אחרי האסיפה לשעה של שיחה שקטה ולתפילה!

במשך הסמינר כולם ישבנו מסביב לשולחנות גודלים, ובסיום האסיפה הורדנו להקריש

זמן מה לשיחות אשה עם רעوتה. ליד השולחן שלנו התחלנו בהצעת הנאספות, ובכל הדעות היהתי אמורה להיות האשנה הפחות מוכרת מכלן. אולם ברגע שאמרתי אתשמי, קראו מרבית הנשים بكل רם: "הו, שמענו על אודוטיר בארות העברים היום! אנה, ספרי גם לנו את סיפורך!" לעולם לה היה עולה על דעתן שה משתתפים בסמינריון הבוקר דברו על אודוטי עם אחרים, אולם, אגב כך פעל האדון בזורה כזאת שיכולה לדבר פעם נוספת!

באוטו ערבית השתתפה בעדמת הערב באולם הנשפכים – אולם הבדולח – בהילטן שבואשינגטון, עם משפחחת רובינסון. סעדותה הערב עצמה הייתה מוארע כביר, בחסותם של דאג קו ודייק האלבסון, שניים מאנשי הגרעין המרכז של הקבוצה הוואשינגטונית. זה היה ערבי מעניין, ושוב היהתי אסירת תודעה לאדון על שצד' אותו בלבוש המתאים לערב נאלא שכזה.

למחמת בוקור הזמיןה קבוצת התפילה של נשות הקונגרס את האורחות הבינלאומיות לאירוע צהרים בבית ההתחברות. (קראי עלי בית ההתחברות בספרו של צ'יאק קולסן, ובו הוא מתאר את המרכז הנחמן הזה להתחברות והתפילה). לפניה ארוחת העברים נתבקשה כל אחת מן האורחות לספר, במשר כמה דקota, על מה שעשו האדון בхожגים הפוליטיים בארץות מושגן, והיה זה עידוד עצום לשמעו על הדרכיהם הרבות שבנה נע האדון בחיותם של פוליטיקאים בארצות רבות.

החברות בקבוצת התפילה של נשות הקונגרס היו מארחות למופת, ואrorות העברים היהת העצלה רבתיה.

באוטו הבוקר עזבתי את ביתם של הרוביינסונים, והבאת עמי את כל מטעני לבית ההתחברות, ושם הוזמנתי להצערף אל פאטוי (המטוס) ובעה לבנות כמה ימים בבעיתם. היו שפאטי נמנתה על קבוצת הגרעין המרכזי של המאמינים בוואשינגטון, נשארנו שם עד אחר שמרבית האורחות הבינלאומיות עזבו. ואז ניגשה אליו ברברה, המארחת בבית ההתחברות, ואמרה: "אסתר, שמענו כל כך הרבה על אודוטיר בימים האחרונים האלה, ועל ברכת אהבת האדון שהבאת אותה. היהti רוצה לדעת אם תהיה מוכנה לדבר אלינו באדיובתך גם היום אחר הצהרים. חברות קבוצת התפילה של נשות הקונגרס מתאספות בცיפייה דרוכה בחדר האירוח; האם תסכימי לבוא לדבר אלינו?" שוב מילאה ההשתאות את לבי, למראה הדרת הנספת שפתח האדון לפניי.

סיפרתי להן הרבה דברים באותו אחר העברים – הרבה יותר מאשר חצוחתי לעשות באסיפות הקודמות. סיפרתי להן את כל עドותי, על ביקורי אצל האפיפיור, על ביקורו של ראש אצל ראש המשלה, ואפילו העברתי ביניהן את התמונה. בשעה שודיעברתי, נע האדון בלבותיהם באהבתו אליהן בזורה כה עמוקה, שכולן בכו. בסופה של דבר אמרה לי ברברה בקול חנק מדמעות: "מוֹטֵב שׁתְּסִימֵי בְּתִפְלָה, מִשּׁוּם שָׂאַת דִּיןְךָ הַחִידָה בְּחֶדֶר הוּא המסוגלת לך".

אחרי האסיפה חתמו כולן על גליונות מגילת האהבה שהרצגו על פסנתר הכנף, ורבבות אמרו שהתפללו כבר שנים רבות ל מגע כזה של אהבת האלים. זה היה יפה ומרגשת ביותר, בראותנו, ש מגעה העדין של אהבת האלים בלבבות בני אדם יקרה היא מכקס ומזהב!

עזבתי את בית ההתחברות, כשכבודתי בידי, אל ביתה של פאטוי, ואני שרואה בחולם.

הארון פתח בפניו דרך לדבר אל האנשים ארבע פעמים במשך שלושה ימים! ושם דבר – אבל שם דבר – מזה לא היה קורה, אל מללא ציתתי לארון ופתחתי בשיחה עם האדם שישב מאחוריו במטוס באותו היום! איזו מחשבה משפילה!

פאטוי, בעלה ואני נהנו מרוחת ערבית משפחתי ואינטימית, ומשעות שיחה לבבית ליד האח המבווערת. ואנו פתאום עליה בຽת השarterי את מעיל עור הדלק שלי תלוי בארון שבבית התחרות! שכחתי בכלל את העובדה שהיא לי מעיל שכזה, ונאלצתי לצחוק עצמו! נראה הדבר שטינדרלט, אחרי הכל, אין הופכות לנסיכות בקהלות שכזאת! פאטוי ואני תכננו להשתתק באסיפה התחרות במקום ההוא למשך, ולכן צלצלתי לבבריה, והודיעתי לה שאבואה וakah את המעיל אז. (הן דוקא כן שמו לב לך!)

בבוקר ה-9 בפברואר, יומיים אחריו סעודת הבוקר הנשייתית לתפילה עצמה, העיר אותה הארון בעדינות משנתה ואמר לי: "מכל בני האדם בעולם, בחרתי במיוחד בראש כלדי להביא את אהבתך למניהagi ישראל..."

ماוחר יותר באותו בוקר צילצלי לחדרו בבית החולים כדי לספר לו את כל החדשות, משומש שלארוחת הבוקר הזאת נודעה ממשמעות מיוחדת עבינו. קול זר ענה לטלפון, וכשביקשתי את רاسل, נמסר לי שהוא שוב איננו שם. כאשר צילצלי לאחר מכן לבתו, ענהה אמו לטלפון.

"שלום, כלם! כאן אסתר מדברת! אני רוצה לספר לרاسل על ארוחת הבוקר הנשייתית לתפילה, משומש שהיא הייתה כל כך פנטסטית! מהו שלומו? "שאלתי, ברגע ששמעתי את קולה.

"הו, אלוי!" אמרה "אף אחד לא סיפר לך זאת אני חושבת, אבל רاسل נפטר ב-7 בפברואר, ביום שבו התקיימה ארוחת הבוקר של התפילה! הייתי איתו עד הסוף, והוא כל כך שמח לדעת שבקרוב הוא יהיה עם ישע!" קולה נשבר. "אבל הלהוויה לא תקפים עד מחר. וכך, אם זה אפשרי בכלל, השתרדי נא מادر מادر לבוא! זו תהיה נהמה לכלנו אם תהיי איתנו", אמרתני לה שאשתדל, והנחתה את השפופרת על כנה. למרות שהאדון ה Cinן אוטי לכך מראש, לא יכולתי להתחזק מלבדות, משומש שידעת כי רاسل מור יחסר לי. ידעת שעם חמישת הדולאים שכיסי לא אוכל להגיע לעולם לבירמינגהאם, אלא באומה; אולם הארון דואג לבל. פאטוי ובעלה קנו לי את הכרטיס!

באוטו עבר הילכתי עם פאטוי לבית התחרויות לאסיפה של אנשי עסקים מואשינגטונ. החשתי נינוחה מادر, משומש שנראה בלתי סביר לחלוון שאעטרך שוב לדבר. אולם ברגע שהצעישה אותה פאטוי לפני מנהיג האספה, הוא קרא בקול: "וואו! אסתר דורפלינגר! זה נפלא! יש לי ביתי ארבע קלטות של משידורי הדיוו! את פשוט מוכחה לומר כמה מלים לפני הקבוצה הערב!"

הדורר הראשי היה יהודי מאנגליה, אדם עשיר בקורח וחבר בפרלמנט הבריטי. אולם הוא דיבר בשכnu שכה על קריית הבשורה, והשתמש באנגלית בריטית נפלאה כל כך, שלא יכולתי שלא להזכיר בשאול השיליח – קר בוודאי הוא נשמע! הייתה ממש מוקסמת! סייפרתי את עדותי לקבוצה הזאת באותו הערב, רקחותי את מעיל עור הדלק שלי מהארון, נפרדתי מבבריה, וחזרתי הביתה עם פאטוי. למשך בוקר עלייתו על המטוס לבירמינגהאם, והגעתי בדוק בזמן להלווייתו של רاسل.

לראשונה בחיי חוויתי את הצער המהול בשמה עמו שבחלווה המשיחית זו היה השמחה שבידיעה כי עכשו רاسل בריא לחוטין, חופשי מכל כאב, ומצור בnocחות ישוע, אהבו, והעצב בגל תחושת האבדן האישית. איזה הבדל בין הלויה זו ובין הפחד וחוסר התקווה שהרגשתי בהלויה היהודית שבה השתתפה בעודי ילדה, משום שבישוע יש לנו תקווה נצחית! אסיפת הלויה נרכחה במקלה המקראית שבה למד רاسل, ואנשימים רבים השתתפו בה. הוריו חשו היבט ברושם העמוק, שהותירה אמונהו של רاسل בחיהם של אנשים רבים כל כך.

משום שאסיפות ארוחת הבוקר של התפילה היו חשובות כל כך לרاسل, ביקשו ממוני הוריו לדוח על כך לפני כל הנאספים עם תומם טקס האשכבה. וכך סיפרתי את הסיפור כלו, וכאשר הזכרתי את בית ההתחברות, הביטה בי דודתו של רاسل מפלורידה במבט נדחים. "בשיות שם, האם השגחת בתמונה הדיקון שבחר המגורים?" שאלה. "כן", עניתי לה, "למעשה, עמדתי ממש מתחת לתמונה זואות בשעה שסיפרתי את סיפורו של רاسل לפניה נשות הקונגרס!"

"ובכן", ענתה, "זה תמונה דיקונה של אימי, מאריין ג'וזהנסון, שהיתה אחת ממייסדות בית ההתחברות!" ואני סיפרתי את סיפורו של רاسل בעומדי ממש מתחת לתמונה האשאה, שכחה רעה שאפגוש בה! שבועות אחדים קודם לכך, אירגנה מאריין את תפילותיהם של כמה מהאמינים בוואשינגטון, ו מבאי בית ההתחברות, למען רاسل! איש לא העלה על דעתו באותה השעה כי רاسل שעליו דיברתי היה אותו רاسل עצמו שלמענו הן הצללו! זו הייתה חרדשה מודהימה, שניחמה רבות את כלנו!

האדון שלח אותי לrome, לירושלים ולוואשינגטון די. סי., ל"אנשים בחלוות הגבויים" ביתר, ... אולם רاسل הגיע למקום הגבוה ביותר מכלם!

"כי גבורה שמים על הארץ – גבר חסדו על יראי".

תהלים ק"ג: 11

עם הסנטור פראנק קארלסון
(מייסד "תפילה הבוקר הלאומית" בזמן של הנשיא איננהאואר)

תפילה הבוקר הלאומית, פברואר 1980
ד"ר קליפטון ג'. רובינסון עם הסנטור קארלסון